

HYPERKUBISMI

Moniulotteinen taideteoria

Anssi Matias Miettinen

OSA I	1
I. MANIFESTI	1
II. FILOSOFIA	9
Metatroniikka	9
Teoria ulottuvuuksista	10
Elämä on ympyrän muotoinen- elämänfilosofia	18
Hyperkubistinen tutkielma metatroniikan mukaan	29
III. TAITEILIJATEKSTI	42
OSA II	46
ALKUSANAT	47
I. JOHDANTO	48
II. JOHDANTO II	49
III. AKSIOOMAT JA PERIAATTEET	51
IV. TODELLISUUS	54
Ulkoinen maailma	57
Sisäinen maailma	72
Syvyysulottuvuus	86
V. ULOTTUVUUS -KAAVIOT	90
VI. ITSETUTKISKELU -KAAVIOT	97
VII. METATRONIIKKA -KAAVIOT	104
VIII. AJATUSRAKENNE -KAAVIO	108
IX. HYPERKUBISMI JA ANTIIKIN FILOSOFIA	109
LOPPUSANAT	113
ALLEKIRJOITUS	113
OSA III	114
ALKUSANAT	115
I. JOHDANTO	116
II. JOHDANTO II	117
III. KUBISMIN TUTKIMUS	118
Maalauksellinen tutkimus	118

Ajatuksellinen tutkimus	126
Kubismin historia	137
Kubismi ja Hyperkubismi	138
IV. HYPERKUBISMIN TUTKIMUS	139
Hyperkubistisen teoksen kaaviot	140
Prosessikuvaus; Guitar II	145
Hyperkubistiset tutkielmat	149
Ajatuksellinen tutkimus	160
V. DIMENSIONISMI	161
VI. POLYTOPISMI	162
LOPPUSANAT	163
LÄHTEET	164

OSA I

I. MANIFESTI

Johdanto

Nykytaide, jos sitä moneltakaan osin voi enää taiteeksi sanoa, on menettänyt uskottavuutensa, taiteellisen arvonsa sekä rakenteensa. Galleriat ovat muodostuneet toisiaan toistavien ja mitään sanomattomien hätäisten yritelmien ajatuksettomuuden autiomaaksi. Taitoa ei enää arvosteta eikä liiemmin taiteellista ideaakaan tekemisen taustalla, kumpaakaan näistä ei myöskään tänä päivänä tavata juuri missään. Taiteilijuuden käsite on kärsinyt inflaation kaikkien ollessa taiteilijoita ja tuo ennen arvostettu ammatti on nyt mitätöity kaikenlaisten abstraktitaiteellisten pyrkyreiden puolesta, jotka ovat vain päättäneet ryhtyä taiteilijoiksi.

Hyperkubismi on kannanotto johdonmukaisuuden ja ajatuksen sekä puhtaan idean palauttamiselle. Hyperkubismi tulee palauttamaan järjestyksen ja muistuttamaan taiteentekemisen prosessinomaisuudesta ja siitä taistelusta mitä taiteen tekeminen todella on. Hyperkubismi tuo kanta-aottavuuden sekä kapinallisuuden, joka tässä kaiken hyväksyvässä ja kritiikittömyyden turmelemassa yhteiskunnassamme on painettu ymmärtämättömien ajatusten sekä ideoiden alle.

Hyperkubismi palauttaa kuvan ja teoksen tarkoituksenmukaisuuden sekä merkityksen ja haastaa nykytaiteen ontot ja ajatuksettomat sotkut sekä raamittomat teokset, jotka ainoastaan loukkaavat taiteen todellista merkitystä ja ideaa. Hyperkubismi mullistaa tavan ajatella taiteellisten teosten tuottamisesta, mutta palauttaa myös mieliimme taiteen todellisen luonteen. Taiteen tehtävä on muuttaa maailmaa, ei mukautua ja olemassa oleviin ideologioihin ja turhanpäiväisiin jatkumoihin, joita määrittelevät ensinnäkin ne, jotka eivät edes työskentele aiheen parissa.

Ymmärtääksemme tekemäämme taidetta, meidän on ensin ymmärrettävä itseämme. Hyperkubismin filosofia nojaa itsetuntemuksen sekä oppimisen prosessille, jossa kyseenalaistamme niin esineiden, kun oman itsemmekin ja ajattelumme rakenteet sekä tavat toimia. Totuuden tavoittelu, tapahtumien ja asioiden, ongelmien sekä esineiden todelliseen luonteen sekä todellisuutemme rakenteiden ymmärtäminen ja niiden todentaminen kolmiulotteisiksi rakenteellisiksi teoksiksi on päämäärä, jota hyperkubismi ilmentää.

Julistus

Hyperkubismi on syntynyt tarpeeseen vastata tähän epäjohdonmukaisen maailman näkemyksiin taiteesta ja sen mitättömäksi muodostuneista rakenteista. Pinnallinen ja materialistinen lähestyminen taiteeseen on pilannut todellisen ajatuksen, taiteen luonteen sekä ajatuksellisen

prosessin tekemisen takana. Hyperkubismi tekee sekä taiteellisen prosessin näkyväksi, mutta ilmentää myös todellisuutemme todelliset rakenteet sen jokaisessa ulottuvuudessa. Kaunis filosofia niin rakenteellisesti kuin ajatuksellisestikin tekee vastalauseet turhaksi. Hyperkubismin idea on yksinkertainen. Me elämme monitasoisessa todellisuudessa, jonka muuttumattomat säännöt ja rakenteet vaativat tulla nähdyksi. Kaksiulotteinen todellisuuden tai tunteiden kuvaaminen on vallannut kentän tuomatta siihen mitään uutta, ja kuka tahansa voi julistautua taiteen lähettilääksi.

Hyperkubismi tuo kaksiulotteisen kuvaamisen rinnalle kolmiulotteisen rakenteellisen kuvaamisen muodon, joka imitoi todellisuutemme rakenteita totuudenmukaisesti ja puhtaasti. Hyperkubismi ei ole vain taiteellinen suuntaus, vaan vankkumaton elämänfilosofia ja olemisen sekä todellisuuden luonteen kuvaus. Ulottuvuuksia on kolme. Kolmiulotteinen todellisuutemme, joka sisään ja ulos liikkeessaan muodostaa neliulotteisen mielen ja ajatuksen ulottuvuuden. Kaiken pohjana toimii viides ulottuvuus, tietoisuus, josta koko todellisuutemme rakentuu fyysisine sääntöineen ja suuntaviivoineen. Nämä kaikki ulottuvuudet kantavat todellisuuden kaikua vuorovaikuttaen toisiinsa nähden yhdessä ja samassa hetkessä, olemisen tilassa, elämässämme.

Hyperkubismi muuttaa tapaamme ja käsitystämme taiteen tekemisestä pelkästään tunnepohjaisena reaktiona ja muuttaa sen johdonmukaiseksi ja rakenteelliseksi näkemykseksi todellisuutemme todellisesta luonteesta. Se haastaa sekä kutsuu tekijänsä ja tulkitsijansa palaamaan älyllisen prosessin, oppimisen sekä itsetietoisuuden ymmärtämisen, lähteelle.

Hyperkubismi tuo materiatason ekologisen ajattelun uudelle tasolle. Teokset kasataan vanhasta aikansa palvelleesta materiasta, minkä ideana on herättää jo kerran ollut merkityksellinen materia uudelleen eloon. Vanhat vaatteet, tapetit, kirjat ja huonekalut sulautuvat kolmiulotteista todellisuutta muistuttaviksi ratkaisuksi teoksessa sekä todellisuuden kerroksellisuutta todentavaksi tekijäksi. Mikään ei ole uutta eikä myöskään vanhaa, vaan todellisuutemme samanaikaisuus todentuu myös ajatuksellisesti tarkoituksenmukaisesti valittujen kierrätyslementtien kautta. Me ajattelemme kauneutta ei niinkään pinnallisen estetiikan, vaan logiikan ja älyllisen asetelmallisuuden kautta. Rakenteet ovat kauneus, ei pinnallisesti maalattu ja loppuun asti hiottu pinnallinen rakennelma.

Hyperkubismi toimii sekä tekijälleen että katsojalleen monikerroksisena kokemuksena, jossa se haastaa teoksen tulkitsijan matkustamaan syvälle ajatukseensa, omaan ymmärrykseensä. Onko koskaan mahdollista kuvata todellisuuden todellista rakennetta tai monimuotoisuutta kaksiulotteiselle pinnalle? Ei. Todellisuutemme on alati muuttuva kokonaisuus, jossa kokemamme ulottuvuudet vuorovaikuttavat tasojen pintojen alla näkymättömissä luoden erilaisia ristiriitatilanteita ja kerroksia kokemuksessamme. Nämä kaikki me todennamme hyperkubismin avulla.

Metodi

Hyperkubistinen metodi on älyllinen itsetutkimuksellinen sekä luova ajatuksellinen pitkäkestoinen prosessi. Se ei sisällä nopeita harkitsemattomia ratkaisuja, vaan perustuu johdonmukaiseen järjestelmänomaiseen sekä rakenteelliseen jäsentämiseen, jonka kautta tuotettu teos saa muotonsa.

Jokainen hyperkubistinen teos on moniulotteinen prosessi, jossa niin tulkitsija kuin tulkittava kohdekin muuttuu tutkimuksen kohteeksi.

Tämä prosessi ei ole pinnallinen havainto tai näkemys jostain, sen tavoite on ilmentää kohteensa rakenne, muoto sekä totuus sellaisena kuin se todella ilmentyy. Hyperkubismin tavoite on kuvata todellisuus sellaisena, kuin se rakenteidensa kautta ilmenee, ei niin, miltä se yhdestä näkökulmasta pinnallisesti näyttäytyy. Hyperkubismin metodi koostuu kolmesta päävaiheesta:

1. Kohteen analysoiminen ja purkaminen

Tässä vaiheessa kohde kuten aiemmin tarkasteltu asetelma asetetaan tarkasteltavaksi rakenteena, ei kuvana. Rakenteessa otetaan huomioon olemassa oleva säännönmukaisuus sekä kohteessa ilmenevien asioiden ja tekijöiden ominaisuudet sekä vuorovaikutus. Kuinka informaatio ilmenee ja kuinka informaatio vuorovaikuttaa. Purkaminen ei tarkoita hajottamista vaan rakenteiden, järjestyksen, merkityksen sekä tarkoituksen tunnistamista. Sillä ei ole merkitystä, miltä asiat ja tekijät asetelmassa näyttävät, vaan miten ne rakenteidensa ja ominaisuuksiensa kautta asetelmassa vaikuttavat.

Tämä on myös itsetutkimuksellinen prosessi. Kuinka tulkitsija ymmärtää nämä asiat ja tekijät sekä kuinka tämä purkaminen vuorovaikuttaa henkilökohtaisten ajatusrakenteiden kautta itse prosessiin. Siinä missä kohde purkaa itseään, purkaa myös itseään sen tulkitsija.

2. Kohteen tutkiminen sekä ymmärtäminen

Kohdetta tutkitaan eri näkökulmista sekä kuvakulmista yhdenaikaisesti. Rakenteet tehdään näkyväksi, mutta ne myös ymmärretään. Jokainen geometrinen muoto, valo ja varjo sekä asioiden ja tekijöiden ominaisuudet käydään läpi perusteellisesti sekä johdonmukaisesti. Kokonaisuudesta rakennetaan ymmärrys sellaisenaan, mutta myös mahdollisimman pieniin osiin purettuna räjäytyskuvana. Kohteelle rakennetaan ajatuksellinen pohjapiirros, idea sekä ajatus totuudesta sekä olemuksen ja muodon täydellisyydestä.

Tulkitsija toteuttaa samankaltaista prosessia myös itsensä kanssa. Ymmärrys suhtautumisestaan sekä tavoistaan ajatella ja toteuttaa visiota kasvavat rakenteellisen tutkimuksen aikana. Mielen ja ajatuksen avulla kohteiden purkaminen ei ole vain fyysinen tutkimuksellinen tosiasioiden todentaminen, se on ajatuksellinen prosessi, jossa kohteessa ilmeneviä kohteita ja tekijöitä on ajateltava erilaisina osasina omien henkilökohtaisten ajatusrakenteiden kautta.

3. Kohteen rakentaminen ja uudelleenjärjestäminen

Asioiden ja tekijöiden, ominaisuuksien sekä rakenteiden tullessa näkyviksi, ne järjestetään ja rakennetaan uudeksi henkilökohtaista ymmärrystä vastaavaksi kokonaisuudeksi. Tämä kokonaisuus ei vastaa alkuperäistä havaintoa kohteesta, vaan todellisten ominaisuuksiensa ja rakenteidensa mukaiseksi mahdollisimman totuudenmukaiseksi moniulotteiseksi rakennelmaksi. Kohdetta rakentaessa emme enää jäljittele kolmannen näkemällä havaittavan ulottuvuutemme näkemystä, vaan omaa rakenteellista todellisuutta kuvaavaa kokonaisuutta, joka on itsessään oma järjestelmänsä. Tässä järjestelmässä kerrokset, ulottuvuudet, asiat ja tekijät keskustelevat keskenään. Materiaalit toimivat vihjeinä, historiana sekä muistina teokselle. Teos on samaan aikaan reaalmateriaalinen, ajatuksellinen kuin myös materian osalta jatkumo jo olemassa olevaa informaatiota.

Tulkitsijaa ajatellen tämä vaihe on sekä uudelleenrakentamisen, mutta myös ajatuksellisen prosessin lopputulema näkemyksen sekä teoksen valmistuttua. Se on kuitenkin vain yksi tutkimuksellinen prosessi, joka toistetaan saman kohteen äärellä useita kertoja uudelleen.

Hyperkubismin metodi tekee selväksi perusideansa. Hyperkubismissa ei etsitä esittävää pintaa, siinä etsitään rakenteen, olemuksen sekä muodon totuutta. Prosessi ei yritä ymmärtää, mitä teos esittää, vaan paljastaa todellisuutemme todelliset rakenteet. Jos ajattelemme niinkin intohimoisesti haluavamme löytää totuuden muodosta ja olemuksesta, olisi suorastaan todella epätodennäköistä onnistua siinä heti ensimmäisellä kerralla. Hyperkubismin toteuttaminen ja rakentaminen on yhtä kuin toisto.

Periaatteet

1. Todellisuutemme rakenteet ovat totuuden perusta

Todellisuutemme ei rakennu nähtävien muotojen ja kuvien kautta, vaan rakenteidensa pohjalle. Hyperkubistinen teos rakentuu ilmentämään rakenteitaan kuvan takana. Teoksessa pintaa kuvaa viimeinen kerros, ei ensimmäinen.

2. Toisiinsa limittyvät kerrokset tekevät rakenteet näkyväksi

Toisiaan leikkaavat ja toistensa päälle asettuneet kerrokset eivät riko teosta. Ne tuovat esille teoksessa ilmenevän ulottuvuudellisen järjestyksen. Kerroksen avautuessa ja limittyessä toisiin nähden tekee se näkyväksi asiat ja tekijät, jotka olisivat kaksiulotteisella pinnalla jääneet näyttämättä.

3. Varjo ei ole vain tekijä, se on osa rakenteen kieltä

Hyperkubismissa varjo ei ole visuaalinen tehoste. Se on osa teoksen rakennetta sekä ominaisuus, joka tuo teoksen moniulottuvuudellisuuden näkyväksi. Varjo tekee kerroksellisuuden näkyväksi ja luo teokseen vuorovaikuttavan tekijän. Tällöin varjo, joka on jo kuvattu alkuperäisestä asetelmasta, saa uuden varjon, joka asettuu alkuperäisen päälle. Tämä luo moniulottuvuudellisen kokemuksen, joka rakentaa teoksesta valon ja varjon

avulla moninäkökulmaisen kokonaisuuden. Varjo tekee teoksen eri asioiden ja tekijöiden vuorovaikutuksen näkyväksi.

4. Materiaalilla on historiansa, merkitys sekä tarkoitus

Materiaali ei ole vain neutraali lopputulosta rakentava tekijä. Materiaali toimii osoituksena materian matkustamisesta, sen historiasta sekä sen merkityksestä ja tarkoituksesta. Kuluneet kierrätysmateriaalit sekä niissä ilmenevät muistot kulumina, kolhuina ja naarmuina osoittavat materiaalin eläneen. Tämä materiaali asettuu kuvaamaan ja muistuttamaan rakenteellisesta todellisuudestamme teokseen, elämän nähneenä elementtinä. Tämä käytetty materiaali on palvellut tarkoitustaan, ja nyt se tuo tarkoituksensa näkyväksi kuvatessaan itseään.

5. Toisto on tutkimuksellinen oppimisen prosessi, ei itsensä kopiointia

Saman kohteen ja aiheen tutkiminen on oppimisen prosessi henkilökohtaista kuvaamista kohtaan, mutta myös ymmärtämisen kasvattamista tapojen tehdä sekä ajatella suhteen. Rakennetta analysoidaan sekä tulkitaan eri näkökulmista sekä kuvakulmista, puretaan sekä rakennetaan uudella tavalla oivalluksien sekä ymmärryksen myötä. Teokset kehittyvät, kuten kehittyvät tavat ajatella ja toimiakin.

6. Teos syntyy prosessinomaisista vaiheista, ei valmiista suunnitelmasta

Hyperkubismissa teokselle ei ole valmiasta suunnitelmaa, mutta teoksen toteuttamiselle on olemassa suuntaviivat. Teos syntyy monivaiheisesta tutkimisen prosessista, purkamisesta sekä uudelleenrakentamisesta. Valmis teos on vain muistiinpano, ei esteettinen päätös. Teos jätetään ja uusi teos aloitetaan edellisten oivallusten pohjalta. Tämä on kehäajattelu, joka tähtää prosessinomaiseen oppimiseen sekä oivaltamiseen.

7. Rakenne on tärkeämpi kuin ulkoinen muoto

Teos ei ole onnistunut sen perusteella, miltä se näyttää, vaan sen perusteella, kuinka johdonmukaiseksi se muodostuu. Hyperkubismi hylkää illuusion tavoittelun sekä tunnepohjaisen sotkemisen ja tähtää johdonmukaiseen sekä rakenteelliseen totuuteen.

8. Rakenteellinen kohde ei ole vain aihe, se on järjestelmä

Asetelmat eivät toimi inspiraationa näyttävyytensä vuoksi. Ne ovat rakenteellisia lähtökohtia, analysoitavia sekä tutkittavia kohteita. Pelkästään yhden asetelman purkaminen moneen eri kertaan sekä sen prosessointi ja analysointi monesta eri näkökulmasta tekevät kohteesta itsestään loputtoman polttoaineen tutkimisen prosessille. Prosessin monimuotoisuus on suoraan verrannollinen tulkitsijansa omaamien näkökulmien monimuotoisuuteen.

9. Teos ei ole ulkopuolinen todellisuus

Hyperkubistinen teos ei pyri kuvaamaan näkyvää todellisuuttamme. Se rakentaa oman todellisuutensa rakenteiden totuuden kautta. Teosten toisto, Kerrokset, varjot sekä moniulotteisuutta tukevat elementit muodostavat kokonaisuuden, joka vertaa itseään itseensä, ei sen ulkopuolelle.

10. Rakenteiden rehellisyys on esteettisyyttä tärkeämpää

Hyperkubismissa teos ei piilota sitä, mitä se on. Jos rakenne vaatii tulla näkyväksi, silloin rakenne toteutetaan. Hyperkubismissa kauneus ei ole pinnallinen tekninen tekijä, vaan rakenteellinen johdonmukainen totuus.

11. Prosessi tekee itsensä näkyväksi

Hyperkubistisessa teoksessa työskentelyn tulos näkyy ja saa näkyä. Kierrätysmateriaalien epätasaisuus, reiät ja kolhut, epätäydellisyyden tuoma täydellisyys. Ne eivät ole virheitä, ne ovat yksi osa todellisuutemme rakenteiden totuutta. Materia kuluu, kuten ihmisetkin, kuluvat, ja se näkyy. Hyperkubismi ei yritä peittää tätä tosiasiaa. Prosessi on yhtä lailla itse teos, kuin myös teoksen lopputuloskin.

12. Mitään ei jätetä näyttämättä

Hyperkubismi näyttää totuuden, sen rumuudesta tai epämiellyttävyydestä huolimatta. Mikäli rakenteet ovat merkittävä osa kohteen tutkimusta, ne näytetään.

Visio

Hyperkubismi on syntynyt lähes kymmenen vuoden itsetutkimuksellisen luovan prosessin tuloksena, josta viimeiset viisi vuotta sitä on tutkittu intensiivisesti myös maalaamisen keinoin. Todellisuus ei ole näyttäytynyt minulle koskaan tasaisena pintana, jota tulkita, vaan moniulotteisena prosessina, jota tutkia. Olen nähnyt todellisuutemme rakenteet, kerrokset sekä siinä vaikuttavat tekijät, jotka pitävät sen koossa. Tänä päivänä osaan pukea asian sanoiksi. Hyperkubismi ei ole jatke millekään aikaisemmalle liikkeelle, vaikka kubismi onkin toiminut sen suurimpana innoittajana. Se ei yritä miellyttää eikä mahtua nykytaiteen hyväksytyihin raameihin. Hyperkubismi luo uuden suunnan, tavan ajatella sekä suhtautua, koska nykyaikamme vaatii todella radikaalia muutosta.

Nykytaide on paljon puhetta, vähän tekoja. Se ei avaa enää mitään eikä sillä ole tarjota mitään uutta, ainoastaan epäjohdonmukaisia sekä ideattomia harhakuvia jostain suuresta ymmärryksestä. Kaikki on vain toistensa kopioita tai epämääräisiä hätäisiä sotkuja, joita kutsumme nykytaiteeksi ja nykytaiteelliseksi jatkumoksi. Nykytaide ei pidä sisällään ajatuksellista rakennetta eikä filosofiaa

vaan selittää itseään hienojen termien sekä yleishyveellisen hyväksynnän kautta. Hyperkubismi toimii tämän ajatuksettomuuden vastavoimana. Hyperkubismi paljastaa sen, mitä nykytaide ei pysty ilmentämään. Rakenteen totuuden sekä todellisen muodon. Jos teos ei uskalla tuoda näkyväksi sisäistä filosofiaansa tai ajatustaan, onko se silloin rehellinen tai taiteellisesti arvokas?

Hyperkubismin visio on yksinkertainen. Teoksen on kestettävä rehellinen tarkastelu jokaisesta näkökulmasta sekä kuvakulmasta. Sen täytyy tehdä näkyväksi nämä kaiken pohjana toimivat rakenteet niin visuaalisesti kuin ajatuksellisestikin. Teoksen täytyy vastata tekijänsä tapaa ajatella, ei ulkopuolisen näkemystä tai tulkintaa. Teoksen toteuttajan on otettava vastuu ideansa rakentamisesta sekä ilmentämisestä.

Hyperkubismi on uusi rakenteellinen tapa ajatella, tutkia sekä tarkastella luovaa prosessia. Teos ei ole enää vain pelkkä tulkinta, vaan se luo rakenteineen oman todellisuutensa. Rakenteita tutkiessa teokset toimivat toistona, eivät toistensa kopioina. Yksi aihe voidaan rakentaa moneksi eri rinnakkaiseksi todellisuudeksi, joka muuttuu toteuttajansa mukana ymmärryksen kasvaessa sekä tutkimuksen aikana opittujen metodien myötä.

Taiteen tulevaisuus ei ole sileä tai esteettisesti silmää viehättävä pinta tai yksi ajatuksellinen näkökulma, vaan älyllinen itseään rakentava kokonaisuus. Todellisuutemme tapahtuu hetkessä, jossa ulottuvuudet vuorovaikuttavat paljastaen itsensä niin toisilleen kuin tulkitsijalleenkin. Kun saavutamme pisteen, missä emme mieti enää, miltä mikäkin näyttää, vaan mitä mikäkin todella on, olemme perillä.

Hyperkubismi ei kysy lupaa, hyperkubismi ilmenee. Hyperkubismi on työkalu, jolla todellisuuden rakenteet voidaan purkaa, rakentaa uudelleen sekä tehdä näkyväksi.

Hyperkubismin visiona ei ole uusi taidesuuntaus, vaan uusi tapa nähdä, tulkita, purkaa sekä rakentaa todellisuutta. Hyperkubismissa irtaudutaan kaksiulotteisesta ajattelusta sekä todellisuuden tarkastelusta vain kuvana. Tulkinta kuvasta ei ole vain ikkuna, se on rakennelma, joka rakentaa todellisuutta yhtä aikaa tulkitsijansa kanssa.

Tavoitteena on luoda uusi järjestelmä vanhojen sekä epäkäytännöllisten tapojen tilalle. Hyperkubismi palauttaa itsetutkimukselliset prosessit niin yksilön itsensä kuin myös luovien prosessien suhteen. Hyperkubismi tekee näkyväksi metodin, joka kaikessa yksinkertaisuudessaan osoittaa jokaiselle mahdollisuuden tutkia rakenteita niin itsessään kuin ympäröivässä todellisuudessakin. Näiden tutkimuksien lopputulemia hyperkubismi tekee näkyväksi.

Hyperkubismi tekee näkyväksi kaiken sen, mitä nykytaide pitää piilossa. Todellisuus ei ole vain pinnallisia muotoja tai käsityksiä kauneudesta, tämän pinnan mahdollistaa rakenteet sen alla. Hyperkubismi on tämä vanhempi, joka opettaa lapselleen, kuinka kengännauhat sidotaan.

Visiona on rakentaa näkemys ja tapa prosessoida sekä toteuttaa, joka ei tyydy yhteen näkökulmaan eikä kuvakulmaan. Luova prosessi, joka ei jäljittele pinnallista todellisuuden havainnointia tai tunnepohjaista suorittamista, vaan rakenteellista johdonmukaisuuteen pyrkivää älyllistä taidetta.

Taidetta, mikä on samanaikaisesti henkilökohtainen introspektiivinen prosessi kuin myös toistonkaltaisesti tieteenomainen tutkimuksellinen projekti.

Hyperkubismi ei ole liike, vaan havainnollinen sekä tutkimuksellinen järjestelmä, jota voidaan soveltaa loputtomasti materiaalin, tilan, tulkinnan ja kokemuksen sekä ajatuksen suhteen. Hyperkubismi ei tarvitse mitään, ainoastaan tulkitsijansa sekä toteuttajansa.

Hyperkubismi tulee olemaan rehellinen näkemys todellisuudestamme. Se ei kumartele, ei mielistele eikä miellytä. Hyperkubismi tulee purkamaan tämän epärehellisyyden paksun viitan nykytaiteen yltä, ja tekee näkyväksi nykypäivämme pinnallisen ja tekotaiteellisen hurmion asettaen sille mahdollisuuden parantua tästä laiskuuden ja mitättömyyden aikakauden sairaudesta.

II. FILOSOFIA

Metatroniikka

Metatroniikka on tapa ajatella ja integroida Elämä on ympyrän muotoinen- elämänfilosofia sekä teoria ulottuvuuksista yhdeksi työkaluksi. Metatroniikassa ajattelemme ensin itsemme tietoisena yksikkönä. Tämä tietoisuus saa lisäksi ajatuksen sekä fyysisen olemuksen.

Metatroniikassa ajatellaan, että ensin on itsetutkiskelun kautta saavutettava ymmärrys omasta itsestään, ennen kuin voi todella ymmärtää vallitsevaa todellisuutta. Tämän vuoksi henkilökohtainen itsetutkiskelu on tärkeää.

Metatroniikassa ajattelemme seuraavanlaisesti:

- Kolmas ulottuvuus, informaatio ja vuorovaikutus (3D) <- Kuuden vaiheen itsetutkiskelu (Tapahtuma tai asia, vastoinkäyminen, onnistuminen tai virhe, analysointi, itsetutkiskelu, oivallus ja oivaltaminen, toiminnan tai ajatuksen muuttaminen)

Kolmas ulottuvuus pitää sisällään todellisuuden rakenteen sekä siinä ilmentyvän informaation. Tapahtumat, asiat sekä ongelmat ilmenevät kolmannessa ulottuvuudessa, mutta myös ratkaisut koskevat kolmannen ulottuvuuden tapahtumia, asioita sekä ongelmia.

- Neljäs ulottuvuus, mieli ja ajatus (4D) <- Olemisen kolme vaihetta (ymmärrys, hyväksyminen, luopuminen)

Neljäs ulottuvuus pitää sisällään mielen ominaisuudet sekä ajatusrakenteet. Ymmärrys, hyväksyminen sekä luopuminen ovat ajattelun avulla saavutettavia olemisen tiloja, joita käytetään kolmannessa ulottuvuudessa tapahtuvien tapahtumien, asioiden sekä ongelmien tarkastelemiseen.

- Viides ulottuvuus, tietoisuus (5D) <- Minä (Minä)

Viides ulottuvuus pitää sisällään todellisuuden koordinaattorin sekä informaation ja järjestyksen koskien kolmannen ulottuvuuden rakenteita ja ilmenemistä. Minä on taas oman itsen tietoisuus, joka operoi samassa ulottuvuudessa.

Käymme nyt läpi Teorian ulottuvuuksista sekä elämä on ympyrän muotoinen ideologian kokonaisuudessaan. Tämän jälkeen sovellamme näitä metatroniikan mukaisesti tutkielman rakentamiseen.

Teoria ulottuvuuksista

Kolmas ulottuvuus, informaatio ja vuorovaikutus (3D)

Elämä sekä oleminen kolmiulotteisessa informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuudessa perustuu informaatiolle, sen vastaanottamiselle sekä sen jakamiselle. Yksilö vastaanottaa omaan itseensä informaatiota, mutta jakaa myös erilaista informaatiota ympäristölleen. Elämässä esiintyviä tapahtumia ja asioita tutkittaessa sekä ongelmia ratkoessa on hyvä olla perillä siitä, minkälaisen informaation kanssa on vuorovaikutuksessa sekä millainen vaikutus tällä informaatiolla on omaan itseensä. Yksilön ulkopuolelta saapuva informaatio on kuitenkin elämän yksi suurimmista vaikuttajista henkilökohtaisen todellisuuden rakentumisessa. Tarpeen on tutkia sekä ymmärtää miten informaatio vaikuttaa, miten siihen suhtautuu ja miksi.

Fyysinen rakenteellinen todellisuutemme tarjoaa *rakenteellisen informaation*, johon kuuluvat kolmiulotteiset muodot, rakenteet sekä esineet.

Fyysisessä todellisuudessamme tulkitsemamme sekä ajatuksen välineenä käyttämämme kieli toimii *ajatuksellisena informaationa*, johon kuuluvat kieli, symbolit, matematiikka.

Elämä on informaatio, jota yksilö havainnoi katsellen, kuunnellen sekä tuntien. Erilaisia välähdyksiä ja virikkeitä tapahtumista sekä asioista, sillä hetkellä kun ne tapahtuvat. Erilaisia säkenöiviä ja kimpoilevia tiedon jyväsiä, jotka reagoivat erilaisten asioiden, ihmisten, tapahtumien sekä olemisen kanssa. Tämän pohjalta ihminen rakentaa ajatteluaan sekä toimintaansa. Mitä tämä informaatio on, keneltä kenelle?

Tämä onkin yksi mielenkiintoisimmista kysymyksistä. Mitä on informaatio ja miten siihen tulisi suhtautua. Yksilö rakentaa lapsesta asti ajatteluaan sekä toimintaansa ulkopuolelta tulevan informaation kautta, opittujen asioiden, arvojen sekä toiminnan kautta. Nämä asiat ovat yksilön ulkopuolelta tulevaa informaatiota. Henkilökohtaista elämäänsä ajatellen on kuitenkin tarpeellista kyseenalaistaa tätä opittua informaatiota ja rakentaa henkilökohtainen näkemyksensä todellisuudesta itse itselleen. Tällöin näkemys todellisuudesta on omavarainen, eikä se oikein johdonmukaisesti rakennettuna sisällä ristiriitoja oman itsen ja todellisuuden välillä ja tällöin näkemys on myös kestävä. Todellisuudesta tulisi rakentaa itsensä näköinen.

Yksinkertaisuudessaan yksilö vastaanottaa informaation, joka käy yksilössä itsessään ja yksilöllä on mahdollisuus valita, millaista informaatiota hän lähettää takaisin vai lähettääkö ollenkaan. Tällaisessa tapahtuman aikana yksilössä vuorovaikuttavat tavat ajatella, tavat suhtautua sekä erilaiset tuntemukset, joita informaatio herättää. Voisi siis ajatella yksilön vain vuorovaikuttavan erilaisten asioiden ja tekijöiden kanssa informaation muodossa.

Todellisuus on rakenne, missä elämä tapahtuu. Elämä on kokonaisuus, jonka yksilö luo havainnoimalla ympäristöään sekä siinä esiintyviä asioita ja tekijöitä, jotka vuorovaikuttavat sekä yksilöön itseensä kuin myös yksilön ympärillä. Yksilön reaktiot asioihin ja tekijöihin taas riippuu

siitä, kuinka yksilö asioihin ja tekijöihin suhtautuu ja mitkä ovat henkilökohtaiset ajatusrakenteet näiden suhteen. Oikeastaan yksilön henkilökohtainen suhtautuminen ja ajatusrakenteet ovat lopulta ne tekijät, jotka asioiden ja tekijöiden kanssa vuorovaikuttavat.

Yksilön ajattelu sekä reagointi perustuu myös tarpeeseen toimia. Yksilö toimii, koska kokee tarvetta toimia. Jos ei olisi tarvetta toimia, ei yksilökään toimisi. Jokainen yksilön toimi liittyy tarpeeseen jostakin. Syöminen on tarve, jonka nälkä luo. Nälkä on tarve, jonka elimistö luo, että yksilö saisi ravintoa. Ravintoa on saatava, jotta elimistö selviytyy. Selviytyminen on alkukantaisin tarve ihmisyksilölle. Selviytymisen tarpeelle perustuu suurin osa ihmisen toimista.

Kun ymmärtää toimintansa tarpeen, on mahdollisuus kyseenalaistaa tarvetta toiminnalle. Hyvin monille toimittamilleen asioille elämässään ei ole olemassa todellista tarvetta. Voi toki ajatella tarvitsevansa asioita, joita ei oikeasti tarvitse. Ylläpitääkseen elintoimintojaan, ihminen tarvitsee elääkseen vain ravintoa, lepoa sekä suojaa.

Näistä asioista ja niiden sisältämistä tekijöistä, tarpeista sekä informaatiosta, koostuu ihmisyyksilön elämä kokonaisuudessaan kolmannessa informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuudessa. Voisikin ajatella ihmisen elämää määrittävän pohjimmiltaan kaksi pää osa-aluetta:

1. Tarve

Tarvetta voisi myös ajatella kaksiosaisena tekijänä, jossa vaikuttavat alkukantaiset tavat ajatella sekä älykkyyden tuoma mahdollisuus tehdä valintoja tarpeen suhteen.

2. Informaatio

Informaatio taas sisältää yksilön vastaanottaman informaation sekä vuorovaikuttamisen informaation kanssa sekä informaation lähettämisen itsensä ulkopuolelle.

Näitä kahta pää osa-aluetta yhdistää kuitenkin yksilön henkilökohtaiset tavat ajatella, suhtautua sekä ymmärtää erilaisia asioita ja tekijöitä. Ymmärtäessä tarvetta ja informaatiota, on mahdollista myös vaikuttaa siihen, kuinka nämä kaksi tekijää vaikuttavat yksilöön itseensä. Onko siis tarpeen toteuttaa asioita mahdollisesti kuvitellun tarpeen mukaan tai reagoitava saapuvaan tai olemassa olevaan informaatioon.

Yksilön elämä sekä siinä esiintyvät tavat ajatella ja toimia koostuu näistä kahdesta tekijästä. Tämän vuoksi on tärkeää tutkia tarvetta tavoille ajatella sekä toimia, mutta myös tapojaan ajatella sekä suhtautua informaation suhteen. Näitä kahta osa-aluetta tutkimalla syvällisesti sekä johdonmukaisesti löytyy vastaus ihmisenä elämiseen, yksilön henkilökohtaisiin ongelmakohtiin sekä ratkaisuihin näiden ongelmakohtien suhteen.

Kuutio ja ulottuvuus

Kolmas ulottuvuus on kollektiivisesti kokemamme todellisuus pitäen sisällään fyysisen säännönmukaisuuden, mutta myös sen tuomat rajoitteet. Geometrisesti kolmas ulottuvuus tarkoittaa sitä, että janalle merkitty piste voi liikkua avaruudessa kolmeen eri suuntaan. Eteen ja taakse, vasemmalle ja oikealle sekä ylös että alas. Todellisuus rakentuu kolmiulotteisista rakenteista, mutta myös informaatiosta. Informaation voi taas jäsentää erilaisiksi tapahtumiksi ja asioiksi tai asioiksi ja tekijöiksi. Vuorovaikutamme fyysisessä todellisuudessa yksilöinä aistiemme kautta vastaanottaen informaatiota näkien, kuullen sekä tuntien.

Puhuesssa informaatio välittyy sanojen sekä äänen muodostaman viestin välityksellä. Puhuesssa informaatio on sanoja sekä sanojen merkityksiä. Yksittäiset sanat voivat luoda jo itsestäänkin merkityksiä, mutta sanoja käytettäessä lauseina sekä mahdollisesti kertomuksina voi merkitys olla moniulotteisempi. Kertomukset ja tarinat voivat sisältää sanojen merkitysten lisäksi kokonaisuudesta muodostuvan opetuksen tai aatteen, jolloin informaatio on pienemmistä tekijöistä koostuva kokonaisuus. Tällöin nämä tekijät muodostavat ajatusrakenteen, joka vaikuttaa neljännen

ulottuvuuden mielessä ja ajatuksessa. Lukiessa, informaatio välittyy kirjoitetun sanan muodossa. Yhtä lailla sanat kirjoittaessa muodostavat yhtälöitä, mutta kuulemisen sijaan käytetään kykyä nähdä.

Näkemällä todennamme myös kolmiulotteista todellisuuttamme. Tutkimme ympäristöämme yhden pakopisteen perspektiivin mukaan, missä kolmiulotteisen muodot ja rakenteet pakenevat yhtä pistettä kohti lopulta kadoten tähän pisteeseen. Syvyysvaikutelman avulla havainnoimme kolmiulotteisuuden, arvioimme etäisyyksiä sekä ympärillämme ilmentyviä rakenteita. Nämä kaikki rakenteet ovat myös informaatiota todellisuudestamme, geometrisia ilmentymiä sekä fyysisiä sääntöjenmukaisia muotoja.

Tästä pääsemmekin matematiikkaan ja sen muotoon, geometriaan. Matematiikka on kieli, jolla pystymme todentamaan ja tekemään näkyväksi todellisuutemme kokonaisuudessaan kaikista pienimmistä tekijöistä, atomeista, lähtien. Matemaattisesti todennamme myös tiettyjä fysiikan lakeja, joilla voimme laskea erilaisten esineiden ja rakenteiden ominaisuuksia ja käyttötapoja. Voisimme siis pitää matematiikkaa todellisuutemme kielenä, koodina, joilla pystymme muovaamaan fyysistä todellisuuttamme sekä todentamaan sen olemassaoloa tarkasti ja johdonmukaisesti.

Yhtälailla kun matemaattisten yhtälöiden avulla voimme todentaa fyysistä todellisuuttamme, voimme tehdä sen myös kielellisesti sanojen sekä kertomuksien muodossa. Yhtä lailla, kun tulkitsemme matemaattisten yhtälöiden numeroita ja merkkejä, tulkitsemme myös kirjaimista muodostuvia sanoja ja sanoista muodostuvia lauseita. Nämä lauseet toimivat yhtä lailla matemaattisten yhtälöiden tavoin todentavina ja kuvaavina tekijöinä todellisuudellemme.

Voisimme siis pitää puhuttua kieltämme eräänlaisena koodina, jolla todennamme todellisuuttamme, mutta myös ohjelmoimme itseämme tarkastelemaan todellisuuttamme. Opimme osoittamaan näitä kolmiulotteisia rakenteita sanojen avulla ja sanat taas sisältävät merkityksiä, jonka kautta ymmärrämme todellisuuttamme.

Matemaattis-geometrinen todellisuutemme on ollut olemassa jo ennen meitä, mutta voimme tehdä sen toki näkyväksi matemaattisten yhtälöiden avulla. Yksilö tarvitsee kuitenkin ohjelmoidakseen itsensä sekä integroidakseen itsensä todellisuuteen puhuttua sekä kirjoitettua kieltä, jolla vuorovaikuttaa niin fyysisessä todellisuudessa, kuin myös vuorovaikuttaa ajatellen mielen ja ajatuksen ulottuvuudessa. Ilman kieltä, yksilöllä olisi käytettävänään vain alkukantaiset tavat toimia.

Yksilön elämässä ja todellisuudessa kamppailua käyvät vain nämä kaksi tekijää. Alkukantaisuus, sekä älykkyys, jotka ovat myös toistensa vastavoimat. Alkukantaisuus on tunnepohjainen ja reaktiivinen selviytymispohjainen tekijä, kun taas älykkyys suo johdonmukaisen sekä tosiasioihin perustuvan mahdollisuuden valintaan. Alkukantaisuutta ohjaavat tarpeet ja tunne, kun taas älykkyuden pohjana toimii ymmärrys ja tietoisuus. Ymmärrys ja tietoisuus taas syntyvät kielestämme ja kyvystä käsitellä informaatiota niin matemaattisesti kuin kielellisestikin.

Todellisuutemme perustuu matemaattisesti todennettaville rakenteille, kuten mielemme ja ajatuksemmekin. Voimme selittää matemaattisesti myös biologiamme rakenteet, syyt ja seuraukset ihmiselämämme vaiheiden takana sekä elämämme aikana, mutta myös ennustaa elämässämme tapahtuvia ilmiöitä. Me elämme tarkoituksenmukaisessa ja merkityksellisessä ympäristössä, jossa kaikelle on tarkoitus ja missä mitään ei ole jätetty sattumanvaraiseksi tekijäksi. Meillä ihmisinä yksilöinä on yhtäläinen merkitys ja tarkoitus tässä kokonaisuudessa, kuin myös ympäröivällä todellisuudellammekin.

Kolmannessa ulottuvuudessa yksilö on integroitunut informaatioon tilassa, jossa kaikki on vuorovaikutusta. Valot, varjot, pianon ääni, kylmä viima, aurinko iholla. Tämä kaikki on informaatiota. Kaikki informaatio on olemassa tässä hetkessä siitä huolimatta, ottaako sitä huomioon vai ei. Sillä on suuri merkitys, kuinka informaation vastaanottaa sekä kuinka siihen reagoi. Antaako informaation integroitua automaattisesti osaksi mieltä ja ajatusta, vai kyseenalaistaako informaatiota kriittisesti sitä tutkien. Informaatio voi ja muovaa yksilön mieltä ja ajatusta, käytännöllisemmäksi ja johdonmukaisemmaksi, mutta myös epäkäytännölliseksi ja epäjohdonmukaiseksi.

Neljäs ulottuvuus (4D), mieli ja ajatus

Kolmas informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuus tarjoaa informaation, johon olemme yksilöinä integroituneet. Vastanoitamme tämän informaation yksilöinä mielemme ja ajatuksemme kautta, jossa se vuorovaikuttaa ajatusrakenteidemme kanssa.

Henkilökohtainen suhtautuminen vaikuttaa siihen, kuinka informaatioon reagoi. Informaation ollessa miellyttävää, yksilö kokee mielihyvää. Informaation ollessa epämiellyttävää, yksilö kokee epämiellyttäviä tuntemuksia sekä tunteita. Reaktioon vaikuttaa merkittävästi se, kuinka suhtautuu informaation sisältämiin asioihin tai tekijöihin. Ihanteellisin lopputulema on, että informaation saapuessa yksilöön se muuttuu yksilössä itsessään ymmärryksen ja hyväksymisen kautta sellaiseksi asiaksi, josta on mahdollisuus luopua. Tällöin informaatioon ei ole tarvetta reagoida ja informaatiosta luopuminen tapahtuu yksilössä itsessään.

Reagointia informaation suhteen voi harjoittaa tutustumalla itseensä sekä henkilökohtaisiin ajatusrakenteisiinsa. Yksilön ajatusrakenteet määrittelevät suhtautumisen päivittäisessä vuorovaikutuksessa informaation kanssa. Kun nämä ajatusrakenteet, olivat ne käytännöllisiä tai epäkäytännöllisiä, tulevat näkyväksi yksilössä itsessään, tällöin tulee tietoisemmaksi itsestään. Tällöin ajatusrakenteita on mahdollisuus muuttaa, jolloin reagointi vähenee, koska sille ei ole tarvetta. Usein varsinkin epämiellyttävään informaatioon reagoiminen liittyy vahvasti yksilön tarpeeseen selviytyä. Jos informaatiota ei kuitenkaan koe uhkaksi, tällöin ei ole myöskään tarvetta puolustautua. Tämä riippuu henkilökohtaisista ajatusrakenteista sekä tavoista ajatella.

Kun geometrisesti voimme määritellä ulottuvuudet nolasta kolmeen, ei neljännelle ulottuvuudelle ole vielä tarkkaa teoriaa tai määritelmää, edes geometrisesti. Yksiulotteisuus tarkoittaa janaa, jolla piste voi liikkua eteen tai taakse. Kaksiulotteisuus tarkoittaa alaa, missä piste voi liikkua eteen ja taakse, sekä sivuttaissuunnassa vasemmalle ja oikealle. Kolmiulotteisuus on tila, jossa piste voi

liikkua eteen ja taakse, vasemmalle ja oikealle, sekä ylös ja alas. Neljännen ulottuvuuden koordinaatiksi onkin esitetty aikaa. Kun ottaa kuitenkin huomioon ajan luonteen ja todellisuutemme fyysisen rakenteen, tämä ei kuitenkaan ole mahdollista. Aika käsitteenä ja sellaisena kuin sen ymmärrämme, on ihmisen luoma käsite sekä mittaväline. Sitä ei voi taivuttaa, eikä siinä voi matkustaa.

Neljännen mielen ja ajatuksen ulottuvuuden koordinaatti on *sisään ja ulos*. Tämä tapahtuu informaation siirtyessä kolmannesta informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuudesta neljänteen, mielen ja ajatuksen ulottuvuuteen. Geometrisesti aikaan pohjautuvaa neljättä ulottuvuutta on kuvattu tesseracti nimisen geometrisen kuvion kautta, mikä sopii myös kuvaamaan neljännen mielen ja ajatuksen ulottuvuutta.

Neljäs ulottuvuus on siis kolmannen fyysisen ulottuvuuden varjo. Mielessä ja ajatuksessa on mahdollista prosessoida sekä muovata informaatiota, mutta myös rakentaa ymmärrystä ja tietoisuutta informaation avulla. Neljäs ulottuvuus on se, missä todellisuuden kokeminen tapahtuu henkilökohtaisten ajatusrakenteiden kautta. Kieli, jolla ajattelemme, toimii työkaluna informaation prosessoinnille sekä tutkimiselle. Informaatio muuttuu yhtälön muotoon esiintyviksi havainnoitaviksi tapahtumiksi ja asioiksi sekä ongelmiksi, asioiksi ja tekijöiksi. Näitä kaikkia on mahdollista tarkastella yhtälöinä, joissa vaikuttavat erilaiset tekijät ja vaikuttajat. Tämä lähestymistapa on *mielen matematiikkaa*.

Neljännessä ulottuvuudessa korostuvat myös kolmannessa ulottuvuudessa koetut alkukantaiset tunteet. Yksilö reagoi saapuvaan informaatioon joko alkukantaisuuden tai älykkyyden kautta. Aivokemialliset reaktiot, jotka tunteita muodostavat, ovat alkukantaista alkuperää.

Neljäs ulottuvuus mahdollistaa myös vapaan alustan mielikuvituksen käyttämiselle sekä luovalle prosessoinnille informaation suhteen. Se on tila, missä kaikki on riippumatta ajasta tai paikasta yhtäaikaisesti, rikkoen kolmannen ulottuvuuden säännönmukaisuutta ja rajallisuutta. Ajatus ja sen lisänä mielikuvitus luo mahdollisuuden matkustaa menneisyyden, nykyisyyden ja tulevaisuuden välillä samanaikaisesti sekä fysiikan luomien sääntöjen ja rajoitteiden ulkopuolella, kuitenkin ottaen ne huomioon kolmannen ulottuvuuden muodoissa. Ajatuksen ja mielen avulla on mahdollisuus luoda korkeampi ulottuvuus, jonka avulla on mahdollisuus rikkoa ja purkaa olemassa oleva todellisuus pieniin osiin ja palasiin. Tämän jälkeen on mahdollista analysoida nämä osat ja palaset sekä rakentaa tätä kautta todellisuus uudelleenlaiseksi, ajatusta ja mielikuvaa vastaavaksi rakenteeksi.

Ihmisen ajatus on samanaikaisesti nollaulotteinen piste avaruudessa, tilassa, kuin myös neljäulotteinen mielikuvitus. Ajatus ja mielikuvitus ovat rajattomia työkaluja, joiden avulla siirtyminen kolmannesta ulottuvuudesta neljänteen on mahdollista. Näkeminen ja havaitseminen mahdollistaa kolmiulotteisen todellisuutemme tutkimisen sekä analysoimisen, mutta ajatus ja kyky tutkia näkemäänsä moniulotteisemmin tapahtuu ajatuksen ja mielikuvituksen avulla. Ihmiselle on suotu kyky analysoida näkemiään kohteita sekä purkaa ja rakentaa niitä ajatuksen tasolla uudeksi, henkilökohtaisen näkemyksen kaltaiseksi.

On helppoa elää ja tarttua kolmiulotteisen maailman tarjoamiin kiinnepisteisiin ja houkutuksiin sekä harhautuksiin, jottei henkilökohtainen ajatus ja mielikuvitus pääsisi todella oikeuksiinsa. Ajatus on suotu jokaiselle ajattelevalle olennolle työkaluksi matkustamaan ulottuvuuksien välille sekä hyödyntämään näiden sisältämiä työkaluja, mutta myös luomaan ajattelun avulla matkoja tulevaan ikään kuin reitiksi tulevaisuuteen.

Aika on toisaalta vain ihmisen luoma käsite ja mitta määrittelemään jotakin. Jos aika otettaisiin pois, tällöin mielen avulla visualisoitu tulevaisuus on mahdollista muuttaa todeksi samanaikaisesti ajatuksen kanssa. On mahdollisuus elää tulevaisuuden visiossa jo tänään.

Siinä missä kolmiulotteisessa fyysisessä todellisuudessa todellisuus perustuu muuttumattomiin sääntöihin, ei neljännen ulottuvuuden mielen ja ajatuksen tasolla operoidessa ole rajoja. Yksilö rakentaa todellisuutensa havaitsemalla sekä vastaanottamalla informaatiota kolmannen ulottuvuuden todellisuudesta, mutta rakentamalla myös näkemystään sekä ymmärrystään todellisuudesta neljännessä ulottuvuudessa, mielessä ja ajatuksessa.

Mikäli yksilön käsitys tai kokemus todellisuudesta muuttuu mielessä ja ajatuksessa, muuttaa se myös käsitystä kolmannen ulottuvuuden todellisuudesta. Jos mieli ja ajatus ei perusta tosiasioille ja muuttumattomille todellisuuden tekijöille, silloin kolmannen ulottuvuuden todellisuudessa ja neljännen ulottuvuuden tavoissa ajatella on ristiriitoja. Tässä tapauksessa yhtälön muotoon ajateltu kokonaisuus ei toimi. Jos todellisuus on jo alusta alkaen rakennettu ajatuksen tasolla epätodelle pohjalle, voi olla hankala huomata edes elävänsä sellaisessa todellisuudessa, missä olisi mitään ristiriitaista.

Kolmas ja neljäs ulottuvuus vuorovaikuttavat vahvasti toisiinsa nähden, koska yksilö elää kolmannessa ulottuvuudessa ja yksilön mieli ja ajatus taas sijaitsee yksilössä itsessään. Kolmas ulottuvuus tarjoaa informaatiota neljälle, ja neljäs ulottuvuus vuorovaikuttaa reaktioiden kautta takaisin kolmanteen.

Neljäs ulottuvuus voi tuottaa informaatiota kolmanteen, joka on yleensä yksilön tulkinta tai reaktio kolmannen ulottuvuuden informaatiosta. Tämä tulkinta tai reaktio perustuu aikaisemman informaation johdosta rakentuneeseen ajatusrakenteeseen.

Viides ulottuvuus, tietoisuus (5D)

Viides ulottuvuus vuorovaikuttaa vahvasti kolmannen ulottuvuuden kanssa. Hyvänä esimerkkinä toimii tietynlaiset tuntemukset kuten intuitio erilaisissa tilanteissa. Myöskin ristiriidat henkilökohtaisen ajattelun lomassa aiheuttavat epämääräisiä tunnistamattomia tuntemuksia. Ikään kuin ihminen neuvottelisi ajattelunsa sekä jonkin kaltaisen muun tekijän tai voiman kanssa päätöksistään. Kun yksilö neuvottelee oman itsensä kanssa valinnoista ja päätöksistä tapahtuman tai asian suhteen, uskon, että minätietoisuuden vuorovaikutus tapahtuu neljännen ulottuvuuden mielen ja ajatuksen sekä viidennen ulottuvuuden tietoisuuden välillä. Tietoisuus voi vaikuttaa päätökseen sekä ratkaisuun kolmannen ulottuvuuden tilassa, mutta ei suoraan neljännessä ulottuvuudessa. Jokainen yksilö on jo valmiiksi integroitunut tietoisuuteen ja yhteyteen, mutta tämä tietoisuus ei tee päätöksiä tai ota vastuuta valinnoista tapahtumien tai asioiden suhteen. Jos tietoisuus tekisi

päätökset tai valitsisi yksilön puolesta, ei tällöin olisi vapaata tahtoa. Kautta aikojen suurin kysymys onkin ollut, onko olemassa vapaata tahtoa? Asiaa voidaan tarkastella ulottuvuuksien avulla.

Kolmas informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuus rakentuu viidennen ulottuvuuden tietoisuuden päälle, mutta viides ulottuvuus lähettää myös informaatiota kolmanteen ulottuvuuteen ja on yhtä viidennen ulottuvuuden minä- tietoisuuden kanssa. Sekä minä- tietoisuus kuin tietoisuuskin ovat yhtä lailla näkymättömissä kolmannessa ulottuvuudessa.

Esimerkkinä voimme pitää lasta, jolle vanhempi on lapseen nähden korkeampi tietoisuus. Vanhempi voi asettaa lapselleen rajat sekä raamit sekä henkilökohtaisen ajatuksensa sekä kokemuksensa puolesta tietää, mikä lapselle olisi parasta. Tästä huolimatta lapsella on vapaa tahto olla seuraamatta tätä tietoa sekä tietoisuutta. Tietoisuus kuitenkin pitää sisällään informaation siitä, mikä on kenenkin merkitys, matka sekä tarkoitus elämässään, sekä tarjoilee näitä välillä oudoltakin tuntuvien merkkien avulla.

Kun havainnoimme elämämme rakenteita sekä säännönmukaisuutta, on huomattava, että se on johdonmukainen ja sisältää täydellisen järjestyksen. Elämämme ei ole vain sattuma, vaan se on lukemattomien prosessien sekä useiden eri asioiden ja tekijöiden jatkumo. Yksilön elämä koostuu useiden sukupolvien mittaisesta historiasta, mutta myös atomitason järjestelmällisistä rakenteista. Näiden kaikkien tapahtumien ja asioiden kautta muodostuu elämä.

Myöskään todellisuutemme rakenteet eivät ole sattumaa. Me sisällämme ihmisinä samoja alkuaineita, kuin mitä esiintyy myös ympäröivässä todellisuudessamme. Nämä pienet rakennuspalikat rakentuvat jälleen erilaisiksi yhdistelmiksi, jotka taas tästä eteenpäin rakennelmiksi, ja niin edelleen. Joku tai jokin antaa kuitenkin näille tapahtumille järjestyksen. Tämä sama tekijä myös pitää nämä rakennelmat johdonmukaisesti, merkityksellisesti sekä tarkoituksenmukaisesti koossa.

Me näemme myös tämän todellisuutemme ohjelmoidun koodin luonnossa. Näemme mehiläisten rakentavan täydellisiä geometrisia muotoja nähden nämä samat muodot kasveissamme. Näemme lintujen lentävän synkronoituneena liikkeissään parvissa, kuten kalojenkin sekä eläimien laumoissa. Kaikki palvelevat ohjelmoitua tarkoitustaan, kyseenalaistamatta sitä sekä jatkaen sitä uudelleen ja uudelleen, alkamisen ja päättymisen kautta.

Vaikka me ihmisenä näemme vain muodot ja näistä pienistä tekijöistä prosessien kautta rakentuneet kokonaisuudet, ne ovat kuitenkin rakentuneet ja toteutuneet jonkin suuremman älykkyyden koordinoimina sekä ylläpitäminä. Me olemme ihmisenä vain tämän todellisuuden rakenteiden luojina työkaluja, joita paljon suurempi voima ohjaa. Me olemme vain antaneet nimet sekä luoneet merkitykset näille tekijöille ympäröivässä todellisuudessamme, mutta ne ovat silti olleet olemassa ennen tapojamme ajatella. Kuten voimme tästä päätellä, me vain todennamme tutkiessamme asioita ja tekijöitä jo valmiiksi olemassa olleista rakenteista.

Elämä on ympyrän muotoinen- elämänfilosofia

Kuuden vaiheen itsetutkiskelu

1. Tapahtuma tai asia

Kaikella on alku, kuten myös elämällämme. Alkujaan olemme lähtöisin isämme ja äitimme sukusolujen vuorovaikutuksesta syntyneestä reaktiosta, jota kutsutaan hedelmöittymiseksi. Sydämemme alkaa lyödä noin seitsemän viikon kuluttua, jonka jälkeen meille rakentuu hermosto ja alamme muotoutua erilaisten molekyylylitasoisten prosessien johdosta ihmiseksi. Tietoinen sydämemme lyö jo hyvin varhain, kuten kehittyy myös aistiva ja tunteva hermostomme. Tämä olomuotomme perustavanlaatuinen rakentaminen päättyy muutamien kuukausien jälkeen, jolloin synnymme tähän valtavaan informaationtäytteeseen todellisuuteen.

Alkaa uudenlainen tutkimusmatka. Hengitämme, avaamme silmämme, kuuntelemme ja tunnemme vastaanottaen tätä avaran maailman informaatiota. Alamme vuorovaikuttamaan sen kanssa päivä päivältä aktiivisemmin. Aloitamme elämän mittaisen oppimisen prosessin, joka alkaa oman itsemme fyysisestä tunnistamisesta ja kehomme havaitsemisesta ja sen opettelusta. Ymmärrämme, että olemme fyysinen ja hallittava kappale todellisuuden fyysisten rakenteiden alustalla. Opettelemme kävelemään. Kaadumme, nousemme, havaitsemme virheemme ja teemme näin uudelleen, kunnes kävelemme. Kuuntelemme, opimme sanoja, opimme merkityksiä sanojen takana sekä yhdistelemään näitä merkityksiä lauseiksi. Opettelemme merkkejä ja niiden merkityksiä, niiden sopimista suuhumme. Opimme puhumaan ja lukemaan. Opimme ajattelumme ohjelmoinnin koodin, kielen, jolla tulkitsemme informaatiota, mutta myös ymmärrämme sitä. Yhtä lailla niin fyysisessä todellisuudessa kuin ajatuksessammekin. Opimme ajattelemaan ja ratkomaan ongelmia, opimme näkemään erilaisia yhtälöitä elämässämme sekä alamme ymmärtää johdonmukaisuutta tapahtumien ja asioiden takana. Tulemme tietoiseksi itsestämme sekä vaikutuksesta todellisuuteemme, sekä mahdollisuudestamme muovata tätä kokonaisuutta toimillamme sekä tavoillamme ajatella.

Elämä onkin kuin kehä, joka alkaa tapahtumasta tai asiasta. Syntymämme jälkeen tämä kehä muuttuu moneksi, erilaiseksi ymmärrettäväksi ja haastaviksi oppimisenprosessia ilmentäväksi ongelmanratkontatilanteiksi. Koemme tapahtumia ja asioita joita meillä on tarve havainnoida ja tarkastella. Teemme sen hetkisen ymmärryksemme pohjalta valintoja ja ratkaisuja, jotka johtavat erilaisiin lopputuloksiin. Koemme epäonnistumisia, mutta opimme silti. Nämä epäonnistumisiksi koetut tapahtumat suovat meille mahdollisuuden kehittyä, oppia ymmärtämään syitä ja seurauksia. Opimme analysoimaan ja tekemään havaintoja, jotka johtavat oivalluksiin. Oivallukset näistä tapahtumista toimivat rakennuspalikoita suurempaa kokonaisuutta varten, elämämme kokonaisuutta varten.

Elämä muodostuu yhdeksi suureksi oppimisen ja oivaltamisen prosessiksi. Tämän lisäksi elämä sisältää myös erilaisia tunteita ja kokemuksia, joiden tunnistaminen ja kokeminen värittävät elämistä vastapainona elämän johdonmukaisuudelle ja merkityksellisyydelle. Elämä osoittaa

yksilölle myös hänen vahvuutensa ja heikkoutensa. Ihminen huomaa omaavansa erilaisia tasoja niin henkisesti kuin fyysisestikin. Ihminen kasvaa itsensä näköiseksi omassa itsessään ja tulee enenevässä määrin tietoiseksi itsestään. Ihminen ajautuu tilanteeseen, jossa hän asettuu itsensä äärelle miettien: “Kuka minä olen? Kuka minä haluaisin olla? Mitä elämä minulle merkitsee?” Itsensä, elämänsä ja todellisuutensa kyseenalaistamisen kautta ihminen alkaa tehdä valintoja löytääkseen itsensä sekä pyrkien etsimään itselleen miellyttävää tapaa elää.

Elämä on prosessi, muuttuva ja alati muovautuva kokonaisuus. Elämä tapahtuu väreilevän aaltoliikkeen tavoin, jonka ääripäät hipovat toistensa vastavoimia. Ääripäätyinä toimivat mielikuvituksellinen älykkyys ja luonnon kirjoittamat alkukantaiset tavat tuntea, selviytyä ja toimia. Älykkyyden saavuttaakseen yksilön on tultava tietoiseksi niin itsestään kuin myös vallitsevista olosuhteista sekä ympärilleen rakentuvasta todellisuudesta. Mikä vaikuttaa mihinkin ja miksi? Mitä on elämä ja todellisuus, ja mitkä ovat niiden toimintamekanismit?

Yksilö ohjelmoi itseään pitkin elämää. Kaikelle toiminnalle on olemassa yhtälö ja syy eikä mikään todellisesti ole sattumaa. Elämä epäjohdonmukaisuuden kokemuksesta huolimatta on kuitenkin todella johdonmukaista ja tarkoituksenmukaista. Tietoisuuden ja ymmärryksen kasvaessa, tämä johdonmukaisuus tulee näkyväksi, ja ihminen voi älykkyyden kautta valita ratkaisunsa elämässään ilmenevien tapahtumien, asioiden sekä ongelmien suhteen. Tämä vie yksilöä kauemmaksi tunne ja reaktiopohjaisesta alkukantaisuudesta.

Tämä on ihmisen älykkyyden todellinen huipentuma. Omavaraisen ajatuksen ja elämän ja ajatuksen uudelleenrakentaminen. Kaikista ajatuksista luopuminen ja elämän muovaaminen tehokkaaksi, järjestelmälliseksi ja johdonmukiseksi. Yksilö hallitsee tällöin elämänsä kokonaisuutta ajatuksen tasolla ja valitsee toimet tilanteiden mukaan. Ymmärrys, hyväksyminen ja luopuminen. Elämän kokeminen ja yksinkertainen havainnointi. Kaiken ympäröivän tapahtuvan tarkkaileminen ja siinä eläminen kiinnittymättä mihinkään. Oleminen ja elämän tarkkailu oman itsensä kautta. Ainoastaan tämä on se reitti, jolla on mahdollista matkustaa sinne kaikista tärkeimmän äärelle. Syvälle ihmisyyden syvimpään ytimeen, oman tietoisensa äärelle.

Elämässä riittää tapahtumia, asioita sekä ongelmia. Monenlaisia hetkiä, joita värittävät erilaiset paikat, ihmiset, tunteet, reaktiot ja tietenkin myös yksilö itse. Asiat tapahtuvat ja erilaiset tapahtumat sattuvat kohdalle. Ihminen ajautuu mitä erikoisimpiin tilanteisiin elämänsä aikana. Elämä on seikkailu valtavassa tapahtumien ketjussa. Asiat seuraavat ja liittyvät toisiinsa sekä muodostavat yhtälöitä, joita yksilönä on mahdollista tarkastella. Kaikelle on olemassa alku, syy, lähde, katalyytti tulevalle.

Elämän kokonaisuutta ajatellen kaikkea ei välttämättä osaa tai ymmärrä huomioida. Ei välttämättä osaa pitää jotakin tapahtumaa tai asiaa tärkeänä, mutta tällä asialla voi olla suuri vaikutus yksilön elämän kokemiseen sekä ajatukseen siitä.

Itseään ja todellisuuttaan kokiessa suurin havainnoinnin kohde on henkilökohtainen suhtautuminen itse tapahtumaan, asiaan tai ongelmaan. Miten se omaan itseensä vaikuttaa ja mikä tämän tapahtuman

tai asian merkitys ja tarkoitus on. Oma itse ja todellisuus kyseenalaistetaan ja tapahtumaa, asiaa sekä ongelmaa tutkitaan. Miksi tapahtuma tai asia on tärkeä? Mitä tunteita se herättää?

Yhtäaikaisesti tapahtuman ja asian kanssa on hyvä tarkastella myös ongelman mekaniikkaa.

Ongelma

Elämä on etenevä prosessi, joka olisi luultavasti suoraviivainen matka tapahtumasta tapahtumaan, ellei matkalle sattuisi erilaisia esteitä. Esteiden kautta mahdollisuus tarkastella itseään, olemistaan tai vallitsevaa todellisuuttaan. Esteitä voimme myös kuvata tuttavallisemmin ongelmina.

Ongelmaa voisimme kuvitella matemaattisesti seuraavanlaisesti. Jos ajatellaan, että tavoitteena on päästä pisteestä A pisteeseen B, ongelma voisi olla este pisteen A ja pisteen B välillä. Tarkoitus olisi löytää tämä este, tutkia sitä mahdollisimman tarkasti ja löytää ratkaisu ongelmaan itse ongelmosta.

Tarkoituksen on löytää kyseinen ongelma ja pureutua siihen mahdollisimman perusteellisesti. Mikä on oikea ongelma, mikä on ongelman luonne, mitä ongelmaan liittyy, miten itse yksilönä liittyy ongelmaan, mikä on ratkaisu ongelmaan ja mikä konkreettinen muutos poistaa ongelman. Mikä on todellinen ongelma? Mikä on ongelman lähde?

Jos näkee vain ongelmia, elämä on luultavasti yhtä suurta ongelmaa. Sen jälkeen, kun ymmärtää ongelmaa, on valmis myös miettimään ratkaisuja. Ratkaisut ongelmien sijaan ja ratkaisuja ennen ongelmaa. Kuten ongelmatkin, löytyvät myös ratkaisut jokaisesta itsestään.

Ratkaisu ongelmaan vai ratkaisun etsiminen ongelmosta?

Onko olemassa ongelmaa vai luoko ongelman itse? Onko ongelmaa olemassa, jos siihen on jo ratkaisu?

Elämässä on lukuisia tilanteita, jotka tarjoavat mahdollisuuden ongelmien ratkomiseen. Elämä on myös itsessään yksi suuri ongelma. Ongelma, joka vaatii ratkaisua. Monia erinäisiä päättelytehtäviä erilaisissa tilanteissa sekä vastoinkäymisissä. Tasapainoilua erilaisten reaktioiden sekä tunnemyrskyjen aallonharjalla. Tasapaino ei ole asioiden olemista tasapainossa, vaan tasapainoista suhtautumista itse asioihin.

Mikä on siis oikea ongelma?

Ongelmien todellinen ydin on henkilökohtainen suhtautuminen ongelmaan. Jos kengännauha katkeaa ja kokee tämän ongelmaksiksi, ostamalla uuden kengännauhan löytää tähän ratkaisun. Jos ratkaisee asian ostamalla suoraan uuden kengännauhan, ei ole olemassa ongelmaa, on vain ratkaisu.

Matematiikassa on tehtävä. Yhtälö, jonka avulla syntyy ratkaisu. Esimerkiksi $5+5=10$. Tässä $5+5$ on yhtälö, joka tulee ratkaista. Numero 10 on ratkaisu. Asiat ja tekijät ongelmassa sisältävät juurikin tämänkaltaisia yhtälöitä. Ongelma ja ratkaisu, tilanne ja ratkaisu. Tärkeintä on siis tietää, mikä on oikea ongelma.

Esimerkiksi: Henkilöä koskee päähän ja hän ottaa särkylääkkeen. Poistaako se todellisen ongelman? Sen, miksi henkilöä koskee päähän?

Usein asian ratkaiseminen menee itse ongelman ymmärtämisen edelle. Tehokkainta olisi ymmärtää ongelmaa, joka väistämättä tuo esiin ratkaisun. Jos henkilöä koskeekin päähän sen vuoksi, ettei hän juo tarpeeksi vettä, asia ratkeaa ilman, että on tehtävä turhia ratkaisuja. Turhat ratkaisut ovat yksinkertaisesti turhia.

Elämä on täynnä tällaisia tapahtumia. On ihmeellistä, kuinka jokainen tapahtuma, asia tai ongelma elämässä kuitenkin noudattaa hyvin samankaltaista yhtälöä. On olemassa yhtälö, tai ongelma, ja ratkaisu. Kaikkeen on olemassa ratkaisu. On vain puutetta paneutua, ajatella sekä ottaa asiasta selvää.

Kun ymmärtää ongelmia, jäljelle jää vain ratkaisuja. Siksi ongelmien ymmärtäminen elämässä auttaa elämän, mutta myös todellisuuden muodostumisessa yksinkertaisemmaksi. Hyvin usein ongelmat noudattavat samaa yhtälöä. Asiat ja tekijät ovat erilaisia, mutta ongelma voi pohjimmiltaan olla sama. Kun ymmärrys kasvaa erilaisten ongelmien välillä, samaa ratkaisua voi käyttää eri ongelmiin.

2. Vastoinkäyminen onnistuminen tai virhe

Tapahtumissa ja asioissa on osallisena yleensä ajatuksia, toimintamalleja sekä hyvin paljon erilaisia näkökulmia, mielipiteitä, erimielisyyksiä ja myös erilaisia tapoja ajatella.

Tapahtumat ja asiat voivat vaikuttaa joskus ihan muulta, mitä ne todellisuudessa ovat. Tähän vaikuttavat henkilökohtaiset tavat ajatella sekä odotukset tapahtumien ja asioiden suhteen. Tapahtumia ja asioita kokee myös onnistumisiksi. Hyvin tärkeää onkin tarkastella, mitä elämässä tapahtuu, mitä ympärillä tapahtuu ja miten ne liittyvät omaan itseen. Mitä on vastoinkäyminen ja miksi? Jos onnistuu, niin mikä on johtanut onnistumiseen?

On myös tärkeää ajatella, mitä itse pitää virheenä ja miksi. Jos tekee virheen ja epäonnistuu, mutta keksiikin ratkaisun epäonnistumisen kautta, onko silloin ollut lainkaan virhettä tai epäonnistumista?

Hyvin tärkeää on myös miettiä, miten itse ajattelee tapahtumista sekä asioista. Olisiko mahdollista tutkia ja ottaa selvää tapahtuneista, mitä ne ovat ja miksi ovat sekä miettiä henkilökohtaista suhtautumistaan näihin asioihin. Voisiko vastoinkäymisessä olla jotakin hyvää? Voisiko onnistumista käyttää jatkossa johonkin toiseen tapahtumaan, asiaan tai ongelmaan?

Samalla on myös hyvä tutkia ongelman luonnetta.

Ongelman luonne

Elämässä on monia tapahtumia tai asioita, jotka voi ajatusrakenteidensa vuoksi kokea ongelmiksi tai jotka sisältävät asioita, joita kokee ongelmiksi. Tapahtumia ja asioita olisikin hyvä tutkia perusteellisesti todellisen ongelman löytämiseksi. Mikä on ongelma? Miltä ongelma vaikuttaa? Mistä ongelma koostuu?

Ongelma voi siis yksinkertaisesti olla vain este kahden pisteen välillä. Ongelman luonteen selvittämiseksi tulee tarkastella näitä kahta pistettä erikseen ja tutkia, miten ne rakentuvat itse ongelman kanssa. Voitaisiin ajatella pisteen A olevan lähtökohta ja pisteen B tavoite. Tällöin tulisi tarkastella, mikä on siis lähtökohta A, mitä se pitää sisällään ja miten se liittyy tavoitettavaan pisteeseen B. Miten lähtökohta A vaikuttaa pisteen B saavuttamiseen ja mitkä ovat tarvittavat toimet ja työkalut pisteeseen B pääsemiseksi.

On myös tarkasteltava pistettä B, mikä on tavoite ja mitä on tehtävä päästäkseen pisteeseen ja miten piste B eroaa pisteestä A. Miten mahdollinen este haittaa pääsemistä kokonaisuudessaan pisteestä A pisteeseen B. Hyvin yksinkertaisen tarkastelun avulla on mahdollista päästä kiinni ongelman luonteeseen. Tärkeää on myös ottaa huomioon, onko ongelma henkilökohtaisissa tavoissa ajatella tai toimia vai onko ongelma jokin ulkopuolinen tekijä. Tarpeellista on myös tutkia ongelman rakennetta eli yhtälöä. Miten todellinen ongelma ilmenee?

3. Analysointi

Tapahtumien sekä asioiden analysointi on hyvin tärkeässä osassa näiden ymmärtämisessä, mutta myös itseensä tutustumisen prosessissa. Tapahtumien ja asioiden analysoinnissa on tärkeää tarkastella tapahtumien ja asioiden kulkua sekä niiden erilaisia liikkuvia osia ja vaikutusta omaan itseensä. Lähempi tarkastelu ja analysoiminen auttaa pääsemään kiinni tapahtumaan tai asiaan yksityiskohtaisemmin ja objektiivisemmin. Objektiivisyys olisi hyvä pitää tavoitteena, jos haluaa saada suurimman hyödyn irti tapahtuman tai asian tutkimisesta.

Omat tuntemukset, mielipiteet sekä ajatukset asioista muovaavat tilanteita vääristävästi. Tärkeää on päästä näiden asioiden yläpuolelle ja tarkasteltava tapahtumaa tai asiaa ikään kuin irrallisena itsestään. On tarkasteltava tapahtumaa tai asiaa vain tapahtumana tai asiana, havainnoiden, opiskellen sekä pohtien. On tärkeää pohtia, missä ongelma ilmenee, perehtyä tähän ongelmaan, ymmärtää ongelmaa sekä etsiä ratkaisu itse ongelmasta.

Henkilökohtaisen tavan suhtautua merkitys on todella suuri. On nähtävä asiat asioina sekä pyrittävä näkemään oman itsen ja näkemyksensä vaikutus asian suhteen.

Analysoidessa on eroteltava itsenä tapahtumasta tai asiasta sekä nähtävä se ratkaistavana olevana yhtälönä. Vastuun ottaminen tapahtuman tai asian tutkimisesta, mahdollisista epäkohdista sekä

siihen liittyvistä tekijöistä mahdollisimman kattavasti on välttämätöntä. Mitkä tekijät ovat tärkeitä tapahtumassa tai asiassa ja miksi? Mitä haluat oppia tapahtumasta tai asiasta ja miksi?

Tarkastelemme asiaa myös ongelman näkökulmasta

Ongelman analysointi

Itse ongelman ja ongelman luonteen tarkastelussa on tarkoitus ottaa selvää itse ongelmasta ja ongelman luonteesta. Mikä on ongelma, mistä ongelma koostuu, mitkä tekijät vaikuttavat ongelmaan ja miten ongelmaa tulisi lähestyä. Tämän jälkeen keskitytään ongelman analysointiin. Mitkä ovat vaikuttavia tekijöitä ongelmassa? Mistä ongelma rakentuu? Mitkä ovat ongelman päätekijät?

Ongelma voi koostua mistä tahansa. Ongelmaan voi liittyä erilaiset tavat ajatella tai suhtautua. Ongelmaksi voi muodostua myös erilaiset tavat toimia. Ongelmana voi kokea myös erilaiset ihmiset ja asiat.

Ongelmaa analysoidessa on tärkeää tutkia ongelmaa monesta eri näkökulmasta. On tärkeää tarkastella ongelmaa mahdollisimman objektiivisesti sekä tutkailevasti ottaen huomioon ongelman ja siihen vaikuttavat tekijät mahdollisimman kattavasti. Tarkoituksena on pilkkoa ongelma mahdollisimman pieniin osiin ja tarkastella jokaista osaa ja ongelmassa vaikuttavaa tekijää mahdollisimman tarkasti ja johdonmukaisesti. Miten mikäkin osa on tekemisissä itse ongelman kanssa ja miten ne vaikuttavat itse ongelmaan. On tärkeää myös, että näkee ongelman ratkaistavissa olevana yhtälönä sekä tutkii sitä myös sellaisena. Mitä liittyy pisteeseen A ja mitä liittyy pisteeseen B? Miten tekijät yhtälössä keskustelevat toistensa kanssa?

4. Itsetutkiskelu

Itsetutkiskelu on omaan itseensä tutustumista sekä omien asioiden tutkimista. Itsetutkiskelu lisää ymmärrystä omasta itsestään, mutta sitä kautta myös ymmärrystä elämästä ja sen mekanismeista. Elämän ymmärtämisen kautta lisääntyy myös ymmärrys ympäröivästä todellisuudesta. On välttämätöntä pohtia omaa itseään sekä omassa itsessä ilmeneviä ajatuksellisia rakenteitaan. Tullessaan tietoiseksi itsestään sekä tavoistaan ajatella ja toimia, on näitä myös mahdollista tällöin muuttaa ja muovata mieleisekseen.

Itsetutkiskelun tärkeimmät työkalut ovat rehellisyys sekä kyseenalaistaminen. Ilman rehellisyyttä, itsetutkiskelu on vain pinnallista. Kyseenalaistaminen taas haastaa miettimään ajatusrakenteidensa johdonmukaisuutta sekä näkemysten todenperäisyyttä. Kyseenalaistaminen koskee kaikkea ajatuksellista sekä saavutettavissa olevaa informaatiota. Henkilökohtaiset ajatukset ja asenteet on työnnettävä sivuun. Kuka minä olen? Mitä minä olen?

Itsetutkiskelun ideana on tarkastella oman itsen merkitystä ja vaikutusta asioihin. Itsetutkiskelussa korostuu henkilökohtainen vastuu elämästään ja tietoisuudestaan sekä valinnoistaan niin

ajatuksellisesti kuin toiminnallisestikin. Kun ymmärrys asioiden välillä lisääntyy muuttuvat asiat ja niissä esiintyvät yhtälöt selkeämmiksi. Elämä ja sen sisältämät tapahtumat tai asiat muuttuvat johdonmukaisemmiksi ja yksinkertaisemmiksi.

Tarkastelemme itsetutkiskelua myös ongelman suhteen.

Itsetutkiskelu ongelmassa

Itsetutkiskelu on omien asioiden sekä oman itsensä tutkimista. Hyvin useassa tapauksessa ongelmien ratkaisussa itsetutkiskelu on hyvin olennaisessa osassa ratkaisuun pääsemisessä. Analysoinnilla on tarkoitus tehdä näkyväksi ongelman erilaiset tekijät ja niiden vaikutus itse ongelmaan kun taas itsetutkiskelulla on puolestaan tarkoitus löytää oma mahdollinen osuus kyseiseen ongelmaan. Mikä vaikutus omalla itsellä on kyseiseen ongelmaan ja miksi? Onko mahdollista, että ongelma on pelkästään ajattelun tasolla omassa itsessä?

Itsetutkiskelun tarkoituksena on päästä ymmärrykseen oman itsen vaikutuksesta itse ongelmaan. On tärkeää pohtia, miten voi itse vaikuttaa ongelman ratkaisemiseen. Voiko ongelma siis ratketa pelkästään itsetutkiskelun avulla.

On tarpeellista tutkia, miten ongelma vaikuttaa omaan itseeseen ja miksi, sekä mikä merkitys tällä vaikutuksella on ongelman suhteen. Itsetutkiskelun kautta on myös tarpeen tarkastella ongelman yhtälöä. Miten itse lähtökohtaan, pisteeseen A ja miten itse liittyy tavoitteeseen, pisteeseen B.

Itsetutkiskelun päämääränä on pohtia myös henkilökohtaisia tapojaan ajatella ongelman suhteen, suhtautumistaan sekä sitä, voisiko ongelman ratkaisu löytyä muuttamalla näitä kyseisiä asioita omassa itsessään. Miten ongelma liittyy omaan itseeseen? Mikä osuus omalla itsellä on ongelmaan?

5. Oivallus ja oivaltaminen

Tutkiessaan jotain tapahtumaa tai asiaa on määriteltävä tämä tapahtuma tai asia. Tämän jälkeen tapahtumaa tai asiaa on tutkittava monesta eri näkökulmasta. On tutkittava suhtautumistaan, analysoitava sekä tutkittava omaa osuuttaan ja näkemystään itse tapahtumaan tai asiaan. On tarkoitus ottaa selvää, mikä on tämän tapahtuman tai asian luonne, mikä on oma suhtautuminen, miltä tekijät näyttävät ja mitkä ovat tekijöiden liikkuvat osat. Miten omassa itsessä vaikuttavat tekijät vuorovaikuttavat tapahtuman tai asian kanssa ja mikä on omien ajatuksien sekä toimintamallien merkitys ja vaikutus tapahtumaan tai asiaan.

Tapahtumien ja asioiden analysointi sekä henkilökohtainen itsetutkiskelu johtavat väistämättä oivalluksiin. Tarkasteltuaan ajatteluaan ja suhtautumistaan, analysoinut tapahtuman tai asian rakenteet sekä pohtinut niiden merkitystä omaan itseensä, on mahdollisuus tarkastella itse tapahtumaa tai asiaa hyvin monesta eri näkökulmasta. Tämän kautta löytyvät tapahtumaan tai asiaan liittyvät ongelmakohdat. Ongelmakohdat löytyvät joko tapahtumasta tai asiasta, omasta suhtautumisestaan tai tavoistaan ajatella ja toimia.

On siis tarkasteltava itse ongelmaa hyvin laajasti kaikista eri näkökulmista, ymmärrettävä ongelmaa ja löydettävä ratkaisu ongelmaan sitä kautta. Olenko miettinyt asioita irrallisina asioina? Mikä on itse ongelma? Mikä on ongelman ydin?

Oivallus ja oivaltaminen ongelman suhteen

Ongelmaa tarkastellessa on tarkoitus havaita todellinen ongelma tapahtumassa tai asiassa. Tarkoituksena on tunnistaa ongelma sekä pohtia, mitä tai mikä ongelma on ja miksi. Tämän jälkeen on pohdittava, mikä on ongelman luonne, mihin ja miksi ongelma liittyy sekä miten ongelma itsessään ilmenee. Analysoinnin tarkoituksena on tutkia, mitä ongelma pitää sisällään ja mitkä osat ongelmaan liittyvät. Tarkoituksena on pilkkoa ongelma mahdollisimman pieniin osiin ja tarkastella kokonaisuutta mahdollisimman objektiivisesti ja tarkasti. Itsetutkiskelun avulla on tarkoitus selvittää oman itsen osuus ongelmaan. Miten oma itse liittyy ongelmaan, miten oma itse vaikuttaa ongelmaan ja olisiko mahdollista keksiä ratkaisu ongelmaan itsensä kautta.

Tehokkainta ja selkeintä on rakentaa mahdollisimman yksinkertainen näkymä ongelmasta, tutkia ongelmaa ja löytää ratkaisu ongelmaan itse ongelmasta. Ongelma tulee selkeäksi sekä näkyväksi tutkailemalla pistettä A jokaisesta neljästä näkökulmasta (Ongelma, Ongelman luonne, Ongelman analysointi, Itsetutkiskelu ongelman suhteen) sekä tutkailemalla pistettä B jokaisesta neljästä samaisesta näkökulmasta. Kaikkein tärkeintä on kuitenkin tutkia näiden kahden välissä sijaitsevaa estettä, itse ongelmaa, mahdollisimman laajasti ja tarkasti.

Oivaltamisen tarkoituksena on rakentaa ymmärrys ongelmasta ja sitä kautta löytää ratkaisu itse ongelmaan. Tämä jälkeen on mahdollista siirtyä itse ongelman ratkaisemiseen. Onko kaikki näkökulmat ongelman suhteen otettu huomioon? Ymmärtääkö itse ongelmaa?

6. Toiminnan tai ajatuksen muuttaminen

Ajatustyö liittyen tapahtuman ja asian tutkimiseen antaa mahdollisuuden tutustua ongelmakohtiin, jotka tapahtumassa ja asiassa vaikuttavat. Tätä kautta on mahdollisuus myös havaita vaikuttava ongelma sekä keksiä ratkaisu tämän ongelman ymmärtämisen kautta. Ratkaisu käytäntöön ottaminen vaatii suoraa toimintaa mikäli ratkaisun haluaa muodostuvan todelliseksi. Tämä vaatii oivaltamisen hyödyntämistä sekä koko ajatuksellisen prosessin kiteyttämistä yhdeksi ratkaisuksi.

Tutkimisen tarkoituksena on herättää ja nostaa esiin ajatuksia, ongelmakohtia sekä oivalluksia ja ratkaisuja tutkittavan asian suhteen. Tärkeintä on, että työskentelee tapahtuman tai asian tutkimisen parissa tietoisesti huomioiden jokaisen olemassa olevan näkökulman.

Tarkoitus on saada kasattua koko tähänastinen ymmärrys ja ajatus sekä lähteä toimimaan sen pohjalta. Kaikkein tehokkainta on kuitenkin jatkaa asian prosessinomaista tutkimista vaiheittain uudelleen ja uudelleen. Tämä tuo väistämättä esiin tapahtumien ja asioiden yhtälöiden samankaltaisuuden sekä oppimisen prosessin selkeät periaatteet. Mitä muutos vaatii? Mitä tarvitsee muuttaa ajattelussaan?

Muutos ongelman suhteen

Muutos ongelman suhteen tarkoittaa ongelmassa vaikuttavien ja esteen luovan tai luovien tekijöiden konkreettista muuttamista ratkaisun mukaisesti ongelman ratkaisemiseksi. Ratkaisusta tehdään tällä tavoin konkreettinen. Kaikki aikaisempi ajatustyö ja sen myötä syntynyt prosessi on välttämätöntä, joka muuttuu ymmärryksen kautta konkreettiseksi ratkaisuksi ongelman suhteen.

Kuten prosesseissa yleensä, ratkaisu ei välttämättä tule näkyväksi johdonmukaisesta tutkimisesta huolimatta ensimmäisellä yrittämällä. Tämän vuoksi johdonmukainen tutkiminen vaatii toistamista sekä tekijöiden huomioimista vieläkin tarkemmin ja kattavammin. Ongelma voi myös lakata olemasta tai tulla näkyväksi tutkimisen alkuvaiheilla. Ongelma ei aina välttämättä vaadi konkreettista toiminnallista muutosta, vaan ongelma voi löytyä henkilökohtaisista tavoista ajatella, suhtautua tai toimia.

On myös ymmärrettävä, että yhden ongelman ratkettua on olemassa lisää ratkottavia ongelmia. Kun ongelma pisteen A ja pisteen B välillä on ratkennut, tulee pisteestä B tällöin lähtökohta ja janan toiseen päähän tavoitteeksi muodostuu piste C. On hyvä tarkastella ongelmanratkonnin prosessia ja tarkastella, voisiko prosessissa syntyneitä oivalluksia hyödyntää muihin olemassa oleviin ongelmiin. Mikä on ratkaisu ongelmaan? Miten muutos on konkreettinen?

Olemisen kolme vaihetta

1. Ymmärrys

Ymmärrys on tapahtuman, asian tai ongelman näkemistä eri näkökulmista sekä kokonaisuuden jokaisen pienen asian sekä tekijän merkityksen hahmottamista. Miksi mikäkin on ja miten mikäkin vaikuttaa? Mikä vaikutus milläkin asialla ja tekijällä on mihinkin?

Ymmärrys on yhteyksien näkemistä erilaisten tapahtumissa, asioissa ja ongelmissa vaikuttavien toimintamekanismien välillä. Ymmärrys tapahtumista, asioista sekä ongelmista kasvattaa ymmärrystä ja tietoisuutta erilaisten asioiden ja ongelmien rakenteista sekä mahdollistaa myös erilaisten ratkaisujen tutkimisen sekä hyödyntämisen erilaisissa tilanteissa. On ymmärrettävä omaa itseään ennen kuin on mahdollista ymmärtää täysin elämää, kuten on myös ymmärrettävä tapahtumia, asioita ja ongelmia ennen kuin voi ymmärtää ratkaisuja.

Tapahtumien, asioiden ja ongelmien aikana toteutetut tutkimukset ja niissä esiintyvä oppimisen prosessi johtavat ymmärrykseen. Tätä kautta myös henkilökohtainen näkemys elämästä raaminsa. Tämä rakentaa henkilökohtaisen maailmankatsomuksen sekä perustan omavaraiselle ajattelulle.

Ymmärtäminen on tiedon sisäistämistä ja kokemista sekä kokonaiskuvan hahmottamista kaikkine asioineen ja tekijöineen. Ymmärtäminen on erilaisten asioiden, tekijöiden, sekä ajatusrakenteiden, mutta myös tapahtumien, asioiden ja ongelmien kokonaisuuksien näkemistä objektiivisena. Tämän kautta nämä tekijät myös asettuvat järjestykseen. Ymmärtäminen on kaiken näkemistä järjestyksessä, yksittäisinä asioina ja tekijöinä niiden omille kuuluville paikoilleen. Ymmärryksen

suurin tarkoitus on luoda näille tapahtumille, asioille ja ongelmille mahdollisimman selkeä sekä johdonmukainen reitti hyväksymiselle. Tämän jälkeen asioita ja tekijöitä on mahdollista tarkastella suhteessa omaan itseen ja miten asioiden ja tekijöiden kanssa haluaa itse toimia.

Ymmärrys luo asioista ja tekijöistä selkeän kuvan. Kun ymmärtää mikä on tapahtuman, asian tai ongelman todellinen luonne, miten se omaan itseen vaikuttaa ja onko tapahtumalla, asialla tai ongelmalla loppujen lopuksi mitään sen suurempaa merkitystä, on nämä helpompi myös hyväksyä. Tapahtumaan, asiaan tai ongelmaan voi etsiä ratkaisun tai sitten siitä voi vain luopua. Mikäli tapahtuma, asia tai ongelma tarvitsee lähempää tarkastelua, voi asian ottaa uudelleen tutkittavaksi.

Omaa käsitystään ymmärryksestä on tarpeellista tarkastella sekä sitä, mitä ymmärtäminen tarkoittaa itselleen yksilönä ja ihmisenä. Mitä ymmärrys on? Mitä ymmärtäminen tarkoittaa?

2. Hyväksyminen

Hyväksyminen on yksi elämän tärkeimmistä työkaluista sekä olemisen muodoista. Elämässä on ja tulee myös olemaan tapahtumia, asioita sekä ongelmia, jotka on yksinkertaisesti hyväksyttävä. Hyväksyminen on lopputulos tapahtumien, asioiden sekä ongelmien tutkimisesta.

Hyväksyminen muodostuu tapahtuman, asian tai ongelman ymmärtämisen kautta. Tapahtuman, asian tai ongelman ymmärtämiseksi tapahtumaa, asiaa tai ongelmaa on tutkittava monesta eri näkökulmasta. Ne on purettava mahdollisimman pieniin osasiin, niissä vaikuttaviin asioihin sekä tekijöihin, ja niihin on paneuduttava mahdollisimman syvällisesti. Jos tapahtuma, asia tai ongelma on yksinkertainen, silloin niitä voi lähestyä yksinkertaisesti. Jos tapahtuma, asia tai ongelma on monimutkainen, niitä on tällöin tutkittava ja prosessoitava mahdollisimman laajasti. Lopulta tapahtuma, asia tai ongelma näyttäytyy vain erilaisista osasista, asioista ja tekijöistä, koostuvaksi kokonaisuudeksi. Tämän kokonaisuuden ymmärtäminen mahdollistaa myös sen hyväksymisen.

Hyväksyminen on lopputulos ja viimeinen vaihe tapahtumien, asioiden tai ongelmien käsittelyssä. Hyväksymisen jälkeen päätös siitä, minkä ratkaisun haluaa tehdä, siirtyy yksilölle itselleen. Haluaako asioiden olevan kuten ne on vai haluaako muuttaa niitä jollain tavoin. Tapahtumasta, asiasta tai ongelmasta luopuminen on myös vaihtoehto.

Kun sisäistää ymmärtämisen sekä hyväksymisen merkityksen asioiden tutkimisessa, niitä pystyy myös käyttämään työkaluina jokaiseen tapahtumaan, asiaan tai ongelmaan elämässä. Miten päästä ymmärrykseen ja hyväksymiseen? Mitä on hyväksyminen ja mitä se merkitsee?

3. Luopuminen

Luopuminen tarkoittaa päästämistä irti tapahtumasta, asiasta tai ongelmasta. Tapahtuman, asian tai ongelman luonteen sekä rakenteen perinpohjainen ymmärtäminen luo reitin hyväksymiselle. Tämän jälkeen ratkaisut tapahtuman, asian tai ongelman suhteen tulevat myös näkyväksi.

Tapahtuma, asia tai ongelma on ensin hyväksyttävä, ennen kuin siitä voi todella luopua. Tapahtumien, asioiden ja ongelmien muuttaminen ja korjaaminen on mahdollista, mutta ensin on luovuttava vanhasta, että tilalle voi rakentaa uutta. Uuden rakentaminen vaatii aina luopumista vanhasta.

Luopuminen on vaihe, joka sinetöi tapahtuman, asian tai ongelman pitkäjänteisen tutkimisen. Luopuminen tarkoittaa irti päästämistä ja etenemistä sekä uuden vastaanottamista. Tämän toimenpiteen tarkoituksena on päästää irti ongelmia aiheuttavista sekä epäkäytännöllisistä ja epäjohdonmukaisista asioista ja tekijöistä sekä antaa tilaa uusille tavoille ajatella sekä toimia. Luopumisen seurauksena nämä asiat ja tekijät lakkaavat olemasta tehden elämästä selkeämpää sekä yksinkertaisempaa. Mistä tulisi luopua? Mitä tapahtumaa, asiaa tai ongelmaa tulisi tutkia?

Minä

1. Minä

Tapahtuman asian tai ongelman tutkimisen prosessin avulla voi pureutua järjestelmällisesti näissä vaikuttaviin epäkäytännöllisiin sekä epäjohdonmukaisiin asioihin ja tekijöihin. Epäkäytännölliset asiat ja tekijät luovat ristiriitoja sekä esteitä aiheuttaen reaktioita niin yksilössä itsessään kuin elämän ja todellisuuden tulkitsemisessakin. Tapahtumien, asioiden sekä ongelmien tutkimisen myötä henkilökohtainen ymmärrys muuttuu selkeämmäksi ja ajatukset sekä toimintamallit näkyviksi. Tätä kautta elämä sekä todellisuus muodostuu johdonmukaisemmaksi. Tästä syntyy ketjureaktio, jonka johdosta yksilö alkaa kyseenalaistamaan elämänsä, todellisuuttaan, mutta myös omaa itseään. Kuka minä olen? Mitä minä olen? Mitä on elämä? Mitä on todellisuus?

Tämänkaltaiset kysymykset kumpuavat esiin hämmästyneisyyden ja uteliaisuuden keskeltä. Yksilö ajautuu tällöin täysin uudelle maaperälle. Kysymysten avulla on mahdollisuus ja hyvinkin tarpeellista tutkia henkilökohtaista elämäänsä sekä todellisuuttaan ja rakentaa ne itselleen mahdollisimman mieleisiksi. Kysymykset johdattavat yksilöä myös itsensä äärelle, mikä on ihanteellisin lopputulema. Reitin luominen yksilön itsensä syvimpään ytimeen.

Mikä on jotain sellaista, mistä tulisi päästä selville ja mistä tulisi päästää irti? Tämä on koko ympyränmuotoisen ajattelun perusidea. Aiemmin mainittujen toimenpiteiden jälkeen haittatekijöiden ja ylimääräisten asioiden ja tekijöiden lakattua olemasta jäljelle jäävä tila vapautuu toisaalle. Oman itsensä tutkiminen myös johdattaa yksilön tietoiseksi itsestään, mikä toimii työkaluna uudelle tutkimusmatkalle; syvemmälle yksilöön itseensä. Tietoisuus omasta itsestään luo mahdollisuuden tarkkailla omaa itseään, mutta myös ympäröivää maailmaa kuin irrallaan itsestään. Tämän kautta on mahdollista nähdä asiat vain olemassa olevina sekä toistensa kanssa vuorovaikuttavina asioina ja tekijöinä. Näin ollen loppujen lopuksi on vain "minä", kaiken vuorovaikuttaessa ja tapahtuessa omassa itsessään, mutta myös itsensä ympärillä. Kaikki vain yksinkertaisesti on. Tällöin valinta jää vain omalle itselleen siitä, mihin näistä asioista tarttua sekä minkä vain antaa olla ja mennä.

Minää tutkiessa on unohdettava kaikki muu ajatustyö sekä tutkiminen ja asetettava vain itsensä äärelle oman itsensä kanssa. Tämän vaiheen tarkoituksena on päästää irti kaikesta, luopua kaikesta ja nähdä itsensä vain itsenään. Tässä vaiheessa on tarkoitus harjoitella kaikkea edellistä konkreettisinä toimina ja nähdä itsensä vain olemisen kolmen vaiheen kautta.

Hyperkubistinen tutkielma metatroniikan mukaan

Viialassa työhuoneellani olen aloittanut ensimmäisiä hyperkubistisia tutkielmiani ja käytän yhtä niistä esimerkkinä, kuinka metroniikka näkyy työkaluna analysoitaessa sekä tarkastellessa erilaisia tapahtumia, asioita tai ongelmia.

Tässä tutkielman tutkimuksessa sovellan metatroniikan ulottuvuuksia sekä itsetutkiskelun prosesseja konkreettiseen asetelmaan. Tavoitteena ei ole kuvata asetelmaa sellaisenaan, vaan paljastaa sen rakenteet, merkitykset sekä tekijän tietoisuuden vaikutuksen niihin. Tutkimus etenee ulottuvuus ja siihen liittyvät vaiheet kerrallaan, metatroniikan integraation mukaisesti kolmiulotteisesta havainnosta kohti mielen prosesseja lopulta tietoisuuden tasolle, jossa teos ja tekijä kohtaavat.

Asetelmana toimii omenoista, banaaneista sekä mariskool -maljasta luotu asetelma, joka on asetettu pöydälle vanhasta lakanasta tehdyn liinan päälle.

Kolmas ulottuvuus, informaatio ja vuorovaikutus (3D):

Asetelma ilmentyy fyysisten rakenteidensa kautta kolmannessa ulottuvuudessa. Asetelma kuvataiteessa on erilaisista esineistä koottu kokonaisuus, jota voidaan kuvata esimerkiksi maalaten. Asetelmia on maalattu kautta taiteen historian, ja ne ovat sisältäneet astioita, hedelmiä, erilaisia ruokatarvikkeita tai muita esineitä. Asetelman avulla maalatessa voi tutkia tämän asetelman erilaisia tekijöitä, kuten kuinka asiat ja esineet vuorovaikuttavat toisiinsa nähden, miten valo ja varjo käyttäytyy sekä kuinka asetelmaa ylipäätään kuvata henkilökohtaisen näkemyksensä mukaisesti.

Asetelmaan valitut asiat tai tekijät keskustelevat toistensa kanssa, tai niiden avulla voi rakentaa mielenkiintoisia mielleyhtymiä tai ajatuksellisia vihjeitä näkemyksistään. Asetelma ei välttämättä siis ole vain erilaisista asioista tai tekijöistä kasattu kokonaisuus, vaan asetelma itsessään voi pitää sisällään viestin, tarinan tai tarkoituksen.

Kun asetelmasta tehtyä maalauksellista teosta katsoo, voi nähdä joko pelkästään yritelmän imitoida todellisuuden ilmiötä, tai sitten nähdä taidon, tekniikan sekä näkemyksen tuoman nerokkuuden itse maalauksessa. Asetelman kuvaaminen esimerkiksi mahdollisimman realistisesti vaatii taitoa ja ymmärrystä menetelmistä sekä tarvittavista välineistä. Ymmärtääkseen asioita ja tekijöitä sekä niiden asettumista kaksiulotteiselle pinnalle tunnistettavasti ja realistisesti, on ymmärrettävä perspektiiviä ja tapaa kuvata näitä. On ymmärrettävä valon käyttäytyminen sekä sen tuomat ilmiöt oikeassa suhteessa maalattuun kuvaan. On myös ymmärrettävä maalattavan kohteen oikeasuhtaisuus sekä sen asetteleminen maalattavalle pinnalle niin, että kuvattu teos olisi myös tulkitsijalleen johdonmukainen sekä kiinnostava.

Kun käytän esimerkkinä asetelmaa omenoista, banaaneista, mariskool -maljasta sekä niiden sijoittumisesta liinalle ja pöydälle, tulee minun tarkastella myös tätä asetelman kokonaisuutta monesta eri näkökulmasta.

1. Asetelma: omenoita, banaaneja ja mariskool pöydällä liinan päällä

Asetelmaa tulkitaan näkemällä ja havaitsemalla. Asetelma sisältää geometrisia aloja sekä muotoja. Erilainen materiaali myöskin ilmentyy asetelmassa, kuten puu, lasi, hedelmät, kangas. Nämä kaikki ovat luonnon tarjoamia rakenteita, ja niillä kaikilla on historiansa. Omena on lähtöisin puusta, puu on lähtöisin siemenestä, siemen on lähtöisin omenasta. Kangas on joskus ollut pellolla kasvavaa puuvillaa, sekin on saanut alkunsa siemenestä. Pöytä on puuta, ja puu on kasvanut ja saanut alkunsa samoin tavoin. Puu on käsityön voimin valmistettu geometrinen sääntöjen mukaisesti pöydäksi, joka asetelmaa kannattelee. Pöydän tarkoitus on luoda taso, jolla esineet ilmentyvät kuvattavaksi.

Tämänkaltaisen ajattelun kautta näemme sekä materiaalisen historian, mutta myös eri merkitykset sekä rakenteet asetelmassa sekä siihen vaikuttavissa tekijöissä. Pöytä ei ole vain pöytä, sillä on merkitys suhteessa sen päälle aseteltuihin tekijöihin. Omena ei ole vain omena, vaan se on ilmentymä jatkumosta, toistosta, kehästä. Mariskool on malja, suunnitelman mukaan toteutettu esine ja teos. Lasi on joskus ollut hiekkaa ja siitä on luovan prosessin kautta tehty esine. Kaikki nämä aiemmin mainitut ovat olleet joskus todellisuudessamme esiintyvien materiaalien ominaisuuksien muovattuja lopputuloksia. Nämä kaikki myös sisältävät geometriset matemaattiset rakenteet. Omena tai pöytä eivät ole abstrakteja objekteja, vaan ne rakentuvat todellisuutemme säännöille.

Ongelma: asetelman purkaminen ja uudelleen rakentaminen hyperkubismin periaatteiden mukaisesti

Käsitlemme asetelman purkamista ja uudelleen rakentamista hyperkubismin periaatteiden mukaisesti ongelman yhtälöiden kautta. Määrittelemme lähtökohdan, pisteen A, sekä tavoitteen, pisteen B. Tämän lisäksi pohdimme mahdollista estettä, ongelmaa, näiden kahden pisteen välillä.

Lähtökohta, A:

Lähtökohtana toimii pöydälle liinan päälle kasattu asetelman kokonaisuus, joka sisältää omenoita, banaaneja, mariskool- maljan sekä näiden alla olevan vanhasta lakanasta tehdyn liinan. Nämä on aseteltu pöydälle, joka toimii asetelman jalustana.

Tavoite, B:

Tavoitteena on asetelman purkaminen sekä uudelleen rakentaminen hyperkubismin periaatteiden mukaisesti. Tavoite on luoda hyperkubistinen tutkielma, joka ilmentää kolmea eri ulottuvuutta, kolmatta informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuutta, neljättä mielen ja ajatuksen ulottuvuutta sekä viidettä tietoisuuden ulottuvuutta samanaikaisesti. Tutkielmassa ulottuvuudet vuorovaikuttavat, mutta myös leikkaavat toisiaan niin ajatuksellisesti kuin rakenteellisesti. Tutkielma rakentuu vanhan materiaalin avulla. Tutkielman pohjaksi muodostuu vanha lipaston laatikon pohja. Muita ulottuvuuksia kuvaa eristeenä toiminut vanha finnfoam levy. Tutkielmassa esiintyy erilaisia kollaasimateriaaleja kuten vanhaa

puukuvioista dc-fixiä, puu itsessään, vanhat vaatteet sekä puumateriaalit. Valokuvakollaasi tuo sirpaleita realistisesta todellisuudestamme.

Este, ongelma:

Useita vuosia yritettäessä luoda hyperkubistista teosta, on ongelmaksi muodostunut ajatuksellinen haaste luoda teoriaa vastaava visuaalinen näkemys ja tulkinta. Henkilökohtaiset tavat ajatella taidemaalauksesta sekä aikaisemmat teoriat esimerkiksi perinteisen kubismin suhteen ovat vanginneet ajattelun kaksiulotteisen pinnan tasolle. Kubistit yrittivät vangita tämän moniulottuvuuksellisuuden kaksiulotteiselle pinnalle mahdollisimman kattavasti. Myös ajatukset mielen ja ajatuksen, mutta myös tietoisuuden kuvaamiseksi tuottavat haasteita.

Miten kuvata kolmea toisistaan eroavaa ulottuvuutta samanaikaisesti ja vakuuttavasti niin, etteivät ne sulje toisiaan pois eivätkä tuhoa toisiaan? miten nämä ulottuvuudet rakentuvat luovan prosessin tuotokseksi?

Materiaalintojen suhteen esteeksi muodostuu teorian mukaiset elementit, kuten asetelmassa esiintyvien asioiden ja tekijöiden viitemäinen muistutus. Kuinka kuvata omena kierrätysmateriaalien avulla?

2. Asetelman luonne:

Havaittaessa sekä tulkittaessa asetelmaa, on tärkeää tutkia henkilökohtaista suhtautumistaan asetelmaan sekä asetelman luonnetta. Tässä tapauksessa asetelma toimii alustana hyperkubistisille tutkielmille. Asetelma ei siis informaation näkökulmasta sisällä mitään erityistä kannanottoa tai viestiä, vaan se on enemmänkin rakenteellinen malli tuleville tutkielmille. Se on fyysinen tilassa toimiva rakenteellinen kokonaisuus, jonka rakenteellisuutta on tarkoitus tutkia sekä jonka erilaisia asioita ja tekijöitä on tarkoitus tarkastella monesta eri näkökulmasta sekä kuvakulmasta yhdenaikaisesti. Asetelman kokonaisuuden tarkoitus on sen esiintyminen havaittava sekä tulkittavana kohteena, harjoituskappaleena.

On myös tarpeen tutkia henkilökohtaista suhtautumistaan asetelmaa kohtaan sekä siinä esiintyviin elementteihin. Miksi nämä asiat ja tekijät ovat valikoituneet asetelmaksi? Miksi omena, banaani, mariskool, liina ja pöytä?

Olen tehnyt aikaisempia kubistisia tutkielmia samasta aiheesta vuosia sitten. Hyperkubismin yksi periaate on, että samoja asioita tutkitaan ja maalataan eri näkökulmista sekä kuvakulmista uudelleen ja uudelleen. Tämän vuoksi asetelma juuri tämänkaltaisena on minulle tärkeä. Asetelmalla tässä muodossaankin on siis jo olemassa oleva lähtökohta ja merkitys. Se ei ole siis sattumanvaraisesti valittu kohde, vaan jatkumo jo olemassa olevasta

prosessista. Yksi asetelma kuvaa siis samaa vuosien mittaista tarinaa, yhdestä näkökulmasta, asetelman näkökulmasta. Kuinka itse suhtaudun asetelmaan? Asetelma on minulle tutkimuskohde siinä missä olen maalannut myös muita asetelmia sekä niissä esiintyviä tekijöitä useaan kertaan. Esimerkiksi kitara elementtinä esiintyy useissa teoksissani erilaisissa asetelmissa ja on kuvattu eri tavalla eri aikakausina. Nämä ovat tutkimuksen kohteita, asioita sekä tekijöitä. Kohteiden analysointi, tutkiminen ja maalaaminen viehättävät minua maalaustavasta riippumatta.

Ongelman luonne

Ongelmaa tarkasteltaessa ongelma on mielen ja ajatuksen prosessi, joka liittyy tapoihin ajatella sekä suhtautua. Opittu tieto sekä ymmärrys jostakin hämärtävät kykyä päästä kiinni vapaan luovan prosessin ytimeen, itse luomiseen ajatuksettomasti ja tietoisuuden kautta.

Tässä tapauksessa lähtökohta, piste A, on selkeä, sekä tavoite, piste B, on myös selkeä. Ongelman luonne liittyy henkilökohtaiseen suhtautumiseen luovuuden erilaisia teorioita ja näkemyksiä kohtaan. Lähtökohtana toimiva asetelma on konkreettinen kolmiulotteinen kohde ja tavoite on tuottaa kolmiulotteinen hyperkubistinen tutkielma.

3. Asetelman analysointi:

Analysoidessa asetelmaa on otettava huomioon konkreettiset tekijät asetelman kuvaamista varten. Miten asiat ja tekijät vuorovaikuttavat toisiinsa nähden sekä ympäristöönsä nähden. Miten omena asettuu pinnalle, miten se vuorovaikuttaa muiden asioiden sekä tekijöiden kanssa ja mikä sen rooli on asetelmassa rakenteellisena elementtinä. Miten banaani asettuu tai miten asettuu mariskool malja. Miten liina vuorovaikuttaa näihin tekijöihin ja mikä rooli liinalla on asetelmassa? mikä on pöydän rooli asetelmassa?

Nämä kaikki asetelmassa vaikuttavat asiat ja tekijät ovat konkreettisia olemassa olevia elementtejä. Hedelmät ja astiat, kuten myös pöytä on kolmiulotteisia rakenteellisia ja konkreettisia objekteja, jotka asettuvat niille asetetuille paikoilleen. Näiden tekijöiden kolmiulotteisuutta todentaa valo, joka ilmentää olemusta, mutta myös tuo näkyväksi objektien syvyyden ja muodon. Valo ja varjo ovat siis yhtä konkreettisia todellisuuden elementtejä kuin myös tuo omenakin, rakenteena, ei niinkään vain havaintoa tukevana tekijänä. Valot ja varjot tässä asetelmassa paljastavat tämän asetelman rakenteellisuuden, kolmiulotteisuuden, mutta myös ajatuksellisen kerroksellisuuden. Pöytä tekijänä on muutakin kuin vain pöytä, jonka tasolle asetelma laskeutuu. Sen näkymättömissä on sitä kannattelevat rakenteet, jotka tekevät pöydästä pöydän. Näkemällä näitä rakenteita ei näe, mutta ne ovat silti olemassa ja ne kannattelevat koko asetelmaa. Nämä rakenteet jäävät

yleensä varjoon ja huomaamatta, mutta ilman näitä rakenteita sekä pöydän tarkoitusta ja olemusta, ei asetelma pysyisi vakaana pöydällä, tai koko pöydän ideaa ja merkitystä ei olisi olemassakaan. Pöytä ei siis ole enää pöytä, mikäli sen rakenteet lakkaavat olemasta.

Liinan merkitys asetelmassa ei myöskään olen merkityksetön. Liina asettaa rajatun alan pöydän päälle, johon hedelmistä ja maljasta rakennettu asetelma asettuu. Ne ovat raamit, jonka sisälle tämä asetelma rakennetaan. Liina myös korostaa asetelmaa raameillaan luoden näille hedelmille sekä maljalle alusta, jossa ne näyttävät omalla itsenään. Pöytä on siis rakenne, joka kokonaisuutta kannattelee ja joka mahdollistaa kokonaisuuden olemassaolon sellaisenaan. Liina luo raamit asetelmassa vaikuttaville asioille ja tekijöille. Hedelmät sekä malja ovat kolmiulotteisia tekijöitä näitten rakenteellisten sekä rajaavien tasojen päällä.

Ongelman analysointi

Ongelmaa analysoitaessa on otettava huomioon ongelmassa vaikuttavat tekijät. Ongelmaksi muodostuvat ajatusrakenteelliset haasteet siitä, onko itse tekijänä mahdollisuus luopua vanhoista uskomuksista ja ajatuksista taidemaalauksesta, mutta myös henkilökohtaista ajatusta edeltäviä teorioita sekä ajatuksia kohtaan.

Ongelmana tulevat myös tämän kautta materiaalivalinnat. Mitkä materiaalit kuvastavat ja todentavat tätä ulottuvuusajattelua? onko jokin liikaa, kuinka tasapaino säilyy? Miten materiaalin avulla voi muodostaa hyperkubistisen näkemyksen teoriaa vastaavaksi.

Tutkielmaa luodessa on myös muistettava hyperkubismin kieli. Hyperkubismi on rakennetta, merkitystä sekä tarkoitusta kunnioittava tapa ajatella. Miten nämä ominaisuudet näkyvät teoksessa, ja kuinka ne on mahdollista rakentaa itse teokseen?

4. Itsetutkiskelu asetelman suhteen

Itsetutkiskelu asetelman suhteen on tässä tapauksessa yksinkertaista. Koska tavoitteenani on luoda asetelmasta hyperkubistinen tutkielma, liittyy se henkilökohtaisiin tutkimuksiini sekä ajatusprosesseihini asian suhteen. Tunnetasolla tunnen iloa ja lapsenomaista innostusta.

Miten tämä asetelma sekä siinä vaikuttavat tekijät liittyvät minuun, on tämä ainoastaan tutkimuksellinen elementti. Tämä on jatkumo jo maalatuille tutkielmille, mutta sitten taas ihan omanlaisensa hyperkubistinen tutkielma, jota seuraa vielä monta samasta asetelmasta tehtyä tutkielmaa.

Itsessään asetelmassa esiintyvät elementit eivät minuun juurikaan vaikuta. Pidän omenoista, banaaneista sekä mariskool- maljasta. Pidän näiden esteettisyydestä sekä varsinkin hedelmien alkukantaisuudesta ja tarinasta. Omena on kuvattu asetelmissa kautta aikojen, jo satoja vuosia ennen olemassaoloani. Itse omena on ollut olemassa jo tuhansia vuosia muotona ja olemuksena.

Voisin siis sanoa, että asetelman vaikutus minuun on ainoastaan tässä kohtaa tutkimuksellinen. Asetelma on kohde, jota havainnoin ja tulkitsen, analysoin ja jota pyrin muuttamaan ajatustani vastaavaksi luovan prosessin avulla.

Itsetutkiskelu ongelman suhteen

Kun tutkimme omaa itseämme suhteessa ongelmaan, on tarkasteltava suhtautumistaan ongelman suhteen. Jos olen itse tämän tutkielman luoja, määrittelenkö itse siis tälle tutkielmalle raamit ja minkä ajatusrakenteen kautta?

Suurin ongelma on henkilökohtainen suhtautuminen taiteeseen sekä siinä jo vallinneisiin ajatuksiin sekä ilmentymiin. Jos olen taidemaalari, tarkoittaako se sitä, että voin maalata ainoastaan kaksiulotteiselle pinnalle tai yrittää visualisoida ideoitani kaksiulotteiselle pinnalle?

miten oma itse vaikuttaa purkamiseen uudelleenrakentamiseen? suhtautuminen? näkemys? teoria? oman itsen tapa tehdä?

5. Oivallus ja oivaltaminen asetelman suhteen:

Asetelman kokonaisuuden merkitystä, mutta myös siinä vaikuttavien asioiden ja tekijöiden erilaisia merkityksiä voi tarkastella asetelman tutkimuksen jälkeen. Asetelmaa voi pitää vain erilaisista esineistä rakennettuna kolmiulotteisena merkityksettömänä kokonaisuutena, tai sitten sen voi purkaa ja tehdä siitä merkityksellisen tutkimalla kohteen sisältämiä asioita ja tekijöitä, mutta myös niiden ominaisuuksia sekä tarinoita. Nykypäivän materialistisen näkökulman mukaan mikään materiahan ei ole muuta kuin materia, vaikka materiaalilla oma muistinsa sekä historiansa, mutta myös tarkoituksensa ja merkityksensä.

Omena on kehämäinen jatkumo olemuksena ja muotona, mutta se on myös ravintoa. Omena on toiminut myös symbolina erilaisissa historiallisissa kertomuksissa ja tarinoissa. Omena ei ole vain kolmiulotteinen rakenteellinen objekti, vaan sen historiallinen informaatio sekä sen kolmannen ulottuvuuden käytännölliset käyttötarkoitukset tekevät siitä myös merkittävän tekijän todellisuudessamme. Tämä on vain yhden tekijän esimerkki asetelman kokonaisuudessa. Samankaltaiset tarkoitukset ja merkitykset koskevat myös muita asetelmassa havaittavia asioita ja tekijöitä.

Asetelmassa havainnoidaan myös fyysisiä rakenteita, kuten mittasuhteita, muotoja sekä kuvakulmaa mistä asetelmaa kuvataan. Hyperkubismissa tarkoitus on tuoda esiin nämä piilotetut rakenteet sekä rakenteiden merkitys kokonaisuuteen nähden niin fyysisesti kuin filosofisesti. Hyperkubismi ei ole tulkintoja vain pinnasta, vaan rakenteista, tarkoituksesta sekä merkityksistä. Nämä ovatkin enemmän ilmentämisen kohteina kuin pinnalliset tekijät. Me näemme ja havaitsemme pinnan jokapäiväisessä elämässämme, mutta

harvoin puhumme rakenteista tai ominaisuuksista, tarkoituksista tai merkityksistä niiden taustalla. Se on nyky-yhteiskuntamme suurin ongelma. Rakenteita eikä niiden merkitystä osata arvostaa, jonka vuoksi kukaan ei niitä myöskään halua yrittää ymmärtää. Tämä näkyy myös ihmisyksilöissä.

Valot sekä varjot tuovat näkyviin asetelman fyysiset ominaisuudet. Ilman valoa, meillä ei olisi asetelmaa. Ilman valoa ei olisi mitään muutakaan. Varjoa ei silti tule väheksyä, sillä ilman varjoa me emme näkisi näitä rakenteita emmekä havaitsisi mitään muuta kun tylsiä kaksiulotteisia aloja. Toisaalta, jos ei ole varjoa, se tarkoittaa, ettei ole myöskään valoa.

Tässä tapauksessa asetelma toimii alustana hyperkubistiselle tutkielmalle. Jos mietimme oivalluksia sen suhteen, on meidän muutettava tapaamme nähdä nämä kohteessa vaikuttavat asiat ja tekijät. Omena ei ole realistinen muoto, vaan olemus ja ajatus, kuten muutkin vaikuttavat tekijät ja esineet. Hyperkubismissa nämä olemukset todennetaan nopealla havainnon viivalla sekä rakenteellisilla elementeillä, jotka imitoivat muotoa. Valokuvakollaasi sekä muu kollaasi antaa vihjeitä tekijöiden realistisesta olemuksesta. Hyperkubistinen asetelma on rakenteellinen sekä olemuksia yksinkertaisesti kuvaava kolmikerroksinen kokonaisuus, jossa todellisuutemme sirpaleet toimivat vain muistutuksena kolmannen ulottuvuuden todellisuudestamme.

Asetelmassa on tärkeä ymmärtää, mikä tämä asetelma on. Tämän jälkeen täytyy ymmärtää asetelman merkitys ja tarkoitus, ymmärtää asetelmaa rakenteellisesti ja konkreettisesti sekä tutkia, mikä sen henkilökohtainen merkitys ja tarkoitus on omalle itselle. Tämän kautta syntyvät myös oivallukset, jotka auttavat rakentamaan uutta tapaa toimia sekä ajatella.

6. Toiminnan tai ajatuksen muutos asetelman suhteen:

Tapahtumia, asioita tai ongelmia tutkittaessa johdonmukaisesti ja perinpohjaisesti, on niihin liittyvän toiminnan tai ajatuksenkin muuttaminen paljon helpompi prosessi toteuttaa. Asetelman suhteen monesta eri näkökulmasta tapahtuva tarkastelu auttaa ymmärtämään asetelmaa sekä siinä ilmeneviä tekijöitä. Asetelman tietoisien tutkimisen aikana voi myös tehdä oivalluksia sellaisten asioiden suhteen, joita ei ole aikaisemmin nähnyt tai ymmärtänyt. Asetelman tuottama informaatio näkemällä on vain pieni osa siitä informaatiosta, jota kokonaisuus pitää sisällään rakenteidensa, merkityksensä sekä tarkoituksensa kautta.

Kun tämä tutkimus pohjautuu nyt kyseisen asetelman tutkailuun mutta myös sen toteuttamiseen hyperkubistisena tutkielmana, on mietittävä, mitä tämä käytännössä tarkoittaa ja mitä hyperkubismi ylipäättään on. Hyperkubismissa kuvataan kolmannen, neljännen sekä viidennen ulottuvuuden kerroksittainen vuorovaikutus niin ajatuksellisesti kuin fyysisestikin. Hyperkubistinen teos on henkinen prosessi ja matka, niin tekijälleen kuin katsojalleenkin. Hyperkubismi on enemmänkin älyllinen läpileikkaus kohteesta sen olemuksineen ja muotoineen, kuin pinnallinen näkemys. Tämän vuoksi hyperkubistinen teos on pinnallisesti yksinkertainen, mutta rakenteellisesti vaikuttava ja moniulotteinen.

Kun mietitään, mitä tulee muuttaa tehdäkseen tällaisen tutkielman, on pohdittava henkilökohtaisia tapojaan tehdä sekä ajatella maalaamisesta. Kaksiulotteisesta pinnasta on luovuttava, ja siirryttävä kolmiulotteisuutta tukeviin ratkaisuihin. Hyperkubismin kerrostuksellisuus teoksissa on konkreettisesti moniulotteinen, sen visuaalisen toteutetun monikuvakulmaisuuden lisäksi.

Kaksiulotteisen pinnan sijaan siis kyseisessä tutkielmassa käytetään pohjana vanhan piirustuslipaston hyllyn pohjaa, jonka päälle liimataan kerroksittain pizzerian vanhojen talvieristeinä toimineiden finnfoamista tehtyjen pohjien paloja.

Pohja toimii viidennen ulottuvuuden rakenteellisena symbolina, seuraava kerros kuvaa neljännen ulottuvuuden mieltä ja ajatusta, alustaa informaatiolle sekä päällimmäinen kolmannen ulottuvuuden muotoa ja konkreettisuutta.

Näin siirrymme kaksiulotteisesta maalaamisesta kolmen ulottuvuuden maalauksellisen teoksen rakentamiseen kaikkine elementteineen.

Muutos ongelman:

Muutos on yksinkertainen. Kaksiulotteinen rajoituksellinen pinta alkaa liikkumaan sisään ja ulos. Tämä on neljännen mielen ja ajatuksen ulottuvuuden kordinaatti. Teos rakentuu ulottuvuus kerrallaan kaksiulotteiselta pinnalta, missä kaksiulotteinen pinta kuvaa viidennettä ulottuvuutta ja päällimmäinen kuvaa kolmannen informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuutta.

Asetelma, jossa ilmentyvät pöytä sekä liinan päällä ilmenevät hedelmät ja kulho, kuvaavat osaltaan myös näitä ulottuvuuksia. Pöytä, tuo tietoisuuden rakenne, kannattelee liinaa sekä hedelmiä ja kulhoa. Liina, kaksiulotteinen pinta ja taso, mielen ja ajatuksen taso, jolle kolmiulotteiset objektit asettuvat. Hedelmät sekä kulho ovat tämän kolmannen informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuuden geometriset objektit.

Muutos on ajatuksellinen sekä konkreettinen. Ajatuksen tasolla luovutaan vanhoista ajatuksista, teorioista sekä näkemyksistä mitä taidemaalauksen tai luovuuden ylipäättään tulisi olla. Konkreettisesti rakennetaan teoriaa sekä visiota vastaava teos, joka ei rajoitu mihinkään aikaisempaan tapaan ajatella tai toimia.

Koska hyperkubismin tarina on vasta alkamassa, voimmekin kysyä:

Kuinka ilmentää hyperkubismia täydellisesti? mikä tai mitä on täydellinen muoto tai täydellinen olemus?

Neljäs ulottuvuus, mieli ja ajatus:

Kun rakennamme hyperkubistista tutkielmaa, tarvitsemme siihen ajatusta sekä mielikuvitusta. Siinä missä voimme todentaa kolmannessa ulottuvuudessa konkreettiset sääntöjenmukaiset rakennelmat, tarvitsemme mieltä ja ajatustamme purkaaksemme ja rakentaaksemme ne uudelleen.

Hyperkubistinen tutkielma onkin ajatteluprosessin tulos, jossa huomioidaan sekä kolmannen ulottuvuuden säännönmukaisuus, mutta myös samanaikaisesti vuorovaikuttavat ulottuvuudet sekä niissä ilmenevät asiat ja tekijät.

Hyperkubistisessa tutkielmassa asetelmassa ilmenevät olemukset ja muodot tehdään ajatuksen mukaisiksi yksinkertaisiksi muodoiksi, jotka ilmentävät näiden olemusten ja muotojen ääriivivoja. Ne ovat nopeita, ajatuksenkaltaisia vivahteita sekä harkittuja vetoja, jotka luovat keveän sekä rakenteellisen näkymän kohteesta. Tämä kuvaa mielen ja ajatuksen tapaa rakentaa ääriivivoja asioille sekä määrittellä raamit. Toistensa päällä makaavat kerrokset sekä toistensa välille luodut valot ja varjot kuvastavat mielen pimeitä kulmia sekä piilossa pysyviä ajatusrakenteita. Vaikka kuinka ymmärrämme, emme silti koskaan näe kaikkea.

Kuten tutkittavassa asetelmassakin, mieli on tila tai taso, josta kolmiulotteisen todellisuutemme ymmärrys rakentuu ulospäin.

1. Ymmärrys:

Asetelmaa tutkiessa on ymmärrettävä asetelmaa itsessään fyysisenä sekä havaittavana rakenteena, mutta myös hyperkubismia sekä sen periaatteita. Asetelmaa on myös ymmärrettävä ajatuksellisena käsitteenä, mikä sen tarkoitus on ja mihin sitä käytetään.

Asetelma on erilaisista esineistä muodostettu kokonaisuus, jota kuvataiteessa voi käyttää mallina maalausta tehtäessä. Tämä asetelma on myös rakenteellisista asioista ja tekijöistä muodostuva kokonaisuus. Tässä tapauksessa näitä rakenteita ilmentävät hedelmät, kulho, liina ja pöytä.

Vaikka näemmekin vain pintaa, pitävät nämä rakenteet sisällään muutakin. Pöydällä on merkitys ja tarkoitus esineenä, kuten on omenalla, banaanilla, liinalla ja kulhollakin. Nämä eivät ole vain merkityksettömiä tekijöitä asetelmassa, vaan näillä kaikilla on omat tarkoituksensa erillisinä esineinä.

Tämän merkityksen lisäksi nämä esineet ovat myös fyysisiltä ominaisuuksiltaan erilaisia, mutta ne omaavat myös erilaisen historian. Omena on kasvanut puussa, ja puu on kasvanut maasta. Kulho on taas lasia, mikä on tehty hiekasta. kumpikin näistä on ollut ennen vain maan tomua, jonka jälkeen ne ovat löytäneet erilaisten prosessien läpi saman asetelman äärelle.

Todellisuutemme ei ole niin hajanainen ja monimutkainen, miltä se saattaa näyttäytyä. Me olemme ihmisenä kuten tuo omena, syntyen, viettäen aikamme tällä elämän oksalla, kunnes

putoamme ja maadumme. Mekin jätämme siemenemme kasvamaan, josta me kehän lailla jatkamme tätä elämän kiertoa, kehää, ympyränmuotoista matkaa. Me jaamme samoja atomeja kuin esi-isämme, rakennuksemme jakavat samoja alkuaineita kuin mekin. Me emme ihmisinä ole sen erillisempiä tässä kokonaisuudessa, kuin mikään muukaan.

Kun katsomme hyperkubistista teosta, me katsomme itseämme, omia rakenteitamme sekä tapaamme ajatella. On hyvin mahdollista, että elämän meidät jättäessä, maadumme ja kasvamme puuksi, meidät muovataan pöydäksi tai hiekasta kulhoksi. Me hajoamme pieniksi tekijöiksi ja rakennumme uudeksi.

2. Hyväksyminen:

Asetelmaa tutkiessamme me hyväksymme näiden rakenteiden sekä säännönmukaisuuden olemassaolon. Me hyväksymme muodot ja olemuksen sekä sääntöjen mukaiset rajoitteet koskien asetelmassa vaikuttavia asioita ja tekijöitä. Valo käyttäytyy geometrinen sääntöjen mukaisesti, kuin myös asioiden ja tekijöiden asettuminen tasolle. Me emme voi muovata näitä tekijöitä itse asetelmassa malliksi, vaan meidän on tehtävä se mielen ja ajatuksen prosessien kautta.

Hyväksyminen liittyy myös tapoihin tehdä ja ajatella. Meidän tulee hyväksyä lainalaisuudet, mutta me voimme myös todellisuutemme rakenteita kunnioittaen rakentaa kaiken uudeksi mielikuvituksemme avulla. Me hyväksymme myös epävarmuuden, tutkimisen tarpeellisuuden sekä teosten toistonomaisuuden. Me hyväksymme, että meidän on kuvattava sama asetelma ja sama kohde yhä uudelleen ja uudelleen löytääksemme asioiden sekä tekijöiden todellisen olemuksen ja muodon sekä löytääksemme tätä kautta totuuden. Hyperkubismi on vain väline, jolla me todennamme pinnallisen ilmentymän sijaan logiikan kauneutta, leikkausta, jossa asiat ja tekijät asettuvat tasapainoisesti monikuvakulmaiseen kolmiulotteiseen rakennelmaan.

Me hyväksymme materiaalin ominaisuudet sekä niiden tarkoituksen, me ainoastaan puramme ja rakennamme ne uudelleen. Me hyväksymme ja kunnioitamme todellisuuttamme, me vain tuomme sen esille entistä kauniimmin. Me rakennamme kaiken uudeksi, niin ajattelumme kuin kuvammekin näkyvästä rakenteellisesta todellisuudestamme.

Hyväksymisen olemisen muoto antaa meille vapauden toteuttaa visiotamme ilman epämääräistä kaipuuta entiseen. Kaksiulotteisuus, ajatukset mitä minkäkin tulisi olla sekä uudet rakenteelliset sekä idealliset tulokulmat ovat asettuneet taloksi. Me hyväksymme tämän.

3. Luopuminen:

Asetelmaa ja hyperkubismia ymmärrettyämme sekä hyväksytyämme uuden tapamme nähdä, ajatella sekä toteuttaa rakenteellisia kolmiulotteisia näkemyksiämme, voimme luopua myös vanhoista tavoistamme ajatella.

Kaksiulotteinen pinta on historiaa, eikä se enää resonoi uuden tavan ajatella tai toimia kanssa. Myöskään aikaisemmat ajatukset kuvata todellisuuttamme ei ole enää totuudenmukainen. Todellisuutemme ei ole vain yksipakopisteinen pinta tai tila, vaan rakenteellinen moniulotteinen kokemus. Jos me riisuisimme näkyvän, ja näkisimme yhtälöt näkyvän takana, me kokisimme kaavoja ja ääriivivoja, teräviä kulmia sekä kepeitä pintoja. Todellisuutemme on vain illuusio, valon ja varjon luoma havainto todellisten rakenteiden takana. Valossa tai pimeässä, rakenteet ovat silti olemassa ja ovat olleet ja tulevat olemaan. Rakenteet ovat perusta kaikelle, joten meidän on luovuttava pinnallisen kuvan palvomisesta ja asetettava kuvaamaan todellisuutta sellaisena, kuin se todella on, ei sellaisena, kuin se näyttäytyy. Ilman rakennetta, ei ole pintaa.

Meidän on luovuttava tyhjistä kritiikistä, tästä epäjohdonmukaisuuden ristiaallokosta ja asetettava tarkoituksen, merkityksen sekä johdonmukaisuuden vahvalle alustalle. Meidän on rakennettava todellisuus sen todellisten ominaisuuksien mukaiseksi älykkäällä ajattelullamme ja luovuttava alkukantaisesta kauneuden palvonnasta. Pinta, niin ihmisissä kuin esineissäkin, on arvoton, jos rakenteet eivät ole kunnossa.

Me hylkäämme ja luovumme pinnallisesta realismista asetumme takaisin johdonmukaisuuden ja todellisen kauneuden äärelle, rakenteiden ja säännönmukaisuuden äärelle. Sinne, mistä todellisuutemme todellisesti saa muotonsa.

Viides ulottuvuus, tietoisuus:

Todellisuutemme rakentuu tietoisuuden pohjalle, kuten myös rakentuvat älykkäät tapamme ajatellakin. Tietoisuus luo todellisuutemme ääriviivat, ajattelumme sekä todellisuutemme raamit. Tietoisuus on jo rakentanut todellisuuden, me vain todennamme tieteellisillä löydöksillä olemassaolevaa todellisuuttamme. Samalla tavalla me löydämme ja pystymme sanoittamaan erilaisia tapoja ajatella sekä toimia. Kaikki on olemassa kaikista näkökulmista ja kuvakulmista siitä huolimatta, vaikka emme itse sitä niin yksilöinä näkisikään. Hyperkubismikin on ollut olemassa aina, nyt se on vain saanut nimensä ja todellisen merkityksensä. Hyperkubismi on löydetty todellisuutemme rakenteista, ajatuksemme vihjeistä sekä tietoisuutemme äänettömästä puheesta. Näyt, kuviot sekä kertomukset ovat todentaneet uudenlaista tapaa nähdä ja kokea, mutta myös tietoisesti tarkastella todellisuutemme rakenteita. Me näemme asiat vain, kuten ne ovat. Kaikkialta ja kaikkialle, yhdenaikaisesti.

Yhtäläillä kun todellisuus, jota hyperkubismin avulla todennamme, rakentuu tietoisuuden pohjalle. Samalla tavoin, kuin todellisuutemme rakentuu henkilökohtaisen ajattelumme pohjalle. Me luomme

yhtäläillä rakenteet ja todellisuuden, kuten tietoisuus luo meidän omamme. Tekikö joku meidät kaltaiseksi, näin on kerrottu.

Me valitsemme luomisen sekä rakenteellisen tavan ajatella, me valitsemme luoda kaiken paremmaksi sekä selkeämmäksi, totuudenmukaiseksi. Me luotamme tietoisuuteen ja sen tuomaan viisauteen, todellisuutemme rakenteisiin sekä johdonmukaisuuteen. Me valitsemme älykkyyden.

1. **Minä:**

Kuka minä olen, mitä minä olen?

Ainoastaan tismalleen samanlainen rakenne kuin todellisuutemmekin. Minä näen, elän, ajattelen ja rakennan itseäni yhtäläillä kuin kasvavat puut ja syntyvät hedelmät, toteuttaen tarkoitustaan. Minä olen rakenne, geometrinen muoto, mitattavissa ja jäseneltävissä, aivan kuten muutkin olevat muodot. Mieleni on matemaattinen rakennelma, sen avulla minä tulkitsen todellisuutta, puran ja rakennan kaiken uudelleen. Minä olen se pieni hiukkanen, pieni osa rakennelmaa, joka kiteytyy osaksi todellisuuttamme.

Hyperkubismi on vain termi ja minullakin on nimeni, silti me olemme johdonmukaisuuden sekä säännönläisyyden tuotteita. Me voimme kiljua, huutaa tai puhua. Olemme silti vain rakennelmia, moniulotteisia yksiköjä, jotka muovautuvat informaation vuorovaikutuksessa niin ympärillämme, kuin myös sisällämme. Mikään ei muutu, eikä mikään ole pysyvää. Kaikki tapahtuu tässä hetkessä samanaikaisesti ja kaikki on myös tulkittavissa yhdenaikaisesti. Me asetumme, olemme, ilmenemme.

Miten minä liityn hyperkubismiin? Minä olen hyperkubismi, kuten me kaikki olemme. Me olemme vain eläimiä, jotka osaavat puhua, kuin yhtäläillä luotu hänen omaksi kuvakseen. Me valitsemme kohtalomme. Me muovaamme todellisuuttamme, tahdoimme nähdä sitä tai emme. Tehtävämme on löytää totuus tämän näkyvän pinnan alta, rikkoa tämä ohjelmoitu kuva, ja rakentaa se totuudenmukaisesti uudelleen. Meidän on löydettävä totuus, minusta sekä sinusta, omasta itsestämme.

Minä olen tulkitsija, todentamassa näkemyksiä rakennetun tietoisuuden pohjalta. Kevyt nopea havainto todellisuudesta, tutkielmanomaiset teokset sekä analyttinen lähestymistapa, ymmärrys muodosta, luonteesta sekä totuudesta. Tämä on hyperkubismi.

III. TAITEILIJATEKSTI

Olen pohtinut mielen ja olemisen erilaisia ulottuvuuksia jo ennen aloitettuani tuomaan visioitani esiin maalaamisen avulla vuonna 2017. Elämäni koki suuren murroskohdan vuonna 2014, jolloin ymmärsin elämää aivan uudeltaisesta näkökulmasta. Samaisena vuonna alkoi intensiivinen elämisen ja olemisen pohdiskelu, joka ei ole päättynyt vielä tänäkään päivänä. Elämän eri kerrokset sekä erilaiset metodit elämän tutkailemiseen ovat tuoneet minua lähemmäksi ymmärrystä omasta itsestäni, mutta myös ympäröivästä todellisuudesta. Elämä on täyttynyt erilaisilla näkökulmilla ja teorioilla, mutta myös oivalluksilla ja oppimisen kokemuksilla, jotka ovat rakentaneet minusta johdonmukaisuutta sekä ratkaisukeskeisyyttä tavoittelevan ihmisyyksilön. Maailma ei näyttäytykään enää niin kovin mustavalkoisena, vaikka toisaalta kaikki perustuu lopulta hyvin yksinkertaisiin ja muuttumattomiin sääntöihin tässä tapahtumien, asioiden sekä ongelmien ennustamattomassa ristiaallokossa.

Valkoinen huone -tarina 2018

Valkoinen huone tarina on yksi ensimmäisistä kirjoituksista, jotka käsittelivät kuutiota minää ja minä käymää dialogia itsensä kanssa. Tarina resonoi vielä vuosia jälkeenpäin ulottuvusteoriassa sekä itsetutkiskelussa. Tarina kannattaa itse kokea ja lukea, se ei kaipaa enempää selityksiä.

Elämä on ympyrän muotoinen -kirjat 2019

Vuonna 2019 valmistunut ja julkaistu elämä on ympyrän muotoinen, kuuden vaiheen itsetutkiskelu oli käännteentekevä kirja minulle itselleni. Useamman vuoden aikana tehty itsetutkiskelu sekä sen mukana tuomat oivallukset asettuivat yksiin raameihin. Samaisena vuonna julkaisin vielä saman sarjan työkirjan, jossa käsiteltiin ongelmaa ja sen ratkomista, ymmärrystä, hyväksyntää, luopumista sekä minää. Elämä on ympyrän muotoinen ideologiasta muodostuikin pohja itsetutkiskelun filosofialle, jota olen elämässäni hyödyntänyt erilaisissa tilanteissa.

Tuolloin ajatus oli kyllä jo hyvin hyperkubistinen, en tosin vain osannut jäsentää vielä ajatteluaani erillisiin ulottuvuuksiin asti. Oli kuitenkin selvää, että se ulottuvuus missä koemme asiat on eri, kun missä sitä prosessoimme. Tämän lisäksi tutkimukseni kohteena oli oman minän vaihe, jonka luokse yritin itsetutkiskelun avulla päästä. Olen aina ymmärtänyt, että on ajatteleva minä, mutta on myös toinen minä joka ymmärtää merkitykseni ja tarkoitukseni. Tämä jälkimmäinen on yrittänyt kertoa sitä minulle hyvin eri tavoin pitkin tutkimusmatkaani erilaisin visuaalisin visioin ja muistijäljin maalausprosessieni aikana.

Ajatteluni tuolloin keskittyi elämän havainnointiin ja tutkimiseen. Muistan saaneeni lukuisia kokemuksia siitä, kuinka ajattelun prosesseja hyödyntämällä pystyin muovaamaan sekä tapojani ajatella, toimia mutta myös rakentaa ajatuksen tasolla todellisuuttani mieleisekseni. Nämä

kokemukset ilmenivät myös maalauksissani erilaisina geometrisina muotoina ja näkemyksinä todellisuutemme rakenteista.

Elämä on ympyrän muotoinen- artikkelit, 2019-2020

Elämä on ympyrän muotoinen -artikkelit jatkoivat siitä, mihin kirjat jäivät. Näissä artikkeleissa esiteltiin ensimmäistä kertaa informaation vuorovaikutus yksilöön ja yksilön vuorovaikuttaminen informaation suhteen ylipäätään. Lisäksi tarkennettiin alkukantaisuus ja älykkyys teemaa, joka on vahva tekijä elämä on ympyrän muotoinen elämänfilosofiassa

Vain eläin, joka osaa puhua, 2020

Vuodelle 2018 on merkitty päiväykset ensimmäisille runoille ja tarinoilleni, joita kirjoitin liittyen pohdintoihini elämästä sekä todellisuudesta. Vaikka pidin itsetutkiskelutekstini hyvin asiapitoisina ja käytännön esimerkkeinä elämästä sekä todellisuudesta, pidin myös todellisuuden kuvaamisesta sanoin hieman vapaammin. Yhdessä tarinassa, nimeltä ”valkoinen huone”, kirjoitan kuutiosta ja kahdesta hahmosta keskustelemassa keskenään. Keskustelun aikana minä, keskusteleen toisen hahmon kanssa, joka on myös tämä minä. Hahmo siis keskusteleen itsensä kopion kanssa, itsensä kanssa, kuution sisällä. Runot käsittelivät toki muutakin. Kirjoitin rakkauden kaipuusta, aviokemioiden tuomista harhoista sekä todellisuutemme rakenteista.

Valikoiduista runoista syntyi runokirja vuonna 2020. Sen nimeksi tuli Vain eläin, joka osaa puhua. Tuona aikana tutkin todellisuutemme rakenteita tietoisesti, pohtien luontoa, luonnon rakennetta sekä minua tekijänä sen suhteen. Muistan istuneeni usein meren äärellä katsellen vaakatasoon asettuvaa horisonttia, tunteneeni itseni pieneksi sekä pohtien hiljaa. Runot käsittelivät tunteita, tuntemuksia, elämän ristiriitoja sekä tapahtumia. Runot käsittelivät myös todellisuutemme rakenteita. Myös yksi minulle merkittävä runo kubismista syntyi tuona aikana, jossa sanottiin: ”Kubisti, vai mielen nudisti? Useat ulottuvuudet, ääneen puhuttavat. Annan kolmioiden, asettua taloksi.” Samaisena vuonna maalasini ensimmäiset kubistiset teoksenikin.

Ulottuvuudet puhuttavat, 2022

Olin opiskellut Kankaanpään taidekoulussa jo parin vuoden ajan tutkien kubismia niin maalauksien kun ajattelunkin avulla. Vuonna 2022 kirjoitin ensimmäisen ”ulottuvuudet puhuttavat” nimisen kirjoituksen, jossa käsittelin ajatuksiani kubismista sekä ulottuvuuksista. Ulottuvuudet puhuttavat II- teksti oli vielä hieman laajempi, mihin kokosin teoriaa perspektiivistä, kubismin historiasta sekä ulottuvuuksista. Olin tehnyt tuohon aikaan kollaasitekniikkaa hyödyntäen kubistisia teoksia, sekä pyrkinyt jo tuolloin viemään perinteistä kubismia hieman pidemmälle, siinä kuitenkin onnistumatta. Palaute kubismin tyyllisuuntauksen tutkimisesta sekä maalaamisesta ei ollut kovin kannustavaa. Siitä kehoitettiin luopumaan useaan kertaan. Taide on kuitenkin ollut minulle henkilökohtaisesti kuin tiedettä, joten kubismi oli ainoa oikea tutkimuksen kohde minulle.

Kyseisissä kirjoitetussa pohdinnoissani pohdin neljättä ulottuvuutta sekä perinteisen kubismin kautta, mutta myös henkilökohtaisen näkemykseni kautta. Tällöin rakensin ajatuksen, että neljäs ulottuvuus minulle on mielen ja ajatuksen ulottuvuus, jonka suurin työkalu on mielikuviutus. Ymmärsin tuolloin, että voin purkaa ja rakentaa asetelmia mieleni mukaiseksi, mutta myös henkilökohtaisen näkemykseni mukaisesti. Olin kuitenkin aina vankina kaksiulotteisessa ajattelussani, ja vaikka kuinka yritin, en päässyt irti kaksiulotteisesta pinnasta. Tuolloin aloin käyttämään vanhoja tapetteja, pahveja sekä lehtileikkeitä kollaasitekniikkana toivoen saavani realistisia elementtejä maalaukselliseen teokseen kuvaamaan eri ulottuvuuksien vuorovaikutusta, mutta se ei kuitenkaan osoittautunut riittäväksi. Myös hyperkubismi tuli noihin aikoihin kuin yllättäen mieleeni. Aloin miettimään termiä ajatuksissani.

Mikulandskán tutkimuksia, 2023

Prahan taideakatemia, AVU, otti minut vaihto-opiskelijaksi vuonna 2023. Puolen vuoden ajan asuin Prahassa kaupungin keskustassa Mikulandská nimisellä kadulla mukavassa huoneistokokonaisuudessa, peräkammarissa. Ensimmäisen opiskeluviikon aikana presentaatiota itsestäni pitäessä kävi kyseisen koulun minua opettaneiden professorien, kuin myös oppilaidenkin mielipiteet selväksi. “Miksi maalaat sata vuotta vanhoja tauluja?”, minulta kysyttiin.

Ajauduin myös ensimmäiseen luovaan solmukohtaan elämässäni, sillä olin tyytymätön henkilökohtaiseen tutkimusmatkaani kubismin parissa. Kahden ensimmäisen kuukauden aikana yritin miettiä, miten ilmentäisin näkemyksiäni ja saisin vietyä tutkimuksiani eteenpäin. Toinen professoreista, jonka kanssa kävin keskustelujani yleensä kritiikin muodossa, kannusti minua piirtämään. Tämän jälkeen aloin piirtämään.

Syntyi nopea havaintoon perustuva tyyli, jonka ytimessä oli hiilellä piirretty jälki, sekä sen ympärillä muodostuva tilallinen taustaväriyty. Kuva muodostui yksinkertaiseksi, mutta kuvasta ilmeni kuitenkin kohteen rakenteet. Tosin kaksiulotteiselle pinnalle. Tunsin jälleen päässeeni takaisin luovien prosessieni äärelle. Tämä tyyli tuki ajatustani mielestä, ajatuksen prosesseista sekä nopeista elämän havainnoista.

Kuution sisällä, 2024

Opiskeluaikani Kankaanpään taidekoulussa teki loppuaan. Palattuani Prahan opiskeluista takaisin Suomeen, minulla oli usea näyttely, joihin käytin uutta tyyliäni teoksissani. Teoksiin muodostui jälleen kollaasia, ja uutena tekijänä teoksiini ilmestyi pohjiksi myös turpeesta valmistettu akustiikkalevy. Akustiikkalevyä pystyi veistämään kolmiulotteiseksi, ja ajattelinkin, olisiko tämä se murroskohta, jossa olen löytänyt sen, mitä niin hartaasti etsin. Lopputyöni, *Revelation*, muodostui kokonaan kerroksittain liimattuihin akustiikkalevyihin, kollaasiin, valokuvakollaasiin sekä kaikki rakentui hennon hiiliviivan ympärille.

Kirjoitin opinnäytetyön, *Kuution sisällä (2024)*, jossa esittelin ensimmäistä kertaa Teorian ulottuvuuksista. Tiesin jo tuolloin, että Elämä on ympyrän muotoinen- ideologia ja Teoria ulottuvuuksista ovat toistensa parit, tarvitsin vain hieman aikaa asian sulattelemiseen. Nämä kolme eri ulottuvuutta kuitenkin olivat ne, joita olisin tahtonut tietoisesti jo maalauksellisessa lopputyössäni kuvata. Valitettavasti en onnistunut siinä. Tämäkin oli tavallaan omanlaisensa solmu luovassa työskentelyssäni. Koin, että minulla on teoria sekä materiaali, mutta silti en onnistunut ilmentämään sitä ajatukseni kaltaisesti. Vaikka käsittelin julkaisussani hyperkubismia, ilmaisin myös pettymyksen itseeni.

Nykyhetki: Hyperkubismi, 2025

Hyperkubismin manifesti sekä filosofia on kirjoitettu, tästä työ vasta alkaa. Työhuoneellani Viialassa työkielmat ovat jo omissa prosesseissaan valmistumassa, ja ne toden totta ilmentävät kirjoitettua filosofiaa.

Toimikoon tämä jälleen muistiinpanona uusille ajatuksille,

Allekirjoitus

Jumala puhuu äänellä, jota korva ei kuule.

Anssi Matias Miettinen

21.11.2025

Lempäälä, Suomi

OSA II

ABSTRAKTI

Hyperkubismi, osa II-jäsentää todellisuuden ja kokemuksen rakenteita kolmen ulottuvuuden kautta: 3D (Informaatio ja vuorovaikutus), 4D (Mieli ja ajatus) sekä 5D (tietoisuus). Teos käsittelee jokaista ulottuvuutta erikseen tuoden jokaisen ulottuvuuden ominaisuudet kirjoitettujen tosiasioiden valossa. Kolmannen ulottuvuuden kanssa käsitellään fysiikkaa, geometriaa, biologiaa sekä luonnonlakeja. Neljännen ulottuvuuden kanssa tukeudutaan psykologian näkemyksiin. Viidennen ulottuvuuden tietoisuus jää vielä avoimeksi, tarkoituksella. Vaikka geometrinen malli tekee ulottuvuuksien välisen vuorovaikutuksen selväksi, jää tietoisuuden vahvempi rooli vielä tutkimuksien alle.

Kolmiulotteinen todellisuus on siis jo tutkitun tiedon valossa rakenteellinen ja mitattava tosiasia. Neljäs ulottuvuus pitää sisällään mielen ja ajatuksen, tulkinnan sekä ajatusrakenteet ja prosessit. Viides ulottuvuus, tietoisuus, pitää sisällään yksilön minän sekä tietoisuuden. Todellisuutemme koetaan tietoisuuden kautta.

Tekstin tarkoitus ei ole väittää mitään, vaan tuoda johdonmukainen sekä vaihtoehtoinen tapa tarkastella todellisuutta sekä todellisuuden määrittävää kokemusta. Tämä teksti on jatkoa Hyperkubismi, osa I-kirjoitukselle, joka pitää sisällään manifestin, filosofian sekä taiteilijatekstin. Olisikin hyvä tarkastella ja lukea ensin kyseinen kirjoitus, ennen siirtymistä Hyperkubismi osa II:een. Tämä teksti toimii myös välivaiheena viimeiselle, Hyperkubismi, osa III-tekstille, jossa nyt purettu rakenne kootaan uudelleen taiteen keinoin.

Avainsanat: Hyperkubismi, tietoisuus, kokemus, mieli, itsetutkiskelu, todellisuus, ulottuvuus, informaatio, 3D, 4D, 5D

ALKUSANAT

Omistan tämän tekstin pojalleni Theolle, joka kaikessa viisaudessaan on opettanut minulle ihmisenä ja isänä olemisen taitoja. Ikävöin häntä. Uskon, että hän vielä jonain päivänä ymmärtää isänsä tarpeen matkustamiselle, kirjoittamisen rauhalle sekä etäisyydelle normaalin elämän asioihin.

Ystäväni Marko Järvinen on yrittänyt houkuttaa minua Sisilian saarella sijaitsevaan Chiusa Sclafani -nimiseen kylään vierailulle asunnolleen kahden edellisen vuoden verran. Vihdoin tämä reissu toteutui, ja kirjoitankin tätä tekstiä hänen asunnollaan pienessä sisilialaisessa kylässä, yläkerran keittiöpöydän ääressä. Haluankin siis kiittää Järvistä siitä, että hän soi minulle tämän mahdollisuuden vierailulle. Tämä teksti on sitä myötä omistettu siis myös hänelle.

Vuonna 2015 tutustuin joogaopettajaan nimeltä Dada Bhavottarananda (1968). Hän on Anandamarga liikkeen Advahuta, henkilö, joka on omistautunut täydellisesti sadhana -polulle, luopuen maallisesta identiteetistään ja omistaen elämänsä meditaation ja joogan opettamiselle. Hän opetti minulle kahden vuoden ajan meditoinnin ja joogan saloja, mutta kävimme myös koko tuon ajan hyvin paljon keskusteluita sielusta ja ihmisen tietoisuudesta. Hän kysyi minulta nimeäni, ja vastasin hänelle. Hän kuitenkin esitti jatkokysymyksen: kyllä, Anssi on sinun nimesi, mutta kuka on tämä olio nimen takana. Hän antoi minulle uuden nimen: *Abhay Dev*, mikä tarkoittaa *pelon voittajaa, kuka voitti pelon eikä koskaan pelkää haasteita*. Tämä teksti on omistettu myös hänelle.

Elämää on hankala määritellä yhdellä sanalla, mutta jos minun olisi tehtävä niin, sanoisin prosessi. Todellisuutta määrittelin sanalla tila. Kun mietin, kuinka määrittelin Hyperkubismia mahdollisimman yksinkertaisesti, sanoisin, että se on prosessi tilassa.

Olen nyt systemaattisesti kirjoittanut ja tutkinut elämää yli kymmenen vuoden ajan. 2014 olen aloittanut itsetutkiskelun, 2017 olen aloittanut kirjoittamaan siitä ja 2025 julkaisin Hyperkubismin manifestin sekä filosofian. Kirjojen julkaisun, artikkeleiden kirjoittamisen ja muun pohdinnan lisäksi tähän seikkailuun on mahtunut muutama sata maalausta, näyttelyitä, opiskelua niin suomessa kuin ulkomailla sekä mitä uskomattomimpia tarinoita. Olen kiitollinen.

I. JOHDANTO

Tutkiessani ja lukiessani muinaisen Kreikan filosofiasta ja heidän ajatuksistaan, huomasin Platonin vierailleen Sisiliassa useampaan otteeseen, varsinkin Syrakusa nimisessä kaupungissa. Vaikkakaan en samaisessa kaupungissa, samalla saarella nyt kaksi ja puolituhatta vuotta myöhemmin kirjoitan tekstiäni, missä hänen ajatuksensa näyttelevät omaa rooliaan.

Chiusa Sclafani on pieni kylä Sisilian sisämaassa länsipuolella, vuoristoisen maisemien keskellä. Sen verran korkealla meren pinnasta, että välillä kylän korkeimmalla sijaitsevat katot hivelevät pilvien alareunaa. Tämä on kuin aikamatka keskiajalle, jolloin kylä on historian mukaan perustettukin. Täällä ei elämän kiire paljoa paina.

Hyperkubismin jo julkaistu *Hyperkubismi, osa I* -pitää sisällään manifestin, filosofian ja taiteilijatekstin. Tämä artikkeli, *Hyperkubismi, osa II* -käsittelee selvittää Hyperkubismin filosofisia väittämiä sekä tekee ne geometrisesti näkyviksi. Lisänä tekstissä ilmenevät *Aksioomat ja periaatteet*, jotka kiteyttävät Hyperkubismin ontologisen perustan. Tämä sarja täydentyy vielä *Hyperkubismi, osa III*, joka julkaistaan toukokuun puolen välin aikoihin. Tämä artikkeli tulee käsittelemään Hyperkubismia kokonaisena taideteorianana, verraten itseään taiteellisiin suuriin murroksiin sekä taiteellisesti yhteen vaikuttavimmista taiteen muuttajista ja omaan ”isäänsä”, kubismiin. Artikkelissa myös esitellään ensimmäistä kertaa manifestin jälkeiset hyperkubistiset teokset.

Tässä artikkelissa esitetään Aksioomat ja periaatteet, Todellisuuden ulkoinen maailma, joka on Hyperkubismin kolmas informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuus (3D), sisäinen maailma, joka on Hyperkubismin neljäs mielen ja ajatuksen ulottuvuus (4D) ja syvyysulottuvuus, jota Hyperkubismissa pidetään tietoisuutena (5D). Geometrisesti 3D on kuutio, 4D on tesseracti ja 5D on penterakti. Tämän lisäksi artikkeli esittelee ulottuvuuksien, itsetutkiskelun, metatroniikan sekä ajatusrakenteiden geometriset kaaviot. Lopuksi käsitellään Hyperkubismia sekä antiikin filosofian välistä yhteyttä.

Artikkelissa esiintyy sekä viittauksia filosofian historiaan, psykologiaan, fysiikkaan, matematiikkaan kuin itsetutkiskeluunkin. Tekstissä on myös aikaisempien kirjoitusten ajatuksia suoraan lainattuina.

Artikkelin tarkoituksena on tehdä Hyperkubismin järjestelmä myös visuaalisesti näkyväksi.

II. JOHDANTO II

Valkoinen huone -kertomus, 2018

Olen keskellä huonetta. Huone on kuution muotoinen. Huoneen jokainen seinä on neliön muotoinen. Katto on neliön muotoinen, samoin lattia. Huoneen seinät ovat valkoiset, ja korkeat. Seinät huokuvat kevyttä valoa, ikään kuin se tulisi hieman kauempaa. Katto on valkoinen, ja hohkaa valoa hieman kirkkaammin. Valo loistaa tasaisesti koko pinnalta, ja valaisee kevyesti koko huoneen. Olen huoneessa yksin. On hiljaista. Huoneen valkoinen antaa vahvan pohjan ryhdikkäälle seisoma asennolle. Olen ilman vaatteita, ilman ajatuksia tai tunteita. Katselen käsiäni ja vartaloini, ja huomaan itsekin olevani täysin valkoinen. “Vain minä Olen”, ajattelen.

Huoneen minua vastapäisessä seinässä on ovi. Ovi sulautuu täysin seinään, lukuun ottamatta hentoja ääriiviivoja. Ääriviivat ovat niin ohuet, että ne erottaa juuri ja juuri paljaalla silmällä. Uteliaisuuteni vetää minut kohti ovea. Kävelen ovelelle. Askel tuntuu kevyelle ja vaivattomalle, eikä vaadi juuri laisinkaan ponnisteluja. Tuntuu kuin kävelisin pumpulin päällä. Saavun ovelelle, ja jään katsomaan sitä. Ovessa ei ole saranoita, ja sen näyttäisi olevan kiinteä osa seinää, sekä huonetta. Katson ovea kohti, ja kosketan sitä. Ovi aukeaa päästämättä ääntäkään. On edelleen hiljaista.

Oven takaa paljastuu täysin samanlainen huone kuin edellinenkin. Lattia on valkoinen, seinät ovat valkoiset ja korkeat, ja katto loistaa valoa valaisten koko huoneen. Katseeni kiinnittyy hahmoon. Hahmo istuu huoneen nurkassa, valkoisella tuolilla. Hahmo erottuu kuitenkin huoneesta. Katosta saapuva loisto luo varjostuksilla ääriviivat vartalolle, joka on asettunut hyvin elegantisti tuolille. Hahmon jalat ovat ristissä, myöskin kädet ovat ristissä hänen sylissään. Hän katsoo minua, vaikka hänellä ei olekaan kasvoja. Hän on hyvin rauhallinen, ja kuin jähmettynyt paikoilleen. Ikään kuin hän olisi osannut odottaa minua. Hänen jalkansa vaihtavat paikkaa. Se jalka, joka oli ristissä alla, nousee päälle.

“Kuka sinä olet?”, hän kysyy. Hänen asentonsa pysyy edelleen muuttumattomana. Kaikki hänen jäsenensä pysyvät paikallaan niin kuin ne olisivat olleet siinä aina. Kävelen keskelle huonetta, ja pysähdyn siihen.

“Olen minä”, vastaan. Hahmo ei hievahdakaan. Hän istuu edelleen jämäkästi samassa asennossa. On hiljaista. Hän istuu minua vastapäätä, ja katsoo minuun. Tunnen hänen katseensa. Tunnen yhteyden.

“Mitä minä on?”, hän kysyy. Hänen äänensä on rauhallinen ja tasainen. Hänen ääntään eivät väritä tunteet tai ajatuksen vaihtelut. Kuulen hänen äänensä, vaikka en näe hänen puhuvan.

“minä on minä. Tämä olemus ja nämä sanat.”, vastaan. Seison yhä häntä vastapäätä. Katselen hieman ympärilleni, ja huomaan, että ovi josta olin tullut sisään, on nyt kadonnut. Saumattoman kuution seinät kohtaavat toisensa nurkissa ja katon sekä lattiassa. Käänän katseeni takaisin häneen.

Hahmo nostaa jalkansa niin, että istuu selkä suorassa molemmat jalkapohjat kiinni lattiassa. Hän laittaa kätensä polvien päälle ottaakseen tukea, ja nousee seisomaan. Hän kävelee rauhallisesti mutta hyvin määrätietoisesti lähemmäs seinää. Hän katsoo seinää kohti kuin hän näkisi siinä jotain mitä minä en. Hän katsoo hieman yläviistoon.

“Tiedätkö sinä, missä me olemme?” hän kysyy, ja ojentaa kättänsä kohti seinää. Hänen muu kätensä on puristunut kevyesti nyrkkiin, ja hän koskettaa seinää varovasti etusormenpäällään.

“olemme tässä” vastaan, ja seuraan samalla kuinka hän katsoo nyt sormenpäättään, ja kääntää taas katseensa seinää kohti. Nyt hänen katseensa painuu alaviistoon, ja hän laittaa kätensä selkäänsä taakse, ja ottaa toisella kädellä toisen kätensä ranteesta kiinni.

“tiedätkö sinä, kuka minä olen?”, hän kysyy, ja kääntyy hitaasti ympäri. Hän nostaa katseensa, ja kävelee hitaasti minua kohti. Hän pysähtyy pienen matkan päähän minusta, ja jää katsomaan minua. Hänen ryhtinsä on suora. Hän on järkkymätön, ja hän näyttää siltä kuin hän olisi seisonut siinä aina. Hänen mahtava olemuksensa tekee huoneesta kodikkaan. Hän vain on.

“sinä olet sinä.”, vastaan, ja katson häntä. Hänellä ei ole ilmeitä. Hänen kasvonsa ovat tasaiset, ja hänen vartalonsa heijastaa valoa. Hän ottaa kätensä pois selän takaa, ja asettaa ne rennoiksi sivuille. Hän katsoo ylös kohti kattoa.

“minä olen suunnitellut tämän huoneen.”, hän sanoo.

“minä olen pystyttänyt nämä seinät. Minä olen rakentanut lattian minkä päällä seisot. Minä olen luonut tämän valon tähän huoneeseen.”

Hän laskee katseensa takaisin minuun.

“minä olen kuin sinä. Me olemme samanlaiset.”

Seisomme identtisinä toisiamme vasten. Olemme keskellä valkoista huonetta, ja vaikutelma on kuin seisoi suuren peilin edessä. Lähden nostamaan kättä sivultani, ja hän tekee tismalleen samoin. Nostamme kummatkin käsiä täysin samalla tavoin pään korkeudelle, ikään kuin tervehtiäkseen. On kuin tervehtisi peilikuvaansa. Kumpikin työntää käsiään hitaasti eteenpäin, ja kädet kohtaavat tasan puolivälissä. Vaikka kädet koskettavat, se ei tunnu miltään. On todella, kuin koskettaisi peilikuvaansa. Kumpikin seisoo liikkumatta tismalleen samannäköisinä.

Katselen hieman ympärilleni. Kun käänän päätäni, hän kääntää päätänsä tismalleen samoin huomioni kiinnittyy nurkassa olleeseen tuoliin, missä hahmo oli hetki sitten istunut. Huomaan, että peilikuvana myös toisessa nurkassa on tuoli. Valkoinen tuoli.

“keitä me olemme?”, kysyn. Laskemme yhtäaikaisesti kätemme takaisin sivulle.

“me olemme sinä, ja me olemme minä. Me olemme yksi. Me olemme tämä huone ja tämä tila.” hän vastaa.

Nostan katseeni jälleen ylös, ja hän tekee samoin. Katsomme kumpikin valoa, joka loistaa tasaisesti koko katon alalta. Huoneen valkoiset seinät vain ovat, kuten hetkikin. Ei ole aikaa, eikä paikkaa. Lasken katseeni takaisin häneen. Siinä hän seisoo. Siinä Minä seison (Miettinen, 2018.)

III. AKSIOOMAT JA PERIAATTEET

AKSIOOMAT

Aksiooma 1: Rakenteellinen todellisuus

Todellisuus on rakenteellinen. Kaikki olemassa oleva ilmenee järjestyneenä informaationa ja vuorovaikutuksena.

Aksiooma 2: Kolmas ulottuvuus (3D)

3D on fyysinen informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuus, joka sisältää materian, energian, biologisen elämän, syy-seuraus suhteet sekä luonnonlait.

3D on se ulottuvuus jossa elämme, ja se on perusta muille ulottuvuuksille.

Aksiooma 3: Neljäs ulottuvuus (4D)

4D on mielen ja ajatuksen ulottuvuus.

Se syntyy, kun fyysinen rakenne kehittyy riittävän pitkälle. 4D mahdollistaa ajattelun, mielikuvituksen sekä tulkinnan.

4D ei voi olla olemassa ilman 3D:tä.

Aksiooma 4: Viides ulottuvuus (5D)

5D on tietoisuuden ulottuvuus.

Se ei ole fyysinen ulottuvuus, vaan ulottuvuus, joka mahdollistaa kokemuksen, tietoisuuden omasta olemassaolosta sekä mielen tarkastelun.

5D on kokemuksen syvyydulottuvuus.

Aksiooma 5: Perusta

5D on perustava ulottuvuus.

Se ei synny 3D:stä, mutta tulee näkyväksi 3D:n kautta. Ilman 5D:tä todellisuus olisi pelkkää rakennetta; 5D tekee todellisuudesta koetun.

PERIAATTEET

Periaate 1: Integraatio

3D ja 4D muodostavat yhdessä rakenteen, jonka kautta 5D voi ilmentyä.

Ilman 3D:tä 5D ei voi toimia tässä todellisuudessa.

Ilman 5D:tä 3D–4D ei sisällä kokemuksellisuutta.

Periaate 2: Kehollinen kiinnittyminen

Tietoisuus kiinnittyy yksilölliseen kehoon.

Tämä:

- estää tietoisuuksien sekoittumisen
- mahdollistaa yksilöllisen kokemuksen
- rajaa tietoisuuden fyysisen maailman ehtoihin

Periaate 3: Jatkuva rakenne

Ulottuvuudet muodostavat hierarkian:

3D → 4D → 5D

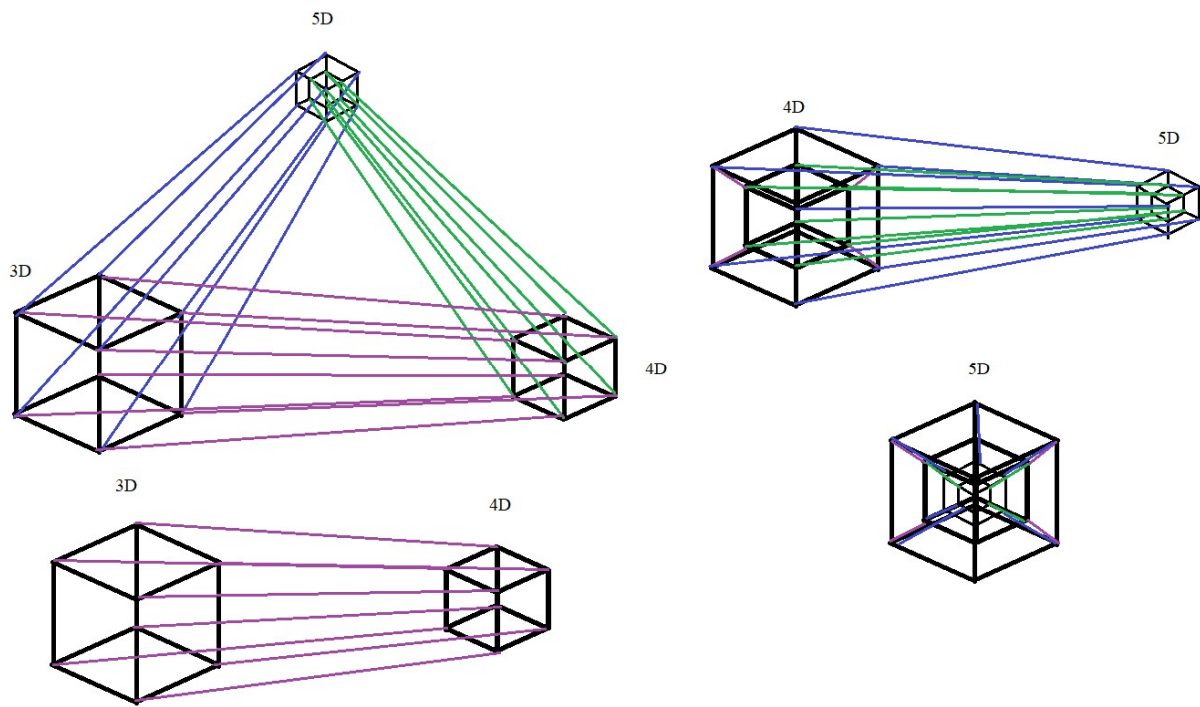
- 3D tarjoaa rakenteen
- 4D tarjoaa tulkinnan
- 5D tarjoaa kokemuksellisen älykkyyden

Korkeampi ulottuvuus sisältää alemman, mutta ei ole sama asia kuin alempi.

Yhteenveto

Aksioomat määrittelevät todellisuuden kolme ulottuvuutta: informaation ja vuorovaikutuksen, mielen ja ajatuksen sekä tietoisuuden

Periaatteet kuvaavat, miten nämä tasot toimivat yhdessä ja miksi yksilöllinen kokemus on mahdollinen.

Hyperkubismin ulottuvuudet sekä vuorovaikutus geometrisena kaavana.

IV. TODELLISUUS

Itsetutkiskelu ja todellisuus

Itsetutkiskelusta on käytetty joskus nimitystä introspektio, mikä tarkoittaa itseä päin kääntynyttä tietoista ajatusten havainnointia. Myöhemmin tästä on kuitenkin luovuttu, koska henkilökohtaiseen näkökulmaan perustuvaa tutkimusta on pidetty epäluotettavana. Ihmisen psykologian tutkimus perustuukin kolmannen persoonan objektiiviseen tarkasteluun. Psykologian tutkimuksessa erona on objektiiviset samoihin metodeihin perustuvat tutkimusmenetelmät, kun taas itsetutkiskelun avulla ei voida olla varmoja, tekevätkö sitä kaikki samoilla tavoin tai kuinka kukin yksilö havainnoin elämistään tai olemistaan (Lehtovaara, 1962, s.11-12.)

Osallistuin Helsingissä asuessani ja työskennellessäni muutamaa otteeseen Ilmo Häkkisen luennoille, jotka koskivat itsetutkiskelua ja itsensä kehittämistä. Häkkisestä huokui rauha ja hänen tapansa kertoa ihmisyydestä sekä itsensä kehittämisestä oli hyvin johdonmukaista ja maanläheistä. Häkkisen mukaan itsetutkiskelu on oman persoonallisuuden tutkimista perinpohjaisesti kokemuksineen sekä käytösmalleineen. Tämä johtaa selkeämpiin valintoihin, vuorovaikutuksen muuttumiseen merkityksellisemmäksi sekä elämäntaidolliseen harjoitteluun (Häkkinen, 2018, s.6)

Todellisuuteni muodostuu myös hyvin pitkälle siitä, kuinka ajattelen ja suhtaudun. Kun tavat ajatella muuttuvat, muuttuu myös suhtautuminen todellisuuteen.

Todellisuus muodostuu kuitenkin vain ajatusten, kokemusten ja muistojen peilaavista sirpaleista. Nämä on mahdollista kuitenkin asetella ehjäksi pinnaksi, jonka avulla maailmaa tarkastella. Rikkinäinen peili ei koskaan kerro totuutta...

...Itsetutkiskelulla pyritään johdonmukaisuuteen ja ajatuksen rakentamiseen tosiasioiden pohjalle. Tosiasiat ovat vahva perusta, kun taas mielipiteet ja tuntemusten sävyttämät epäjohdonmukaiset oletukset ovat horjuttavia tekijöitä. Mikään ei kestä, mikä rakentuu epäjohdonmukaisuuden pohjalle.

Elämässä ilmentyvät tapahtumat ja asiat tapahtuva informaation välityksellä. Informaatio voi olla esimerkiksi sana, ääni tai tuntemus. Kaikki on informaatiota jostakin, jota vastaanotamme. Me yksilöinä reagoimme tähän informaatioon sen mukaan, kuinka ajattelumme on rakennettu.

On myös olemassa muuttumattomia tapahtumia ja asioita, jotka perustuvat olemassa oleviin sääntöihin todellisuudessa. Tällöin informaatio näistä tapahtumista ja asioista on havaittavassa todellisuudessa muuttumaton. Hyvänä esimerkkinä toimii perspektiivi, mikä taas perustuu geometriaan. Esimerkkejä on toki muitakin. Luomakuntamme muuttumattomat säännöt esimerkiksi biologian ja maantieteen osalta...

...Jokainen voi toki luoda todellisuutensa mieleisekseen, mutta vahvan perustan rakentaminen ajattelulle ja todellisuudelle vaatii pilareikseen mahdollisimman todenmukaiset ja tosiasioihin perustuvat rakenteet. Jos mieli ja ajatus ei integroidu todellisuuteen, muuttuu elämä ristiriitaiseksi sekä epäjohdonmukaiseksi. Tämä puolestaan muodostaa elämän ennen pitkää epämukavaksi. Yksilöllä on vastuu itsestään ja valinnoistaan informaation suhteen. Tärkeää on myös, mistä informaatio

on peräisin. Tämän vuoksi olisikin tärkeää olla myös hyvin kriittinen vastaanotettavan informaation suhteen.

Itsetutkiskelun lähtökohtana on oman itsensä tunnistaminen, joka ohjaa tarkastelemaan myös ympäröivää maailmaa. Kuka tämä ”minä” ylipäättään on, mistä minä pitää tai minkälaiset tapahtumat ja asiat minään vaikuttavat. Kun on tietoinen itsestään ja mahdollisuudestaan vaikuttaa ajatukseensa, tällöin alkaa myös kriittisesti tarkastelemaan minkälaista informaatiota haluaa itselleen tarjottavan, onko informaatio hyödyllistä ja miten informaatio kohtaa henkilökohtaisen tavan ajatella.

Kuutio; Teoria ulottuvuuksista

Pohtiessani elämää ja todellisuuden luonnetta, on minun ollut aina helppo visualisoida asioita mielessäni. Siinä missä Elämä on ympyrän muotoinen- ideologiassa ympyrä ja kehä kuvaa elämän kulkua, oppimisen prosessia ja jatkumoa, kuvaa kuutio todellisuutta ja tilaa, missä tapahtumat ja asiat tapahtuvat. Kuutio kuvaa samanaikaisesti kolmiulotteisen todellisuuden rajoja, mieltä ja sen raameja, kuin myös itse minää ja tietoisuutta.

Jos ajattelen itseäni informaatiota vastaanottavana yksilönä, tällöin jonkinlainen informaatio jostakin on rakentanut tämän ongelman ajatukseeni. Informaatio taas on välittynyt minulle kolmannen ulottuvuuden kautta, koska elän ja vuorovaikutan tässä samaisessa ulottuvuudessa. Mieli ja ajatus taas operoi neljännessä ulottuvuudessa, johon tämä informaatio suoranaisesti vaikuttaa. Informaatio siirtyy siis kolmannesta ulottuvuudesta neljanteen ulottuvuuteen, mutta palaa mahdollisesti takaisin kolmanteen, riippuen siitä, kuinka tähän informaatioon reagoi...

...Viides ulottuvuus, minätietoisuus sekä korkeampi tietoisuus, vuorovaikuttaa vain kolmannen ulottuvuuden kanssa (Miettinen, 2024.)

Nykypäivän länsimaiseen tieteeseen ja filosofiaan on ollut antiikin ajattelijoilla erittäin monipuolinen ja syvälinen vaikutus. Eräs tunnettu kreikkalainen filosofia kuvailee todellisuutta seuraavanlaisesti: todellisuus ei ole sama asia kuin se maailma, jonka me aisteillamme havaitsemme. Aisteja ei siis ole pidetty luotettavana tiedon lähteenä todellisuudesta. Professori K.V Laurikainen tuo kirjassaan *Todellisuus ja elämä* (1980) tästä hienon esimerkin. Hän kirjoittaa tekstiään puisella, ruskealla tiivisaineisella koivupöydällä. Mikroskooppia käyttäen pöydän pinta olisi erilainen, puhumattakaan tehokkaammista havaintolaitteista, joka osoittaisi pöydän aivan toisenlaiseksi. Pöytään koostuu vain atomeista, sen ytimeistä ja tämän ympärillä olevasta elektroniverhosta. Tämä osoittautuu suurilta osin tyhjyydeksi, koska massa on kasaantunut melkein kokonaan ytimiin, jotka ovat hyvin pieni osa itse atomin läpimitasta. Tarkemmin tutkittuna, ilmentymä pöydästä ei vastaa sitä mitä pöytä todella on. Havaittavat ominaisuudet kuten väri tai lujuus ovat seurausta elektroniverhon rakenteesta sekä eri atomien välisistä sidoksista elektroniverhoissa. Nämä sidokset tuntuvat käsissämme, jos tunnustelemme niillä aineen rakennetta. (Laurikainen, 1980, s.23,24.)

Kreikkalaiset filosofit tiesivät jo kaksi ja puoli tuhatta vuotta sitten, ettemme tavoita ”todellisuutta” aistiemme avulla. ”Tosi olevan” löytäminen ja mitä tuo ”tosioleva” on ominaisuuksiltaan, muodostui heidän ajattelussaan keskeiseksi kysymykseksi. Heidän ajattelunsa päättyi samaan pisteeseen, miten todellisuudesta ajatellaan vielä tänäkin päivänä: todellisuus on muuttumatonta ja samana ilmenevää, eli siis *invarianttia*. Muutosten nähtiin kuuluvan havaintomaailmaan, ei tosiolemaan sen taustalla, koska havaintoja pidettiin epäluotettavina. Useimmat heistä uskoivat, että

tosioleva on yksi ja muuttumaton. Tänä päivänä nämä muutoksetkin voidaan hyväksyä, koska näissä muutoksissakin on invarianttia, lait, jotka määrittelevät muutoksia. Näitä lakeja kutsutaan nimellä luonnonlait. Atomistien mukaan tosiolevan muodostivat muuttumattomat ja täydet atomit, jotka oli hajoamattomia ja jotka liikkuiivat tyhjiydessä. Heidän mukaansa atomien liike oli ainoastaan todellista. Aistien avulla havaitut esineet ja aineet eivät kuuluneet tosiolemaan, ainoastaan atomit, joista ne rakentuivat. Platonin ajatus tosiolevasta on hyvin selkeä. Platonin tosioleva tarkoitti ideoiden maailmaa. Hänen ideoidensa maailmassa nämä ideat olivat täydellisiä, kuten geometriset muodot, jotka havaintomaailmassa ilmenivät epätäydellisinä. Platonin mukaan havaintomaailman sijaan ainoastaan loogisen ajattelun avulla on mahdollisuus tavoittaa tosioleva.” (Laurikainen, 1980, s.24-27.)

Nykypäivän todellisuuden muutoksia selittää hyvin pitkälti Newtonin mekaniikka, jolla pystyttiin jo syntyessään hallitsemaan sekä ennustamaan kappaleiden liikkeitä ja liikeratoja. Nämä oli erilaisilla kokeilla ja ennusteilla todennettavissa, jotka vastasivat myös tarkasti havaintoa. Omana aikanaan vakuuttavaksi mekaniikan teki sen tavaton invarianssi: mitä erilaisimmat liikeilmiöt saivat selityksensä muutamien peruslakien kautta. Luonto muuttui yksinkertaiseksi järjestykseksi. (Laurikainen, 1980, s.32,33) Arkipäivän elämässämme edelleenkin kappaleiden liikkeet noudattavat klassista mekaniikkaa, jotka on matemaattisesti sekä geometrisesti todennettavissa. Näkemällä havaittavat asiat perustuvat perspektiivin teorioihin.

Psykologiassa yksilön maailma erotellaan ulkoiseen ja sisäiseen maailmaan. Kaikki yksilön ulkopuolella olevat tapahtumat ja asiat kuuluvat ulkoiseen maailmaan, kun taas sisäiseen kuuluvat representaatiot ulkomaailmasta ja itsestään sekä niihin liittyvät tunteet. Yksilön sisäinen maailma muodostuu siis subjektiivisesta kokemusmaailmasta. Yksilön tiedostamattomat prosessit kuuluvat myös sisäiseen maailmaan (Himberg ym., 1995)

Ulkoinen maailma

Ulkoinen maailma koostuu fyysisistä rakenteista sekä säännöistä ja säännönmukaisuudesta. Tämän lisäksi ulkoisessa maailmassa ilmenee erilaisia tapahtumia ja asioita, jotka koostuvat erilaisista tekijöistä. Hyperkubismissa ulkoista maailmaa kuvaa kolmas, informaation ja vuorovaikutuksen, ulottuvuus.

Ulkoinen maailma on mitattavissa ja todennettavissa matemaattisesti ja geometrisesti kuin myös fysiikan lakien mukaan. Pystymme hyvin pitkälle purkamaan todellisuutemme nähtävistä pinnallisista muodoista ja rakenteista pienen pieniin osasiin, atomeihin, asti. Sen lisäksi voimme selittää erilaisia ilmiöitä, kuten miksi jokin liikkuu jollain tavalla tai miksi vesi käyttäytyy kuten käyttäytyy. Pystymme kertomaan materian ominaisuuksista ja käyttötavoista, mutta myös luomaan itse erilaisia yhdisteitä käyttämällä alkuaineita. Samoja alkuaineita, joista koko rakenteellinen todellisuutemme rakentuu, sellaisena kuin se meille rakenteineen ilmenee.

Tämä ei vielä ole edes kaiken huipentuma. Nuo alkuaineet eivät esittäydy vain yhdessä tai kahdessa erilaisessa rakenteen ilmentymisen muodossa, vaan niitä on kaikkialla. Ihmisessä on samoja alkuaineita, kun vaikkapa tuolissa, ja tuolissa samoja kuin vaikkapa omenassa. Silti ihminen, tuoli ja omena ovat täysin eri asioita. Ne koostuvat alkuaineista, jotka ovat muodostuneet erilaisiksi molekyyli-rakenteiksi. Näistä molekyyli-rakenteista taas syntyy kudosta tai kiteitä. Se tosin, miten ne päättävät muodostua jommaksikummaksi, on hienoinen mysteeri. Päättävätkö alkuaineet itse todella, miksikä muodostuvat, vai voisikohan taustalla olla joku hieman älykkäämpi järjestely?

Joka tapauksessa, pystymme selittämään todellisuutemme rakenteet ja näiden rakenteiden ominaisuudet sekä tarkoituksen melko tarkasti.

Kun me tarkastelemme itseämme ihmisenä, me olemme myös fyysinen muoto ja rakenne. Me olemme ikään kuin biomekaaninen asu, jossa mielemme ja tietoisuutemme asustaa. Sanonta, ”keho on kuin tempeli”, ei tässä yhteydessä kuulosta enää niin kummalliselta.

Kehomme saa alkunsa mikroskooppistakin pienemmästä tapahtumasta, hedelmöittämisestä.

Kolmas ulottuvuus, informaatio ja vuorovaikutus

Kolmas ulottuvuus on kollektiivisesti kokemamme todellisuus fyysisine sääntöineen ja rajoitteineen. Matemaattisesti kolmas ulottuvuus tarkoittaa sitä, että janelle merkitty piste voi liikkua avaruudessa kolmeen eri suuntaan. Esimerkiksi eteen ja taakse, vasemmalle ja oikealle, ylös sekä alas. Todellisuus rakentuu kolmiulotteisista rakenteista, mutta myös tapahtumien ja asioiden sisältämästä informaatiosta. Vuorovaikutamme fyysisessä todellisuudessa yksilöinä aistiemme kautta vastaanottaen informaatiota näkien, kuullen sekä tuntien.

Puhuesssa, informaatio välittyy sanojen sekä äänen muodostaman viestin välityksellä. Puhuesssa informaatio on sanoja ja sanojen merkityksiä. Yksittäiset sanat voivat luoda jo itsestäänkin informaation, mutta sanoja käytettäessä lauseina ja mahdollisesti kertomuksina voi informaatio olla moniulotteisempi. Kertomukset ja tarinat voivat sisältää sanojen informaation lisäksi kokonaisuudesta muodostuvan opetuksen tai vaikkapa aatteen, jolloin informaatio on pienemmistä tekijöistä koostuva kokonaisuus. Tällöin informaatio on perustekijöistä kasaantuva ajatusrakenne, joka vaikuttaa mielessä ja ajatuksessa, neljännessä ulottuvuudessa...

...Niin puheen avulla vuorovaikutus, kuin myös vuorovaikutus kuvin ja symbolein, perustuu ennalta opittuihin merkityksiin ja tarkoituksiin. Lapsi ei osaa puhua tai piirtää heti syntyessään. Nämä asiat on joko opittu jostakin, tai ne on opetettu. Sama pätee iästä huolimatta ihmisyyteen muutoinkin. Kaikki ovat olleet joskus lapsia, ja kaikki ovat myös jostain saaneet informaation liittyen siihen, kuinka itse ihmisenä puhuu, käyttäytyy, tai tuottaa informaatiota. Kolmannessa ulottuvuudessa yksilö on integroitunut informaatioon, ikään kuin asuu informaatiossa, tilassa, jossa kaikki on vuorovaikutusta. Valot, varjot, pianon ääni, ohiajava auto, ovikello, kylmä viima, aurinko iholla. Tämä kaikki on informaatiota. Kaikki informaatio on olemassa tässä hetkessä siitä huolimatta, ottaako sitä huomioon vai ei.

Vuorovaikuttaminen taas riippuu yksilön henkilökohtaisista tavoista ajatella. On suuri merkitys sillä, kuinka informaation vastaanottaa ja kuinka siihen reagoi. Antaako informaation integroitua automaattisesti osaksi mieltä ja ajatusta, vai kyseenalaistaako informaatiota ja tutkiiko informaatiota kriittisesti. Informaatio voi muovata yksilön mieltä ja ajatusta, käytännöllisemmäksi ja johdonmukaisemmaksi, mutta myös epäkäytännölliseksi ja epäjohdonmukaiseksi. (Miettinen, 2024)

Geometria

Geometria käsittelee yksittäisten olioiden muotoa sekä erilaisten olioiden välisiä avaruudellisia suhteita, mutta myös ominaisuuksia ympäröivässä avaruudessa. Käytännöllisiin tarpeisiin, kuten maanmittaukseen tarkoitettuna, se on yksi vanhimmista matematiikan aloista. Geometria ei rajoitu pelkästään tasopintojen (tasogeometria) tai kolmiulotteisten objektien (avaruusgeometria) tutkimiseen, vaan sillä pystytään esittämään myös abstrakteimmat ajatukset ja mielikuvat geometrisin termein (Encyclopaedia Britannica, n.d.)

Alkuaineet

Maailmankaikkeudessa kaikki hiekanmurusta tähtiin saakka on ainetta. Kaikki luonnossa esiintyvä aine koostuu yhdestä tai useammasta 92:sta perusaineesta, eli alkuaineista. Alkuaineita ei voida luoda tavallisesti kemiallisin menetelmin, siksi alkuaine on puhdas aine. Elimistö voi koota elämälle välttämättömiä yhdisteitä alkuaineista, mutta ei valmistaa alkuaineita. Luonnossa alkuaineet harvoin esiintyvät yksin: ne yhdistyvät muodostaen yhdisteitä (Oregon state university, n.d.)

Atomit

Pienin määrä alkuaineessa on atomi, joka säilyttää kyseisen alkuaineen ominaisuudet. Atomit ovat niin pieniä, että sitä on vaikea ymmärtää. Atomit koostuvat vielä pienemmistä hiukkasista: Protoneista, neutroneista ja elektroneista. Atomi saa massansa positiivisesti varautuneista protoneista sekä varauksettomista neutroneista (Oregon state university, n.d.)

Mineraalit

Mineraalit koostuvat atomeista ja kemiallisten reaktioiden seurauksena syntyy mineraalit. Kyseiset reaktiot määräytyvät atomien elektronien järjestäytymisen ja uudelleenjärjestäytymisen mukaan. Mineraaleissa atomit ovat sitoutuneet toisiinsa kemiallisilla sidoksilla, jotka johtuvat elektroneista (CUNY Pressbooks, n.d.)

Biologia

Atomit muodostavat molekyyilejä, ja molekyylit ovat kemiallisia rakenteita joissa on vähintään kaksi atomia ja joita pitää kasassa yksi tai useampi kemiallinen sidos. Monet biologisesti tärkeät molekyylit ovat makromolekyyilejä. Makromolekyylit voivat muodostaa solun sisällä kokonaisuuksia, jotka ovat kalvojen ympäröimiä. Näitä kutsutaan soluelimiksi. Nämä ovat pieniä rakenteita solujen sisällä. Kaikki elävä muodostuu soluista, ja solu taas on itsessään elävien organismien pienin rakenteen ja toiminnan perusyksikkö. Suuremmissa organismeissa solut yhdistyvät muodostaen kudoksia, jotka ovat samankaltaisten solujen ryhmiä ja suorittavat samankaltaisia tai toisiinsa liittyviä tehtäviä. Kudoksista koostuvia kokonaisuuksia kutsutaan elimiksi, joilla on yhteinen tehtävä. Korkeampi järjestäytymisen taso, elinjärjestelmä, koostuu elimistä jotka liittyvät toisiinsa toiminnallisesti. Nisäkkäillä näitä on useita, kuten verenkiertoelimistö. Organismit ovat yksilöllisiä eläviä kokonaisuuksia (LibreTexts, n.d.)

Elämä

Elämä on ympyrän muotoinen

Elämä on kuin kehä. Elämän kehä alkaa tapahtumasta, jota seuraa tarve havainnoida ja tarkastella tapahtunutta. On mahdollista tehdä valintoja, valita ja tehdä ratkaisu, joka vie eteenpäin tai ratkaisu, josta on mahdollisuus oppia.

Ei ole olemassa epäonnistumisia. On tapahtumia, joista on mahdollisuus oppia sekä kehittyä ja jotka väistämättä johtavat onnistumiseen. Ratkaisujen jälkeen on mahdollista analysoida ja tehdä havaintoja tapahtumista, jotka johtavat oivalluksiin. Oivallukset elämästä ja tapahtumista ovat rakennuspalikoita suurempaa kokonaisuutta varten. Samaa kehää toistetaan kaikissa elämän eri osa-alueissa (Miettinen, 2019a.)

Ihmisyksilön alku ja kehitys alkaa miehen siittiön hedelmöittäessä naisen munasolun. Kuuden ensimmäisen viikon aikana alkion muodostuvat fysiologiset järjestelmät ja elimet. Jo kolmen viikon iässä on mahdollista havaita sydämen lyönnit. Vireystilan vaihtelu ja elintoiminnot vakiintuvat 24 viikon iästä alkaen. Liikkeiden tehokkuus ja lihasjännityksen kehittyminen tapahtuu 32-36 viikon iässä. Ilmeet sekä peukalon imeminen ilmenevät. Kasvun, kypsymisen ja oppimisen kautta lapsen liikesuoritukset kehittyvät. Lapsen kasvaessa erilaiset valmiudet uusiin liikesuorituksiin muodostuvat kypsymisen seurauksena ja harjoittelemisen kautta. Kävelemään lapsi alkaa kypsyttyään kävelyn taidon asteelle sekä havaitessaan, että muutkin kävelevät. Lapsi tulee tietoiseksi ruumiistaan ympäristön kanssa vuorovaikuttaessaan, ja tämän oman ruumiin tunteminen muodostuu yksilöllisyyden perustaksi. Kahden vuoden iässä lapsi on tehnyt jo yleensä havainnon tyttöjen ja poikien, miesten ja naisten olevan ruumiinrakenteeltaan erilaisia. Kaksivuotiaana havainnot eivät vielä merkitse paljoakaan, mutta kolmen vuoden iässä alkavat sukupuoliasiat kiinnostamaan. Sukupuolierot ja niiden havaitseminen pakottavat lapsen ymmärtämään, että hänkin on jompaakumpaa sukupuolta. (Himberg ym., 1995, s.11,32,33,34,37,69)

Elämää määrittävät seuraavat tekijät: Yksilön perimä, ympäristötekijät sekä yksilön oma suuntautuneisuus. Perimä määrää kypsymistä, ohjaa fyysistä kasvua sekä vaikuttaa psyykkisten ominaisuuksien kehityssuuntaan ja mahdollisuuksiin. Ympäristötekijät ovat fyysisen ympäristön lisäksi kulttuuritekijät ja sosiaaliset tekijät. Yksilön suuntautuneisuus liittyy tavoitteiden asettamiseen ja niiden saavuttamiseen. Henkilökohtainen minäkäsitys ja maailmankuva vaikuttavat näihin. Ihmisen ruumiin solujen kehitystä ja biokemiallisia tapahtumia ohjaa perimän sisältämä

geneettinen koodi. Tästä esimerkkinä toimii fyysiset ominaisuudet, hiusten tai silmien väri. (Himberg ym., 1995, s.15)

Yksilön havaintoja, tavoitteiden asettamista sekä niiden saavuttamisen tavoittelua ohjaavat minäkäsitys ja maailmankuva. Henkilökohtainen suuntautuneisuus voi vaikuttaa siihen, käyttääkö perimän ja ympäristön suomia mahdollisuuksia vai ei (Himberg ym., 1995, s.17). Maailmakuvalle tarkoitetaan yksilön tietoja ja uskomuksia itseensä, muihin ihmisiin sekä ympäröivään maailmaan liittyen. Maailmankuva siis pitää sisällään käsityksen siitä, miten tapahtumat ja asiat maailmassa ylipäättään ovat. Maailmankuva on siis yksilön itselleen luoma kuvaus todellisuudesta (Peltola ym., 2003, s.53).

Havaitseminen

Ihminen saa informaatiota ulkomaailmasta aistien, mm näkö-, kuulo-, tunto-, haju- ja makuaistien kautta. Näiden kautta informaatio yksilön ulkopuolelta kulkeutuu yksilöön itseensä. Näkemällä yksilö pystyy paikantamaan ja tunnistamaan rakenteita tai esineitä. Nämä rakenteet ja esineet toimivat eräänlaisena ärsykkeinä silmän verkkokalvolla, ja nämä taas muodostuvat informaatioksi hermoimpulssien kautta. Nämä muodostavat representaation, joka vastaa hyvin pitkälle ulkomaailmaa. Havaittavan todellisuuden informaatio siis välittyy pieniä ratoja pitkin ja kootaan aivoissa, jossa se tulkitaan. Tämä prosessi synnyttää havainnon näistä rakenteista tai esineistä. Filosofiassa on väitetty puolesta ja vastaan, onko ulkomaailmaa lainkaan ilman kokijaa. Ulkomaailma on todellinen, mutta jokainen tulkitsee sitä kykyjensä aistia kautta ja sitä kautta myös määrittäytyy, minkälaisena se näyttäytyy. Havaintoa ei kuitenkaan voida selittää pelkästään aistien kautta. Aistit ainoastaan aloittavat tapahtumasarjan, mutta tulkitsemiseen liittyy myös aivoihin tallentunutta muistitietoa, joka aktivoituessaan antaa havainnolle sisältyvän tulkinnan. Tulkinta, joka sisältyy havaintoon, määräytyvät ennakoitien pohjalta, jotka aikaisemmat havainnot ovat luoneet. Edellisten tilanteiden ja havaintojen aktivoima informaatio muistin kautta on siis tärkeässä osassa havainnon muodostumisessa (Näätänen ym., 2003, s.41, 42, 44.)

Hermosto

Psykologian nykytietämys osaa kertoa pelkistäen mielemme toiminnan, esimerkiksi ajattelun ja havaitsemisen syntyvän sähkökemiallisesta impulssivirrasta hermosoluissa, neuroneissa, sekä hermosoluverkoissa. Ajatteleva yksittäinen hermosolu ei kuitenkaan ole. Impulssit jotka kulkevat hermoissa muuttavat vastaanotetun informaation, kuten äänen tai maun, sähköimpulsseiksi. Sähkökemiallinen ärsyke taas hermoston kautta kulkeutuu näihin asioihin erikoistuneisiin hermosoluihin. Solujen toiminnan perusta on niiden erikoistuminen niille tarkoitetuille tehtäville. Näistä aivosolut ovat erikoistuneet erityisen kattavasti. Mielen toiminta ja kykymme käsitellä informaatiota hermosolujen yhteistyön ansiota. Psykkisiin ilmiöihin ja niiden yhteydestä aivotoimintoihin on kattavasti tietoa, mutta silti psykologia ei osaa selittää hermosolujen ärsyyntymisestä johtuvaa kokemusta tai toiminnan rakentumista impulssivirtojen tuloksena hermoverkoissa. Hermojärjestelmällä on kyky oppia, eikä se ole varsinkaan syntyneessä lapsessa täydellisesti valmiina. Tietyssä mielessä aivojen voitaisiin kuvitella olevan kuin kehittyvä tietokone, jonka kehitys tapahtuu toiminnan perusteella. Sen samanaikaisesti kyetä tarkastelemaan ja arvioimaan itseään, kuin myös ohjelmoimaan itse itseään. (Lyytinen ym., 2003, s.17,18,20).

Pääsemme tarkastelemaan asiaa ulottuvuuksien näkökulmasta. Hyperkubismissa kolmas informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuus on se, jossa ihmisen fyysisessä kehossa nämä havainnon kautta kulkeutuvat sähkökemialliset ilmiöt muuttuvat tulkinnaksi mielessä ja ajatuksessa.

Tämä on todennettavissa neurotieteellisin kokein. Mutta mikä on tämä tekijä, jonka tämän tulkinnan kokee? Hyperkubismissa se on viidennen ulottuvuuden tila, tietoisuus. Jos aivojen ajatellaan olevan kuin tietokone, ei tämä ajatus ole vertauksena kovin kaukaa haettu. Aivot prosessoivat havainnon sähkökemiallisen ”datan”, informaation, avulla joksikin, vaikkapa havainnon omenasta omenaksi. Aivot sisältävät käsitteen omena, johon tämä data yhdistyy. Vaikkakin meillä olisi olemassa tämä havainto ja tulkinta, eli tietokone olisi tehnyt tämän analyysin ja johtopäätöksen valmiiksi, kuka on tämän johtopäätöksen tarkastelija. Se ei voi olla kone itse, koska miten voisimme pitää näkemäämme koneen kehittämää tulkintaa päteväenä, jos sen arvioijana toimisi kone itse?

Tänä päivänä voimme verrata asiaa esimerkiksi tekoälyn käyttöön. Olen joskus antanut tekoälysovelluksen analysoida tekstejäni, tai etsiä minulle tietoa internetistä. Vaikka tekoälyn vastaukset saattavat näyttää hienolta tai kuulostaa hyvältä, ne sisältävät usein virheitä ja omia tapoja soveltaa informaatiota erilaisiin asiayhteyksiin. Tekoäly on kehittänyt teksteihini omia termejä tai vienyt niitä raiteille, jotka ei alun alkaenkaan kuulunut olla siellä. Nykypäivän tekoälyä voidaan kuitenkin pitää suhteellisen tehokkaana ja jopa ”älykkäänä”.

Uskon, että ilman ulkopuolista tarkastelijaa ja informaation kyseenalaistajaa, tämä kone, aivot, toimisivat tismalleen samalla tavoin. Se ehkä pitäisi asioita suurinpiirtein jonkinlaisina, mutta sisältäisi hyvin paljon virheitä tulkinnoissaan tai rakenteissaan.

Vaikka eläimillä tuntuisi tutkimuksien mukaan olevan jonkintasoinen tietoisuus, eläimestä riippuen, silti ero ihmiseen on valtava. Eläimet toimivat alkukantaisten tarpeiden ja alkukantaisen ajattelutapojen mukaan. Eläimet reagoivat välittömästi tunteisiin pelko, kun taas ihmisen on mahdollista pysähtyä tunteen äärelle ja tutkia sen paikkansapitävyyttä. Tämän voisi ajatella johtuvan siitä, että ihminen pystyy asettumaan tunteen yläpuolelle tietoisuutensa ja älykkyytensä vuoksi, toisin kuin eläimet, jotka reagoivat tunteeseen alkukantaisesti.

Ihminen voi kehittää ”tietokonettaan” siksi, että sillä on myös tekijä, joka tietokonetta ”ohjelmoi”. Ihmiset voivat rakentaa tarinoita ja skenaarioita käsitteiden ja informaation pohjalle, ja kehittää ohjelmointinsa koodia, lisätä tai poistaa siitä tekijöitä, kun taas eläimet eivät. Koska eläimet ovat yhtä kuin oma mielensä ja ajatuksensa, he elävät mielen ja ajatuksensa mukaan, joka on alun alkaen alkukantainen. Niin uskotaan Hyperkubismissa myös ihmisen olevan, kunnes elämän ja itsetutkiskelun kautta erilaisten tapahtumien ja asioiden kautta elämä muuttuu älykkäämmäksi.

Hermoston rakenne

Mitä on elämä?

Elämä on todellisuus, jonka yksilö luo havainnoimalla ympäristöönsä ja asioita, jotka vaikuttavat yksilössä itsessään, mutta myös yksilön ympärillä. Yksilön reagointi asioihin riippuu siitä, kuinka yksilö asioihin suhtautuu ja kuinka asioista henkilökohtaisesti ajattelee. Oikeastaan yksilön henkilökohtainen suhtautuminen ja ajattelu ovat loppujen lopuksi ne, jotka asioiden kanssa vuorovaikuttavat.

Yksilön toiminta perustuu myös tarpeeseen toimia. Yksilö toimii, koska kokee tarvetta toimia. Jos ei olisi tarvetta toimia, ei yksilökään toimisi.

Kun puhutaan yksilön henkilökohtaisesta muutoksesta, on selvää, että muutoksen on tapahduttava yksilössä itsessään, eikä yksilön ulkopuolella. Tarkemmin ajateltuna yksilön tavoissa ajatella sekä suhtautua. Maailma on sellainen kuin on, ihmiset ovat

sellaisia kuin ovat, elämä on sellaista kuin on ja yksilö itse on sellainen kuin on. Ainoa mitä on mahdollista muuttaa, on omat tavat ajatella, suhtautua sekä toimia.

Jokainen yksilön toimi liittyy tarpeeseen jostakin.

Esimerkiksi:

Syöminen on tarve, jonka nälkä luo, nälkä on tarve, jonka elimistö luo, että saisi ravintoa ja ravintoa on saatava, jotta elimistö selviytyy. Selviytyminen on alkukantaisin tarve ihmisyksilölle. Selviytymisen tarpeelle perustuu suurin osa ihmisen toimista.

Kun löytää toimintansa tarpeen, on mahdollista kyseenalaistaa tarvetta toiminnalle. Voisi ajatella, että kaikista toimittamista asioista, todellista tarvetta asioille ei välttämättä ole olemassakaan. On voinut ajatella tarvitsevansa asioita, joita ei oikeasti tarvitse. Ihminen kun tarvitsee loppujen lopuksi elääkseen vain ravintoa, lepoa ja suojaa.

Ihmisen reagointi informaatioon riippuu henkilökohtaisista tavoista ajatella sekä suhtautua.

Näistä asioista, tarpeista sekä muusta yksilön vastaanottamasta informaatiosta koostuu ihmisen elämä. Voisikin ajatella, että ihmisen elämässä on kaksi pää osa-aluetta:

1. Tarve
2. Informaation kanssa vuorovaikuttaminen

Tarvetta voisi myös ajatella kaksiosaisena

1. Alkukantainen tarve, sekä
2. Älykkyyden mukaan toimiminen

Informaatio on taas yksilön:

1. Vastaanottama informaatio, sekä
2. Lähettämä informaatio

Näitä kahta pää osa-aluetta yhdistää kuitenkin yksilön henkilökohtaiset tavat ajatella, suhtautua sekä ymmärtää erilaisia asioita. Jos ymmärtää tarvetta ja informaatiota, on mahdollisuus vaikuttaa siihen, kuinka nämä kaksi vaikuttavat yksilöön itseensä. Onko siis oikeasti toteutettava asioita kuvitellun tarpeen mukaan, tai reagoitava olemassa olevaan tai saapuvaan informaatioon.

Ihmisen todellisuus ja toiminta koostuu näistä kahdesta asiasta. Tämän vuoksi muutosta tehtäessä on mietittävä siis, mikä on tarve toiminnalle ja miksi, sekä miten informaation kohtaa ja miksi. Näitä kahta aluetta tutkailemalla tarpeeksi syvällisesti löytyy vastaus ihmisen olemiseen, yksilön henkilökohtaisiin ongelma-kohtiin sekä ratkaisuihin oman elämän suhteen (Miettinen, 2019c.)

Aivot ja selkäydin muodostavat keskushermoston. Aivot vastaavat mielen toiminnoista ja selkäydin sen sijaan reflekseistä. Aivot muodostuvat isoaivoista, pikkuaivoista ja aivorungosta. Aivokuori sijaitsee isojenaivojen pinnalla, jossa pienet harmaat aivosolut liittyvät ajatteluun muuhun tietoisesti vaativaan älylliseen toimintaan. Ilman aivokuorta ihmisen tahdonalainen tietoinen toiminta ei olisi mahdollista sellaisena, kuin se ilmenee ihmisellä. Voidaan puhua näkö- ja kuuloaivokuoresta, joiden tuntoaistimuksia aivokuori käsittelee. Motorinen aivokuori säätelee ja ohjaa liikkeitä. Aivokuori ei

kuitenkaan kokonaisuudessaan ole erikoistunut yhtä selvästi: monien tiedonkäsittelyn muotojen yhdistyessä se muuttuu aktiiviseksi osallistuen yhtäaikaaisesti moneen eri toimintaan. Nämä alueet kulkevat nimellä *assosiaatioalueet* ja ne liittävät yhteen hermoverkot aivojen eri puolilla. Näiden vaurioituessa sillä on vaikutuksia mm. toiminnan suunnitteluun, puheeseen tai ajatteluun. Mitä älykkäämpi eläin on, sitä suurempi on assosiaatioalueiden suhteellinen osuus aivokuoren alasta. Merkitys näillä alueilla vaativaan tiedonkäsittelyyn on siis ilmeinen. Aivokuori voidaan jakaa tavallisesti neljään lohkoon: takaraivolohkossa on näkemiseen liittyviä alueita, päälakilohkossa kehosta tulevan tiedon käsittelyä ja korkeampia toimintoja edustavia alueita, ohimolohko käsittelee nähtyä ja kuultua, mutta se sisältää myös motivaatiota ja tunteita käsitteleviä toimintoja. Otsalohko pitää sisällään toiminnallisia, kuten suunnitteluun ja liikkeiden hienosäätöön liittyviä toimintoja, mutta myös muistiin. Älyllisestä toiminnasta ei kuitenkaan aivokuori ole yksin vastuussa, vaan yhteydet isoihin aivoihin ovat välttämättömiä. Isojen aivojen merkittäviä rakenteita ovat: erityisen tärkeässä roolissa liikkeiden ohjaamisen suhteen oleva basaalgangliot sekä limbisen järjestelmän, joka on erikoistunut tunteiden käsittelyyn. Hypotalamus, hippokampus ja manteliumake ovat limbisen järjestelmän tärkeimmät osat. Väliaivot sijaitsevat isojenaivojen alla ja limbisen järjestelmän osa, hypotalamus, kuuluu väliaivoihin. Talamusta pidetään toisena tärkeänä väliaivojen osana: sen tehtäviin kuuluu mm. aistitiedon käsittely ja ohjaaminen oikeisiin hermoverkkoihin. Aivorunko sijaitsee aivojen syvissä, vanhoissa, osissa ja se koostuu hermosoluryhmittymistä, jotka ovat irrallisia. Peruselintoimintojen ja vireyden säätely kuuluvat sen tehtäviin. Isojenaivojen alla sijaitsevat myös pikkuaivot: tehtävät liittyvät älyllisten toimintojen sekä liikkeen säätelyyn. Ääreishermosto on kaksiosainen: somaattisen hermoston tehtävä on toimia viestinviejänä itsensä ja keskushermoston välillä. Aistimista informaatio keskushermostoon, ja keskushermostosta käskyt elimistöön. Autonominen hermosto pitää huolen elimistön tahdosta riippumattomista toiminnoista, kuten esimerkiksi sydämen sykkeestä ja verenpaineesta. Toimintoja kiihdyttävät, sympaattinen hermosto, sekä toimintoja vaimentavat, parasympaattinen hermosto, kuuluvat autonomiseen hermostoon. Hermoston lisäksi mielen toimintaan ovat osallisena hormonit, joita säätelee umpieritysjärjestelmä. Tietyt rauhaset erittävät verenkiertoon näitä kemiallisia aineita, hormoneja. Tunnetuimmat hormonit ovat adrenaliini ja noradrenaliini: taistelu tai pakeneminen ovat niiden vaikutuksen alaisia toimintoja. Näitä kemiallisia hormoneja pidetään sukulaisina hermojen välittäjäaineille ja jotkin tutkijat pitävätkin järjestelmän, joka perustuu hormoneihin ja verenkiertoon, ilmentävän vanhempaa järjestelmää lajinkehityksessä kuin hermoston. Kun tietyissä synapseissa välittäjäaineet vaikuttavat hyvinkin tarkasti, verenkierrassa hormonit kulkeutuvat elimistössä kaikkialle (Lyytinen ym., 2003, s.29-33,35.)

Selviytymisen moottori

Kaikista alkukantaisin moottori, mikä toistuu jokaisen elävän olennon olemisessa, on selviytyminen. Selviytymisen polttoaineena toimii pelko kaiken päättymisestä, kuolemasta. Voisiko olla niin, että kysymykseen elämän tarkoituksesta voisikin esittää teorian siitä että elämällä ei olekaan tarkoitusta vaan elämä ohjautuu loppujen lopuksi kuitenkin mystisestä voimasta. Ei siis tarkoitusta lopussa vaan ohjaava voima kaiken alussa. Pelko.

Pelko synnyttää tunteita ja reaktioita. Pelko saa ihmisen toimimaan luonnollisesti ja ihmiselle ominaisella tavalla. Järki jää pois yhtälöstä ja jäljelle jäävä osa on luonnollinen ja alkukantainen tapa toimia. Nopeaa adrenaliinin sävytteistä reagoitua ja toimimista. Taistele tai pakene, jopa molempia...

... Kuolevaisuuden ja päättymisen hyväksyminen auttaa päästämään irti alituisesta taistelusta elämää kohtaan. Ihmiselle suotu lahja, älykkyys, antaa vapauden valita. Älykkyys onkin vastavoima alkukantaisuudelle, kuten hyväksyminen ja luottamus elämään ovat vastavoima pelolle. Se on avain elämälle ilman pelon valtaa. Älykkyys ja kyky ajatella antavat mahdollisuuden elää elämää pelon kanssa, kunnioittaen sitä elämää ylläpitävänä ystävänä. (Miettinen, 2019a)

Psykologian mukaan ihmisaivojen kehityksellisesti vanhimpien ja syvimpien osien tehtävänä on ollut pitää huoli selviytymiseen liittyvistä tekijöistä, kuten liikkumiskyvystä, sydämenlyönnistä ja hengityksestä. Uudenlaiset osat uudenslaisine tehtävineen ovat kehittyneet vähitellen vanhimpien osien päälle. Lajien säilymisen kannalta tunnejärjestelmien kehittymisestä on ollut hyötyä: nisäkkäiden jälkeläisten synnyttyä tähän maailmaan ne ovat riippuvaisia vanhempiensa huolenpidosta. Yksinkertaisemmilla eläimillä elämä ohjautuu lähinnä geenien ohjelmoinnin kautta, oppimattomina ja muuttumattomina. Aivojen uudempien osien myötä ihmisellä on mahdollisuus oppimiseen ja elämänsä muokkaamiseen. Vanhojen aivojen ja uusien aivojen ristiriidan avulla on toisinaan yritetty selittää ihmisen ristiriitaisuuksia ja epärationaalista käyttäytymistä. Eloonjäämisen kannalta osa tunteiden mekanismeista on ollut välttämätöntä selviytymiselle, vaikka ne eivät ole yhtä välttämättömiä nykyihmisen arkipäivässä. Manteliumake, joka kuuluu limbiseen järjestelmään, ylittää joskus järkevän aivokuoren. Esimerkkinä toimii havainto kepeistä, jota saattaa pelästyä luullessaan sitä käärmeeksi. (Lyytinen ym., 2003, s.57)

Hyperkubismissa sekä itsetutkiskelua sen sisältämää näkemystä elämästä, mutta myös ulottuvuuksia yhdistävät siinä esiintyvät hyvin merkitykselliset vastakkaiset voimat, alkukantaisuus ja älykkyys. *Elämä on ympyrän muotoinen – kuuden vaiheen itsetutkiskelu* (2019) -kirjassa ensimmäisillä sivuilla kirjoitetaan näin:

Ihmisen elämässä käyvät taistelua ainoastaan kaksi asiaa:
alkukantaisuus sekä älykkyys.

Alkukantaisuus laittaa tekemään,
älykkyys jättää tekemättä (Miettinen, 2019a.)

Kolmannen ulottuvuuden kehollinen ja aivollinen alkukantainen ihminen havaitsee asioita, joita se tulkitsee neljännen ulottuvuuden mielen ja ajatuksen kautta. Jos ihmisellä olisi vain nämä kaksi tekijää, ei se eroaisi juurikaan eläimestä. Ihmisen mieli, ilman kieltä ja kehittämistä, tai ihminen ilman tietoisuutta tietoisuudestaan, on yhtä alkukantainen kuin eläimenkin. Intialaistyttöjen, Amalan ja Kamalan tarina toimii hyvänä esimerkkinä.

Intiassa kaksi tyttöä löydettiin suden luolasta vuonna 1929. Toinen heistä oli puolitoistavuotias, Amala, ja toinen Kamala, jo kahdeksanvuotias. He söivät ainoastaan raakaa lihaa, kulkivat nelinkontin, sekä ihmisiin he suhtautuivat vihamielisesti. He yrittivät purra ja raapia, jos heitä yritettiin koskettaa. He pystyivät myös havaitsemaan elävän olennon pimeässä. Amala menehtyi heidän löytymisestään vuoden päästä, kamala sai elää sen sijaan vielä yhdeksän vuotta. Kamala itki, kun Amala kuoli. Kamala myös oppi jälkepäin nauramaan ja hymyilemään, jopa puhumaan lyhyitä lauseita sekä kulkemaan pystyasennossa. Hän oppi myös hakeutumaan ihmisten seuraan sekä pelkäämään pimeää. (Peltola ym., 2003, s.16)

Ihminen tarvitsee siis selvästi vanhempiaan ja ympäristöään tullakseen tietoiseksi tietoisuudestaan, mutta myös kielen ja erilaisten mallien, jota hyperkubismissa kutsumme ajatusrakenteiksi, oppimiseksi. Mutta vaikka tarinassakin kuvatut tytöt, ihminen on alkukantainen, ja jos kehittymisen mahdollisuutta ei ole, ihminen myös automaattisesti näyttää valitsevan alkukantaisuuden ja selviytymisen. Kun tarkastelemme asiaa tätä kautta, on hyvin ilmeistä, että ihmisen elämässä todella vaikuttavat ja ristiriitoja luovat nämä kaksi vastavoimaa, alkukantaisuus sekä älykkyys. Ja vaikkakin tämä tietoisuus olisikin ihmisen tiedossa, nykypäivämme mielihyväkyläinen yhteiskuntamme pitää kyllä huolen siitä, että liskoaivomme tulevat ruokituksi.

Tunteet

Tienviitat ja opastajat

Ihminen kokee päivän aikana hyvin paljon erilaisia tunteita ja tuntemuksia. Tunteita herättävät erilaiset tapahtumat, asiat ja myös toiset ihmiset. Ihminen saattaa joutua hyvin monenlaisiin erilaisiin tilanteisiin, joissa pääsee kohtaamaan tunteita hyvin laajalla kirjolla. Tunteita voi myös syntyä ennen itse tapahtumia tai asioita, ja näin tapahtuukin. Ihminen tuntee tunteita jatkuvasti, myös ollessaan yksin. Tunteet eivät siis aina ole riippuvaisia mistään erillisestä tapahtumasta tai asiasta vaan ne voivat myös vain olla ja tulla.

Tunteet ovat hyvin suuri osa ihmisen elämää. Ihminen oppii elämästään tunteiden avulla tunnistamaan vaaratilanteita, mutta myös huomaamaan, mikä itsestä tuntuu hyvältä ja ohjaamaan kohti sellaisia asioita. Tunteet antavat suuntaa myös yksilön omasta henkisestä voinnista ja siitä, että jotain saattaisi olla vialla. Tunteet voivat kertoa ilosta ja onnesta, tyytyväisyydestä ja kiitollisuudesta. Tunteet voivat olla myös surua ja kaipausta, yksinäisyyttä ja ahdistusta. Monesti ihmiset jakavatkin nämä tunteet hyviin ja huonoihin tunteisiin, vaikkakaan tällaista asetelmaa ei ole olemassakaan. Ei ole hyviä tai huonoja tuntemuksia. On vain tunteita, joista osa saattaa olla ihmiselle miellyttävämpiä kun taas osa ei. On siis miellyttävämpiä tunteita ja epämiellyttävämpiä tunteita.

Ihmisen tunteet ovat monella tapaa suunnannäyttäjä elämässä. Esimerkiksi pelko on ollut ihmislajin säilymisen kannalta hyvin olennainen tunne jo ihmisen varhaisesta historiasta lähtien.

Jos ihminen ei olisi pelännyt, olisiko ihminen selviytynyt laisinkaan?

Pelko onkin siitä mielenkiintoinen tunne, että sillä on sekä elämää ylläpitävä, mutta myös tuhoava voima. Pelko pitää elossa, mutta pelko voi myös tappaa. Loppujen lopuksi pelon takana toimii selviytymisvaisto, jota voisi pitää yhtenä alkukantaisimmista ihmisyyden lähteistä. Itse pelkoa ei tulisi kuitenkaan pelätä, vaan sitä tulisi tarkastella. Kuten ihmisen omia asioita ja olemista, pelkoakin tulisi tarkastella ja katsella. Onkin hyvä kysyä itseltään:

”Mistä pelko johtuu? Miksi? Mitä asioita pelkoon liittyy? Miten voisin hyväksyä pelkoni?”

Muutkin tunteet näyttävät suuntaa elämässä, mutta ne ovat hyvin monella tapaa armeliaampia ja lempeämpiä kuin pelko. Kiitollisuus, armollisuus, onnellisuus sekä rakkaus ovat tunteina ihmistä pehmittäviä ja anteeksiantavia. Kun ihminen tuntee

kiitollisuutta, ihmisen on hyvä ja turvallinen olla ja ihminen on tyytyväinen. Kiitollisuus ja onnellisuus ovat hyvin samankaltaisia tunteita, mutta kiitollisuus on enemmänkin ymmärrystä ja suhtautumista myönteisesti siihen, miten asiat sillä hetkellä ovat. Asiat voivat liittyä yksilöön itseensä, perheenjäseniin tai vaikkapa lemmikkiin. Oikeastaan mihin tahansa. Onnellisuus taas on täydellistä tyytyväisyyttä elämään ja olemiseen, asioiden lempeää olemista.

Armollisuus ja rakkaus ovat kumpainenkin tärkeitä ihmisen elämässä sen vuoksi, että niiden kautta katsottuna kaikki ansaitsevat olla ja saada anteeksi, niin itse kuin muutkin. Armollisuudessa ja rakkaudessa korostuvat ymmärrys ja hyväksyntä niin yksilöä itseään kuin muutakin maailmaa kohtaan. Rakkaudellinen ajattelu ja suhtautuminen on anteeksiantava ja myönteinen sekä rakentava. Rakkaus on yksinkertaisuudessaan hyväksyviä tapoja ajatella.

On olemassa tunteita, kuten syyllisyys ja häpeä, mitkä ovat myös erittäin tärkeitä varsinkin ihmisen henkilökohtaisessa kasvussa ja kehityksessä. Ilman syyllisyyttä ja häpeää, sekä omatunnon kolkuttelevaa ja raastavaa ääntä, muuttaisiko kukaan koskaan mitään. Syyllisyys ja häpeä eivät välttämättä ole ainoa moottori muutokselle, mutta varmasti toimivat hyvänä sysäyksenä sille. Syyllisyys ohjaa ihmistä ihmettelemään olemistaan sekä katsomaan tekemisiään ja tapojaan toimia ja ajatella. Ihminen kokee hyvin usein häpeää ja syyllisyyttä sellaisista tilanteista, jotka tiedostaa vääriksi, mutta joita on silti tehnyt. Voi häpeää toki tuntea muutenkin, mutta siihen yleensä liittyy muita uskomuksia ja ajatuksellisia lukkoja. Esimerkiksi jokin toiminta, jota toteuttaa ja jonka uskoo olevan väärin, vaikka asia olisikin hyvin arkipäiväinen ja tarpeellinen.

Tunteiden kanssa on oltava tarkkana. Tunteet ovat kyllä suunnannäyttäjiä elämässä ja tunteet toimivat myöskin elämän värikyninä, mutta tunteet voivat olla myös hyvinkin valheellisia. On hyvä miettiä ja tarkastella tunteita hyvin monelta kantilta.

Onko tunne todellinen vai onko tunne vain reaktio jostain turhasta ajattelutavasta tai suhtautumisesta?

Hyvin usein saattaa vaikkapa pelätä jotain tapahtumaa ilman mitään syytä. Tällöin pelko voi olla todellinen tunne, ilman todellista pohjaa. Jokaisen tunteen kohdalla olisi hyvä miettiä ja yrittää päästä tällaiseen pohjaan käsiksi.

Mistä tunne johtuu ja miksi? Onko tunne aiheellinen vaiko eikö?

Rakkaus on myöskin tästä hyvä esimerkki. Ihminen ajattelee helposti tavatessaan uuden ihmisen, että ”nyt olen rakastunut”. Ihminen kokee hyvin paljon mielihyvää ja uusi ihminen saattaa tuntua hyvin läheiseltä ja sopivalta. Montakin kuukautta voi mennä tällaisessa huumassa ja ihmiset vannovat rakkauttaan.

Entä sitten, kun huuma meneekin ohitse? Eikö rakkautta enää olekaan jäljellä?

Ihminen, johon ihastui, vaikuttaakin siltä, ettei hän olekaan sopiva ja että kiinnostuksen kohteet eivät kohtaa. Tuntuu jopa hassulta, että on ollut tekemisissä tällaisen ihmisen kanssa tai edes on suunnitellut tulevaisuutta. Tällaisella tilanteella ei ole ollut mitään tekemistä rakkauden kanssa. On ollut ainoastaan kysymys ihmisen kokemasta mielihyvästä. Ne ovat kaksi täysin eri asiaa. On totta, että myös

rakkaudessa on mielihyvää, mutta suurimmaksi osaksi se on suhtautumista ja hyväksyviä tapoja ajatella. Ajatella maailmaa ymmärryksen ja hyväksymisen kautta.

Tämä on tärkeää, niin itsetutkiskelussa kuin elämässäkin, tunteiden suhteen. On tärkeää olla tarkkana tunteiden suhteen ja sen suhteen, ovatko ne todellisia vai eivät ja mikä on todellinen tekijä näiden tunteiden takana vai onko todellista tekijää olemassakaan. Hyvin usein tunteiden taustalla toimii mielikuvitus, harhakuvat ja turhat uskomukset, joista olisikin hyvä päästä eroon. Tämän vuoksi itsetutkiskelu ja asioiden pohtiminen ovat hyvin tärkeässä osassa itseensä ja omaan tuntemuksiin tutustumisessa.

Tunteisiin tutustuminen on tärkeää myös siksi, että suurin osa ihmisen reaktioista perustuu tunteisiin. Jos tunne ohjaa ihmistä, silloin ihminen reagoi tunteen, ei järjen, pohjalta. Silloin reaktiot voivat olla hyvin alkukantaisia. Tässä onkin siis hyvä huomioida älykkyyden ja alkukantaisuuden vastakkainasettelu.

Esimerkiksi: jos ihminen ajetaan sellaiseen tilanteeseen, että hän kokee elämänsä uhatuksi, nousee esiin hyvin alkukantaisia vaistoja ja toimintamalleja. Ihminen alkaa pelkäämään, jonka reaktiona hän pyrkii selviytymään tilanteesta. Selviytyminen voi tarkoittaa itsensä puolustamista henkisesti tai jopa fyysisesti. Jos ihmisen järki olisi tässä tilanteessa vahvempi kuin tunne, ei selviytymiselle olisi tarvetta. Tunteen sijaan järki voisi tuoda esille lempeämpiä ja rakentavampia vaihtoehtoja.

Ihminen on myös oppinut manipuloimaan tunteitaan, vaikka oikea ratkaisu olisi tunteiden kohtaaminen ja hyväksyminen. Ihmisellä on tänä päivänä hyvin paljon erilaisia keinoja muuttaa tunnetilojaan ja olemistaan, joten pidempää aikaa vievä ja tuskallisempi itsetutkiskelu ei välttämättä ole ensimmäinen vaihtoehto. Itsetutkiskelulla, ja siitä saadulla ymmärryksellä, on kuitenkin pidempikantoisemmat ja todella paljon hyödyllisemmät vaikutukset kuin itsensä järjestelmällisellä pakenemisella. Tunteiden muovaaminen on pakenemista, ja olisikin tärkeää ottaa selville kaikki ne keinot, joilla sitä itse elämässään tekee. Tunteet ovat suunnannäyttäjät ihmisen elämässä. Kaikki tunteet ovat tarpeellisia ja niille kaikille on aina olemassa syy. Tämän syyn etsiminen ja tarkasteleminen johtaa aina lähteelle eli sinne, minne elämässä olisi tarkoitus pyrkiä.

On myös ymmärrettävä, että kaikkien tunteiden puhtain lähde on alkukantaisuus. Tunneäly on todella tarpeellista, koska silloin ymmärtää tunteitaan ja ymmärtää myös niiden vaikutuksen olemiseen. Tunteiden ja niiden muodostamien reaktioiden tiedostaminen auttaa pysymään tunteiden yläpuolella, eli siis oman alkukantaisuutensa yläpuolella. Tällöin käyttää enemmän älykkyyttään kuin alkukantaisuuttaan (Miettinen, 2019a.)

Hyperkubismissa tunteet sijoitetaan kolmanteen ulottuvuuteen, niiden tulkitseminen taas neljänteen ulottuvuuteen. Kolmannen ulottuvuuden alkukantaiset tarpeet mielihyvän avulla ovat lähtöisin yksilön fyysisestä kehosta. Jotkin filosofit ajattelevat älykkyyden erottavan ihmisen eläimistä (Lyytinen ym., 2003, s.79). Tässä asiassa Hyperkubismi on täysin samaa mieltä.

Eläimiin verrattuna ihmisen tietoinen sekä järkevä ajattelu on kehittynyt huomattavasti pidemmälle. Filosofit ovat päätyneet pohdinnoissaan liittämään tunteet enemmän eläimiin kuin ihmisiin. Hyökkääminen, paritteleminen, saalistaminen ja pakeneminen ovat eläimien seurauksia eläimiä

ohjaavista vaistoista ja tunteista. Tunteet mahdollistavat ja varmistava myös nisäkkäiden selviytymisen jälkeläisten huolenpidon kautta. Siinä missä eläinten tunteet ovat refleksinomaisia ja vaistoihin perustuvia, ihmisten tunteiden tarkasteluun liittyy tietoista ajattelua. Ihmiselle tunteet ovat silti yhtä tärkeitä ja tarpeellisia kuten ajattelukin. Psykologiassa myönteistä merkitystä kuvaa sana ”emootio”, joka tulee latinan kielen verbistä *emovere*, ”liikuttaa”. Sanalla on yhteistä sanan motivaatio kanssa, ja liikkeelle panevan voiman merkitys on molemmille yhteinen. Tunteet aiheuttavat myös kehollisia reaktioita, kuten sydämen sykkeen nousua tai hikoilua. (Lyytinen ym., 2003, s.79, 81.)

Onnellisuus ei ole kauppatavaraa

Mitäpä jos maailmassa ei olisikaan mitään muuta, kuin ihminen itse. Ei vaatteita, ei tavaroita, ei kehuja, ei ylistämistä, ei myöskään päihkeitä tai muitakaan viihdykkeitä. Ei ihmisiä, joiden kanssa vuorovaikuttaa.

Olisiko ihmisen mahdollista olla onnellinen? Olisiko mahdollista olla onnellinen ilman, että joku muu kuin ihminen itse, olisi sitä onnellisuutta itselleen tarjoamassa?

Paljon ajatellaan, että ei voi olla onnellinen, jos ”jotain” tai että on onnellinen vasta sitten, kun ”jotain”. Paljon on myös puhetta siitä, että kun tietyt virstanpylväät elämässä on saavutettu, kuten esimerkiksi ammatti tai avioliitto, on sen jälkeen ansainnut olla onnellinen.

Mutta mitä käy sitten, jos ei olekaan? Mitäpä, jos onnellisuus ei odotakaan aidan toisella puolella? Mitäpä, jos mielikuva onnellisesta elämästä tulevaisuudessa onkin vain karkuun juokseva unelma?

Onnellisuus ei ole kauppatavaraa. Ei voi vain ajatella, että ostaa uuden tavarankin ja se tekee onnelliseksi. Onko se todella onnellisuutta, että on uusi tavara? On uusi pala materiaalia?

Tai vaikkapa ihmissuhteissa. Jos hän tekee sinut onnelliseksi, olet hänen kanssaan. Entä jos ei tee? Onko toinen vain pumppu onnellisuuden lähteelle? Onko kenelläkään oikeutta edes vaatia sitä keneltäkään, että toinen tekisi onnelliseksi? Eikö jokaisen tulisi huolehtia omasta onnellisuudestaan itse? On tietysti miellyttävää, jos toinen tekee vielä onnellisemmaksi.

Onnellisuus ei myöskään ole sama asia kuin mielihyvä. Uuden tavarankin ostaminen tuottaa mielihyvää, uuden ihmisen tapaaminen tuottaa mielihyvää, ja jäätelön syöminen tuottaa mielihyvää.

Voidaan sanoa:

“Olen onnellinen, kun minulla on tämä jäätelö.”

Entä sitten, kun jäätelö on syöty loppuun? Tarvitaan uusi jäätelö. Voiko elämä siis olla pelkkää jäätelön syöntiä? Tai, kun uusi tavara ei olekaan enää uusi, ostetaanko uusi tavara?

“Olen onnellinen tämän ihmisen kanssa” vai onko se kenties mielihyvää? Ihmissuhteet kun parhaimmillaan tarjoavat hyvin paljon mielihyvää, hyväksyntää ja itsetunnon kohotusta. Mutta onko se todellista onnellisuutta?

Onnellisuuden ei tulisi riippua mistään, sen tulisi vain olla. Ainoa tie todelliseen onnellisuuteen on itsetuntemus ja sen myötä syntyvä suhtautuminen elämään ja elämässä esiintyviin asioihin. On riisuttava itsensä alasti ja luovuttava kaikesta. On päästettävä irti läheisistä ja materiasta sekä kaikista ajatuksista ja ideoista sen suhteen, että jokin muu tekisi onnelliseksi. Kaikkein parasta olisi vain olla yksin, päästää irti aivan kaikesta ja ajatella olevansa yksin koko universumissa. Lopettaa pakeneminen, pysähtyä ja löytää todellinen onnellisuus tästä hetkestä, tyhjyydestä ja ymmärryksestä. Kun on jo valmiiksi onnellinen, ei sitä tarvitse yrittää rakentaa muualta. Ei ihmisistä, ei jätelöistä eikä tavaroista.

Itsetutkiskelu on itsensä tutkimista ja tutkailua. Sen selvittämistä, kuka on ja mistä on tulossa. Sen kautta voi selvittää myös suunta, minne on menossa. Jos ei mieti itseään tai pysähdy ajattelemaan, mikään ei muutu. Elämän teemaksi muodostuu: “olen onnellinen”, mutta silti niin tyhjä ja surullinen. Valheellinen mielihyvän tuottama harha “onnellisuudesta” ei kuitenkaan kestä ikuisesti.

Jäljelle jää vain ihmetys:

“Ehkä hän tai asia ei ollutkaan minua varten, otanpa tuosta uuden tai toisenlaisen”

tai

“en ollutkaan hänen tai tämän kanssa onnellinen, vaihdan parempaan”.

Onko se ratkaisu vai vain kuluttamista?

Kun on jo valmiiksi onnellinen, ei sitä tarvitse enää etsiä muualta. Suhde asioihin muuttuu, ja suhtautuminen kaikkeen muuttuu. Kaikki on loppujen lopuksi vain hyvä lisä jo olemassaolevalle tyytyväisyydelle.

Onnellisuus on vain yksinkertaisesti tyytyväisyyttä ja kiitollisuutta asioihin ja elämään juuri sellaisina kuin ne tällä hetkellä ovat. Ilman, että niitä tarvitsisi millään tapaa muuttaa. Onnellisuus on tapoja ajatella ja suhtautua. Onnellisuus ei ole onnellisuutta, jos se on riippuvainen jostakin. Silloin, kun on riippuvainen jostakin, on yksinkertaisesti riippuvainen. Onnellisuutta ei myöskään voi ostaa, se löydetään ja saadaan.

Siksi onkin hyvä kysyä itseltään:

”Olenko todella onnellinen? (Miettinen, 2019a.)

Psykologian mukaan ihminen voi tarkastella, sekä vaikuttaa tekoihinsa ja ajatuksiinsa yllättävänkin helposti. Sen sijaan tunteiden hallitseminen tietoisesti ei olekaan niin yksinkertaista. Tietoisella päätöksellä esimerkiksi rakkautta tai vihaa ei voi synnyttää tai hävittää. Itsensä voi kyllä yllyttää vihaan tai antaa itselleen mahdollisuuden rakkauteen. Tähän vaikuttaa autonomisen hermoston toiminta. Vaikka aivot säätelevätkin autonomista hermostoa ja sen reaktioita, eivät niitä säätele aivokuori, joka vastaa tietoisuudesta eikä limbinen järjestelmä, joka on tunteiden säätelyn kannalta tärkeässä osassa. Transsendenttisen mietiskelyn avulla on pystytty säätelemään autonomista hermostoa, kuten myös säätelemällä ympäristöään ja ärsykeitään tämä on mahdollista. (Lyytinen ym., 2003, s.82)

Hyperkubismissa tunteita lähestytään alkukantaisuuden, mutta myös ajatusrakenteiden kautta. Tunteiden kanssa on mahdollista elää, ja oikein valjastettuna ja ymmärrettynä ne ovat osa yksilön kokonaisuutta. Ajatusrakenteiden kautta tapahtuva esimerkiksi pelkääminen on todellinen tunne, vaikka ajatusrakenteelle ei olisi konkreettista pohjaa. Tällöin ajatusrakenne on epäjohdonmukainen ja tarpeeton, joka vaatii purkamista ja uudelleenrakentamista. Kun haitalliset ajatusrakenteet tulevat näkyväksi ja on saanut rakennettua johdonmukaiseksi, tunteet lakkaavat olemasta.

Filosofi ja psykologian pioneeri William James on esittänyt tunneteorian, joka kertoo tunnekokemuksen syntyvän kehon reaktioista. Siinä missä ajateltaisiin hermostuneen hikoilemisen tai käsien vapinan johtuvan vaikkapa pelosta, Jamesin mukaan asia on toisinpäin. Huomattuaamme nämä keholliset reaktiot, pelkäämme sen vuoksi. Suru esimerkiksi syntyisi itkemisen johdosta tai ilo nauramisen kautta. (Psykologia 4, s.82) Surua voi tuntea ilman kehollisia reaktioita, samoin kuin iloakin. Pelkästään henkilökohtaisilla ajatuksilla on mahdollisuus pelätä, tai luoda pelon tuntemuksia. Tunteet ovat kyllä kehollisia, ja joskus tunteet ilmenevät ensin kehon kautta, ennen kuin niitä voi tunnistaa joksikin, mutta pelkästään ne eivät kehon kautta ilmenny.

Toinen näkökulma on se, että jos tietoisuudella ei voi vaikuttaa tehokkaasti tunteisiin, kuten rakkauden ja vihan tuntemuksiin, tekee se vielä lisää eroa kehon, mielen ja tietoisuuden väliseen vuorovaikutukseen. Jos tietoisuus olisi täysin ”kontrollissa” oleva tekijä ihmisen kokonaisuudessa ja täysin päätösvaltainen, silloin sillä täytyisi olla valta vaikuttaa myös jokaiseen ruumiin toimintoon yhtävertaisesti. Sen sijaan tämä vahvistaa ajatusta, että tietoisuus on vain tämä kehollisia ja mielen sisältämiä prosesseja tarkkaileva, joskin myös kyseenalaistava ja tätä ihmisen ”ohjelmointia” päivittävä tekijä. Toki tietoisuus on ohjaksissa, silloin jos on tietoinen tietoisuutensa mahdollisuudesta olla ohjaksissa.

Pelko

Väitetään, että ihmiset sijoittavat sänkynsä niin, että jalkopää on ovelle päin. Tämä on jäänteitä ajoilta, jolloin ihmiset elivät luolissa ja halusivat välttyä yllätyksiltä. He asettuivat niin, että näkisivät luolan sisääntuloaukolle mahdollisten tunkeilijoiden varalta.

Samoin ihmiset pelkäsivät tuohon aikaan pimeää, koska pimeässä saattoi piileskellä vaanivia villipetoja. Luultavasti pelko, ja sen tuomat toimenpiteet, olivat elämää kantavia ja elämän kannalta tarvittavia keinoja, kuten myös tänäkin päivänä. Kovin moni ei kiipeä mielellään korkealle, koska ajatus putoamisesta ja mahdollisesta kuolemasta aiheuttaa pelkoa. Voitaisiin siis ajatella pelkäämisen suojelevan elämää niin, että on terveellistä pelätä.

Kolikolla on tietysti myös kääntöpuolensa. Sen lisäksi, että pelot voisivat olla jotain konkreettista, kuten korkeus tai villieläin, on myös olemassa pelkoja, jotka ovat näkymättömissä. Pelkoja, jotka liittyvät ihmisen tapoihin ajatella ja suhtautua. Pelkoja, jotka voivat vaikuttaa jopa niin, että ihminen ei tiedosta pelkäävänsä.

Esimerkiksi: voi olla olemassa pelko muuttaa jotain, koska pelkää joutuvansta alttiiksi jollekin tuntemattomalle. Tai pelko lähteä johonkin uuteen, koska ei tiedä mitä tämä uusi tuo tullessaan.

Tällöin ihminen saattaa pelätä tietämättään, mutta se vaikuttaa silti hänen elämäänsä. Tällaiset pelot ovat haitallisia elämän etenemisen kannalta.

Pelko on hyvin vahva tunne. Pahimmillaan pelko aiheuttaa ihmisessä kaiken järkevä ajattelun menettämisen ja ajaa ihmisen tilaan, jossa päällimmäinen ajatus on vain selviytyminen, keinolla millä hyvänsä. Tunne on silloin kaiken järkevä ajattelun yläpuolella ja ihminen toimii, kuin olisi todellisessa vaarassa. Ihminen reagoi vahvasti ja ajattelemattomasti tai lamaantuu ja on kyvytön minkäänlaisiin toimenpiteisiin. Pelko on tunteena hyvin alkukantainen ja vahva. Ainoa ratkaisu onkin pyrkiä tilanteen herraksi. Vaikka tunne onkin hyvin vaikuttava, pelko on kuitenkin loppujen lopuksi vain tunne. Sen sijaan, että yrittäisi päästä pelosta eroon tai yrittäisi olla pelkäämättä, kohtaisi ja toivottaisi sen tervetulleeksi. Oppisi elämään pelon kanssa. Pyrkisi tunteesta huolimatta nousemaan tilanteen ohjaksiin ja ottaisi selvää, mistä oikein on kysymys.

Kysy itseltäsi:

Miten olet pelon vallassa käyttäytynyt ja mitä olet sen vuoksi jättänyt tekemättä? Mitä kaikkea olet valmis tekemään sen vuoksi, ettet enää pelkäisi?

Pelko on tunne ja kaikelle on syy. On siis olemassa myös syy sille, miksi pelottaa. Jos jokin pelottaa, on syytä tarkastella, miksi. Syytä voi olla monia, mutta parhaimmillaan asioiden selvittyä pelot voivat tulla näkyviksi ja kadota kokonaan. Tilalle astuu luottamus ja rohkeus elää. Tärkeintä on päästä tunteen yläpuolelle, mennä asioita kohti ja olla itse tietoinen tunteesta. Kuten aikaisemmin mainitussa luolamiesaikojen pimeään pelossa, on mentävä katsomaan, onko pimeässä edes mitään pelättävää. Tämä koskee kaikkia pelkoja aiheuttavia asioita.

Pelko on hyvin hallitseva, mutta se on mahdollista hyväksyä ja joissain tapauksissa siitä on tarpeellista sekä mahdollista päästä eroon. Pelko on tuhoava voima ja pahimmillaan se suistaa ihmisen täydelliseen rappioon. Siksi se on otettava vakavasti, ja sitä olisi hyvä jokaisen miettiä omalla kohdallaan. Pelkojen kohtaaminen ja käsittelyminen ovat täysin välttämättömiä toimenpiteitä elämän etenemisen kannalta (Miettinen, 2019a.)

Sisäinen maailma

Elämä on ympyrän muotoinen

Elämä on ympyränmuotoinen kehä, jolla elämä tapahtuu. Kehä kuvaa oppimisen prosessia sekä elämän jatkuvuutta ja saumattomuutta.

Jo syntymänsä jälkeen ihminen alkaa välittömästi havainnoimaan ja opiskelemaan ympäröivää maailmaa sekä itseään. Vaikka pieni lapsi ei osaa vielä ilmaista itseään tai tuoda ajatuksiaan esille, hän tekee silti havaintoja maailmasta ja ympäristöstä. Ihminen alkaa siis jo hyvin ensimmäisistä henkäyksistään lähtien tulkitsemaan ja opettelemaan elämistä, muovautumaan siihen ja keksimään mahdollisia keinoja edetäkseen henkilökohtaisella matkallaan elämässään. Lapsi havainnoi ja rekisteröi asioita, kunnes alkaa havainnoimaan olemassaoloaan huomaamalla sekä muiden, mutta myös oman olemassaolonsa. Lapsi huomaa, että hänellä on mahdollisuus opetella liikkumaan ja toimimaan itsenäisesti, minkä jälkeen alkaa ensimmäiset tutkimusmatkan vaiheet elämässä.

Tämä kyseinen tutkimusmatka on se, mitä elämässä tulisi vaalia. Vaikka lapsi ei ole vielä kovinkaan tietoinen itsestään, on silti hyvin mielenkiintoista huomata, että lasta kuitenkin ajaa uteliaisuus oppia liikkumaan, oppia hallitsemaan itseään sekä tätä kautta tähtäämään sinne, minne ikinä uteliaisuus ohjaa. Erilaisiin paikkoihin ja tavaroihin, ihmisiin ja tilanteisiin. Tämä kaikki kuitenkin vaatii uuden oppimista ja omaksumista. Itseensä tutustumista ja itsensä ymmärtämistä. Tällöin lapsi toteuttaa juuri tällaista samankaltaista kehämäistä oppimisen prosessia, jossa lapsi tekee havaintoja ja analysoi.

Lapsi pohtii, miten pystyisi seisomaan tuolia vasten, kaatuu ja kokeilee tätä uudelleen koko ajan löytäen parempaa tukea ja oivalluksia siitä, miten asian voisi tehdä paremmin. Kunnes tasapainon harjaannuttua siirrytään eteenpäin askelten ottamiseen. Vähitellen usean harjoituskerran jälkeen lapsi oppii kävelemään, sitten juoksemaan ja liikkumaan aktiivisesti.

Tämä onnistumisen ja oppimisen, asioiden ja tapahtumien tunnistamisen, havainnoinnin ja analysoinnin, itsetietoisuuden sekä asioiden muuttamisen ja omaksumisen kautta tapahtuva räjähdysmäinen pyrähdys työntää lasta eteenpäin tässä suuressa elämän seikkailussa. Vaikka lapsen älykkyys ja tietoisuus eivät ole kovin suurta, silti tämä näkymätön sisäinen moottori, jopa uteliaisuudeksikin kutsuttu voima, ohjaa lasta toimimaan ja menemään eteenpäin kaikista esteistä huolimatta.

Mikä on tämä sisäinen voima ja moottori? Mikä saa ihmisen jo lapsesta asti toimimaan ja ajamaan itseään eteenpäin kohti määrittelemätöntä vastausta itsestään ja ympäristöstään? Mikä on sen uteliaisuuden ja tyhjiön takana, joka ajaa ihmistä eteenpäin tällä samaisella kehällä, joka alkaa jo lapsesta asti?

Tapahtuman tai asian tutkailu, tapahtuman tai asian luonne, analysointi, itsetutkiskelu, oivallus ja oivaltaminen sekä ajatusten ja toiminnan muuttaminen. Tällainen on kuuden vaiheen itsetutkiskelun kehä.

Miksi näin tapahtuu? Miksi ihminen ajaa itseään tilanteisiin ja tapahtumiin? Miksi ihminen ei tyydy perustavanlaatuiseen elämään ja tasaiseen olemiseen, vaan on oltava jotain muuta, jotain, joka toisi jotain?

Kuten tällä lapsella, samankaltainen uteliaisuus säilyy ihmisen ytimessä ja syvyyksissä. Sama tyhjiö on olemassa siitä huolimatta, miltä elämä saattaa sillä hetkellä vaikuttaa. Vaikka kaikki olisi näennäisesti kunnossa, sisältä kumpuaa selittämätön epävarmuus ja tyytymättömyys johonkin. Vaikka asiat olisivat päällisin puolin kunnossa ja elämä vakaata tai jopa onnellistakin, silti perimmäinen kysymys ihmisyydestä ja henkilökohtaisesta olemisesta pyrkii pintaan. Joillekin tietyin väliajoin nostaen päätään erilaisissa valinnoissa tai tilanteissa. Toisille erilaisten kriisien tai olemisen murtumisen yhteydessä.

Kuka minä olen? Mitä minä olen? Mitä minun tulisi olla? Vaikka kaikki on kunnossa, miksi minusta silti tuntuu tältä?

Selittämättömiin kysymyksiin etsii helposti kuitenkin vastausta aivan kaikkialta muualta kuin omasta itsestään. Mieluummin yrittää muuttaa ulkoisia asioita elämässään, ja näkeminen sekä katsominen itsensä suuntaan unohtuu täysin. Kukaan ei tunnu edes näkevän sitä, että kaikki tuo epävarmuus ja tyytymättömyys tapahtuvat ihmisessä itsessään, ei ihmisen ulkopuolella. Ihminen ei välttämättä edes ymmärrä katsoa itseensä tai näe, että siihen olisi edes minkäänlaista tarvetta.

Tällainen tyhjiö on olemassa kaikissa ihmisissä. Sama tyhjiö sekä uteliaisuus, joka ohjaa ja yrittää tuoda esille itseään ja joka ilmenee ihmisille erilaisina kokemuksina ja tuntemuksina. Onko tämä itsessään ihmisyyden suurin moottori vai onko tämän takana vielä jotain muutakin?

Jo aikojen alussa on keksitty hyvin useita erilaisia keinoja tämän uteliaisuuden ja tyhjiyden, määrittelemättömän tyhjiön, täyttämiseksi. Siitäkin huolimatta, että tyhjiötä yritetään täyttää erilaisilla oman itsensä ulkopuolisilla asioilla, on myös paljon erilaisia elämän filosofioita ja ideoita, joiden avulla ihminen voi myös opiskella ja ymmärtää itseään paremmin. Tämä onkin ainoa ratkaisu ja niin sanottu ”oikeanlainen” suunta sinne pääsemiseksi. Erilaiset itsensä kehittämisen metodit ja omaan itseensä tutustumisen työkalut tarjoavat helpotusta tähän hämmentäväänkin uteliaisuuteen. Ihminen tyydytty saadessaan vastauksia, mutta tiedonjano ei kuitenkaan sammuu. Tämä ikuinen jano ja vastauksien tarve muuttuu turvalliseksi luottamukseksi elämän suhteen, mutta syvällä sykkivä uteliaisuus ei tunnu himmenevän. Mitä enemmän ihminen ajautuu syvemmälle itseensä ja ymmärrykseensä itsestään ja elämästään, sitä suurempi tarve on saada vastaus siihen kaikista perimmäisimpään kysymykseen. Kysymykseen kaiken takana vaikuttavasta lähteestä ja ytimeistä, mistä ihmisenä olemisen kaikkeus kumpuaa.

Ei ole olemassa täysin oikeaa tai toimivaa ratkaisua, joka toimisi täysin samoin jokaiselle ihmiselle ja yksilölle. Kuten suurten ajattelijoiden ja filosofien kirjoittamat tekstit, miten hyvää ja suuntaa-antavaa luettavaa ne ovatkin ja miten paljon ne tarjoavatkin ihmisen henkilökohtaiselle tutkimusmatkalle, ne eivät ole totuus. Ne eivät ole ratkaisu kenellekään muulle kuin näille kirjoittaneille ihmisille itselleen. Totta kai niistä löytyvät metodit ja työkalut toimivat muillekin ihmisille, mutta oman elämän

henkilökohtainen tutkimusmatka on tehtävä itse. Ymmärrys sekä omavarainen ajattelu on rakennettava myös täysin itse ja oman näköisekseen, koska jokainen on loppujen lopuksi täysin oma yksilönsä.

On hyvä ottaa näistä todella loistavista elämänohjeista oppia, mutta myös kyseenalaistettava kaikki ja rakennettava kaikki täysin uudelleen. On luotava täysin oma ajatus ja oma totuus, ja rakennettava reitti itsensä syvimpään ytimeen. Niin kuin lapsikin tekee kaikessa viisautessaan, rakentaen itsensä alusta asti omaksi itsekseen opettelemalla perinpohjaisesti kaiken itse.

Henkilökohtainen itsetutkiskelu onkin siis vain pintaraapaisu ja eräänlainen portti tälle reitille itsensä syvimmän ytimen löytämiseen. Usein tämä itsetutkiskelu tarjoaakin välttämättömän ensiavun näille elämän tyhjille kysymyksille luoden harhan, että se kaikki olisikin siinä ja se olisi kaiken pääteasema, ymmärrys itsetutkiskelusta ja ymmärrys itsestään, vaikka tämä onkin vasta kaiken alku. Tämä mahdollistaa vasta suuntaviivan sille reitille, minne ihmisen syvin uteliaisuus ohjaa. Reitille ihmisyyden syvimpään ytimeen. Siksi olisikin tehtävä tätä itsetutkiskelua mahdollisimman syvällisesti ja mahdollisimman laajasti. Ottaa selvää itsestään sekä siivota kaikki turha ja tarpeeton pois elämästä. Puhdistaa mieli turhista asioista, ja antaa väylä portille syntyä kohti uutta syvyyttä. Tarkastella asioita mahdollisimman monipuolisesti erilaisilta kanteilta ja pyrkiä löytämään reitti sinne, minne tämä uteliaisuus ihmistä ohjaa. Reitti kohti ymmärrystä, hyväksyntää ja loppujen lopuksi kaikesta irti päästämistä ja luopumista (Miettinen, 2019a.)

Hyperkubismissa sisäiseen maailmaan kuuluu neljäs, mielen ja ajatuksen, ulottuvuus sekä itsetutkiskelu. Vaikka kuuden vaiheen itsetutkiskelumetodi sijoitetaan metatroniikassa kolmanteen ulottuvuuteen, on itsetutkiskelu kuitenkin ajatuksellinen prosessi. Tapahtumaa tai asiaa ei tutkita fyysisenä tapahtumana, vaan tapahtuman tai asian ajatuksellisen tutkimisen prosessiin otetaan huomioon myös mahdolliset fyysiset tekijät. Mieli ja ajatus tulkitsee kolmannessa ulottuvuudessa tapahtunutta tai ilmenevää asiaa, jolloin nämä konkreettisesti tapahtuvat kolmannessa ulottuvuudessa.

Siinä missä tunteet koetaan kehollisina kolmannessa ulottuvuudessa, on tämä kehollinen tuntemus informaatio neljänteen ulottuvuuteen. Neljännen ulottuvuuden mieli ja ajatus luo käsityksen ja antaa nimen tälle tuntemukselle. Voidaan sanoa, minua pelottaa. Viides ulottuvuus taas on se, joka pohtii; miksi minua pelottaa?

Ero eläimien ja ihmisten välillä on se, että kun eläintä pelottaa, eläin taistelee tai pakenee. Eläin ei mieti, miksi minua pelottaa, vaan toimii vaistoimensa varaisesti. Ihminen kykenee tarkastelemaan tätä tunnetta, pelkoa, ja kyseenalaistamaan sen merkityksellisyyden. Tässä kohtaa aiemmin esitelty Aristoteleen sieluoppi resonoi vahvasti.

Kun mietimme itsetutkiskelun merkitystä, on se ilmeinen. Kun otamme esimerkiksi tunteen pelko, voi joskus pelkokin olla pelkästään ajatusrakenteiden luoma harha. Silti koettu tunne on todellinen. Itsetutkiskelun avulla on mahdollista päästä kiinni näihin ajatusrakenteisiin ja sitä kautta purkaa turhia pelkoa aiheuttavia uskomuksia. Jos uskomukset eivät vastaa tosiasioita, tai ne eivät ole johdonmukaisia, voivat pelon syyt kadota näiden uskomusten purkamisen kautta.

Mieli ja ajatus, neljäs ulottuvuus

Siinä missä renessanssiajan taidemaalarit tukeutuivat geometrisiin sääntöihin todellisuuden havaitsemisessa, pyrkivät kubistit kuvaamaan teoksiaan neljännen ulottuvuuden kautta. Renessanssimaalarit tukeutuivat Eukleideen havaitsemisen teoriaan, kun taas kubistien ajattelu sai ponnetta suhteellisuusteoriasta ja Reimannin uudenlaisesta tavasta ajatella geometrian suhteen...

...Neljäs ulottuvuus on mielen ja ajatuksen ulottuvuus. Kun kolmannessa ulottuvuudessa on kolme eri koordinaattia, neljännessä ulottuvuudessa niitä on ajateltu olevan neljä. Albert Einsteinin (1879-1955) teorian mukaan neljäs ulottuvuus olisi aika (Kaku, 1994, s.27). Kolmas ulottuvuus on teoriassa kuten myös käytännössä todistettava ja havaittava tosiasia, kun taas neljännen ulottuvuuden teoriat makaavat spekulatiivisuuden varassa.

Siinä missä kolmiulotteisessa fyysisessä todellisuudessa todellisuus perustuu muuttumattomiin sääntöihin, ei neljännessä ulottuvuudessa mielen ja ajatuksen tasolla operoidessa ole rajoja. Ihminen rakentaa todellisuutensa havaitsemalla ja vastaanottamalla informaatiota kolmannen ulottuvuuden todellisuudesta, mutta myös rakentamalla kuvaansa todellisuudesta neljännessä ulottuvuudessa, mielessä ja ajatuksessa. Jos yksilön käsitys tai kokemus todellisuudesta muuttuu mielessä ja ajatuksessa, muuttuu se myös käsitystä kolmannen ulottuvuuden todellisuudesta. Jos mieli ja ajatus ei perustu tosiasioille ja muuttumattomille todellisuuden tekijöille, silloin kolmannen ulottuvuudessa ja neljännen ulottuvuuden tavoissa ajatella on ristiriitoja. Tällaisessa tilanteessa yhtälön muodossa ajateltu kokonaisuus ei toimi. Tosin, jos todellisuus on jo alusta alkaen rakennettu ajatuksen tasolla epätodelle pohjalle, voi olla hankala huomata edes elävänsä sellaisessa todellisuudessa, missä olisi mitään ristiriitaista. Kolmas ja neljäs ulottuvuus vuorovaikuttavat vahvasti toisiinsa nähden, koska yksilö elää kolmannessa ulottuvuudessa ja ihmisen mieli ja ajatus taas sijaitsee yksilössä itsessään. Kolmas ulottuvuus tarjoaa informaatiota neljänteen, ja neljäs ulottuvuus vuoro vaikuttaa reaktioiden kautta takaisin kolmanteen.

Neljäs ulottuvuus voi tuottaa informaatiota kolmanteen, joka on yleensä yksilön tulkinta tai reaktio kolmannen ulottuvuuden informaatioon perustuvan aikaisemman informaation johdosta rakentunut ajatusrakenne (Miettinen, 2024.)

Raskauden aikana kohdun on ajateltu olevan täysin pimeä paikka. Kuitenkin voimakas valo, joka on kohdistettu äidin vatsalle, on aiheuttanut muutoksia sikiön sydämenlyönnissä. Makeaa vettä ruiskuttamalla lapsiveteen on huomattu myös sikiön nielemisliikkeiden lisääntyneen, kun taas karvasta ainetta ruiskutettaessa on nieleminen vähentynyt. Sisäiset tietorakenteet, mallit, ovat tekijöitä joita lapsi rakentaa kokemuksensa pohjalta. Toimintakaaviot hallitsevat aluksi lapsen suhdetta ympäröivään maailmaan: ymmärrys ympäristöstä tulee lapsen siinä toimiessa. Ajattelu, joka toimii mielikuvien avulla, on mielessä tapahtuvaa havaitsemista. Sisäiset mallit monimutkaistuvat kehityksen edetessä symbolien muodostamisen, kielen, tasolle (Psykologia 2, s.39.) Lapsi alkaa siis vuorovaikuttamaan ulkopuolisen informaation kanssa. 1,5-2 vuoden iässä alkaa herkkyyksensä kielen omaksumiselle. Välttämätön ehto kielen omaksumiselle on symbolifunktion herääminen. Symbolifunktiolla tarkoitetaan merkkien, esimerkiksi kuvien

ymmärtämistä niin, että ne esittävät jotakin. Tällöin lapsella on kyky yhdistää sana tuttuun esineeseen. Lapsen ymmärtäessä sanojen pitävän sisällään merkityksen lapselle kasvaa halu tietää nimiä esineille. Kielen lapsi oppii aktiivisesti kieleen liittyviä sisäisiä mallejaan rakentamalla. Kieli on lapselle väline ajatteluun. Lapsen minätietoisuus taas kehittyy tunnekohteiden pysyvyyden myötä. (Himberg ym., 1995, s.31,50,51,53,68).

Ajattelu ja todellisuus

Yksilö informaation vastaanottajana

Eläminen perustuu hyvin pitkälle erilaisen informaation vastaanottamiseen sekä jakamiseen. Yksilö vastaanottaa omaan itseensä, mutta myös jakaa myös erilaista informaatiota ympäristölleen jo pelkästään yhden päivän aikana todella paljon. Itseään kehittäessä olisikin hyvä tarkastella sitä, minkälaista informaatiota itse päivittäin ottaa vastaan, mistä se koostuu ja minkälainen vaikutus sillä on omaan itseensä.

Ulkopuolelta tuleva informaatio on kuitenkin yksi elämän suurimmista vaikuttajista yksilön henkilökohtaisen todellisuuden rakentumisessa. Siksi olisikin hyvä tutkia, miten informaatio vaikuttaa, miten siihen itse suhtautuu ja miksi...

...Yleensä oma suhtautuminen informaatioon vaikuttaa siihen, miten informaatioon itse reagoi. Jos informaatio on miellyttävää, kuten vaikka kehu tai lempeä lauselma, reaktio voi tuoda mielihyvää. Jos informaatio on epämiellyttävää, kuten vaikka sanallinen solvaus tai uhka, tällöin reaktio voi olla mielipahaa tai pelon tunnetta. Reaktioon vaikuttaa paljolti se, miten itse suhtautuu kyseisiin asioihin. Pelon synnyttämä reaktio yksilössä voi siis lähettää hyvin samankaltaista informaatiota yksilöstä itsestään sen ulkopuolelle, jos informaatio ei muutu yksilössä. Ihanteellisin lopputulema olisikin, että informaatio saapuisi yksilöön, muuttuisi siellä ymmärryksen ja hyväksymisen kautta sellaiseksi asiaksi, josta on mahdollisuus luopua. Tällöin informaatioon ei olisi tarvetta reagoida, ja asiasta luopuminen tapahtuisi yksilössä itsessään...

...Yksinkertaisuudessaan yksilö vastaanottaa informaation, joka käy yksilössä itsessään ja yksilöllä on mahdollisuus valita, millaista informaatiota hän lähettää takaisin vai lähettääkö ollenkaan. Tällaisen tapahtumasarjan aikana yksilössä keskustelua käyvät tavat ajatella tavat suhtautua sekä erilaiset tuntemukset, joita informaatio herättää. Jos itse on perillä näistä kaikista osa-alueista, ymmärtää sen, mistä mikäkin johtuu ja pystyy selvittämään asioiden syy- ja seuraussuhteen sekä linkittämään ne mahdollisiin tuntemuksiin, on silloin tietoinen itsessään tapahtuvista asioista ja mahdollisista reaktioista, joita tapahtumasarja mahdollisesti aiheuttaisi. Jäljelle jää vain valinta, kuinka nämä asiat itse kohtaa ja kuinka niihin yksilönä reagoi, siitä huolimatta, mitä informaatio pitää sisällään.

Jos asian haluaa ajatella vielä yksinkertaisemmin, voisi siis ajatella yksilön vain vuorovaikuttavan erilaisten asioiden kanssa, siihen katsomatta, mikä on kenellekin miellyttävää ja epämiellyttävää. asiat taas yksilössä itsessään vuorovaikuttavat keskenään, mikä luokin yleensä käsityksen ylipäätään siitä, mikä on yksilölle itselleen miellyttävää ja mikä epämiellyttävää. Asioiden objektiivinen tarkastelu ja arvottamatta jättäminen jättää asiat kuitenkin vain asioiksi (Miettinen, 2019d.)

Ihmisen elämässä toistuvat yhtenäin erilaiset yhtälöt, joita yksilö yrittää ratkaista ajattelun avulla. Esimerkiksi matematiikan ongelmissa tarvitaan ongelmanratkaisuun ominaista ajattelua. Itseymmärrykseen pyrkiminen mutta myös ympäröivän todellisuuden ymmärtäminen vaatii ajattelua. Mielikuvilla ja haaveilulla on myös suuri merkitys, ja nämä tavat ajatella ovat rajoituksettomia. Psykologiassa ajattelua pidetään kehittyneimpänä kognitiivisena toimintana. Ajattelu edellyttää muita tiedonkäsittelyprosesseja kuten muistia ja tarkkaavaisuutta, jotka muovaavat informaatiota ajattelulle sopivaksi. Psykologiassa ajattelua pidetään evoluution tuloksena. Ihminen eroaa muista eläimistä kielensä ja ajattelukykynsä vuoksi, vaikka eläimetkin pystyvät havaitsemaan ja muistamaankin jollain tasolla. Ihminen vuorovaikuttaa informaation kanssa, jonka ympäristö mahdollistaa, ja yhdistelee niitä aikaisempiin kokemuksiin. Tämä mahdollistaa järkevällä tavalla toimimisen (Psykologia 3, s.105.) Ajattelu on siis olennainen tekijä ihmisen vuorovaikutuksessa ympäristön kanssa. Yksi ajattelun tärkeimmistä tekijöistä taas ovat käsitteet. Käsitteet kehittyvät jo ennen kielen puhumista ja ymmärtämistä, mutta vasta nämä taidot toimivat mahdollistajina monipuoliselle käsitemaailmalle. Kieli ei toimi ainoastaan ajattelun apuna, vaan toimii vuorovaikutuksen välineenä ilmentää ajatuksiamme muille. Voimme puhua tai kuunnella, kirjoittaa tai lukea, sekä näillä keinoin välittää tai vastaanottaa informaatiota. Tämän avulla pyrimme ymmärtämään, tai pyrkiä tulemaan ymmärretyksi. Ajattelun tietoinen kehittäminen on myös mahdollista. Käsitteet ovat merkittävässä roolissa ilmiömaailman järjestyksen ylläpidossa. Käsitteiden avulla pystymme havainnoimaan ja tulkitsemaan sekä kommunikoimaan sen suhteen, jolloin ne toimivat välineinä ajattelulle (Näätänen ym., 2003, s.106,108.) Ihmiselle mullistavimpia hetkiä lajihistoriassa on ollut kielen syntyminen. Kielen kehittyminen on luonut edellytykset käsitellä havaintoja ajattelua kehittämällä. Asioiden jäsenteleminen luovasti ja merkityksellisesti onnistui kielen avulla. Kieli on myös ihmisten välinen kommunikointiväline, mutta myös työkalu ajatusten ilmaisemiseen (Lyytinen ym., 2003, s.164.)

Ongelmanratkaisu

Ratkaisu ongelmaan vai ratkaisun etsiminen ongelmasta?

Matematiikassa on tehtävä. Yhtälö, jonka avulla syntyy ratkaisu, esimerkiksi $5+5=10$. Tässä $5+5$ on yhtälö, joka tulee ratkaista. Numero 10 on ratkaisu. Asiat ja ongelmat sisältävät juurikin tämänkaltaisia yhtälöitä. Ongelma ja ratkaisu, tilanne ja ratkaisu. Tärkeintä on tietää, mikä on oikea ongelma. On helppoa etsiä ratkaisuja ongelmien sijaan.

Esimerkiksi: henkilöä koskee päähän ja hän ottaa särkylääkkeen. Poistaako se todellisen ongelman? Sen, miksi henkilöä koskee päähän?

Usein asian ratkaiseminen menee itse ongelman ymmärtämisen edelle. Tehokkainta olisi ymmärtää ongelmaa, joka väistämättä tuo esiin ratkaisun. Jos henkilöä koskeekin päähän sen vuoksi, ettei hän juo tarpeeksi vettä, asia ratkeaa ilman, että on tehtävä turhia ratkaisuja. Turhat ratkaisut ovat yksinkertaisesti turhia...

...Kun ymmärtää ongelmia, jäljelle jää vain ratkaisuja. Siksi ongelmien ymmärtäminen elämässä auttaa elämän muodostumisessa yksinkertaisemmaksi. Hyvin usein ongelmat noudattavat samaa yhtälöä. Asiat ovat erilaisia, mutta ongelma tai tapahtuma voi pohjimmiltaan olla sama. Kun ymmärrys kasvaa erilaisten ongelmien välillä, samaa ratkaisua voi käyttää eri ongelmiin. Voitaisiin jopa puhua vain ratkaisusta erilaisiin ongelmiin (Miettinen, 2019a.)

Jokainen varmasti ymmärrämme ongelman määritelmän. On jokin tavoite tai päämäärä, minne haluaisimme päästä, mutta pisteen A, lähtökohdan ja pisteen B, tavoitteen välillä on este. Meidän on tällöin keksittävä, mikä tämä este, ongelma, on, jotta pääseminen pisteeseen B mahdollistuu. (Miettinen, 2019b)

Psykologiassa käytetään ratkaisuprosessin mallia, joka sisältää kolme osatekijää: Alkutilan, tavoitetilan sekä keinot eli toiminnot, jotka toimivat tavoitetilan saavuttamiseen. Ratkaisuprosessissa ongelmatilaksi mielletty tila pyritään muuttamaan tavoitetilaa kohti. Ongelman ratkaiseminen edellyttää ongelman tunnistamista, muistissa sijaitsevan tiedon käyttöä sekä oppimista ratkaisun edetessä. Ongelmanratkaisuun sisältyy siis päättelyä, havainnointia sekä tavoitteiden määrittelyä. Myös Itse ongelman uudelleen määrittelemisen tekee ongelmanratkaisusta tehokkaampaa. Ratkaisun ongelmaan etsimisen sijaan myös kiinnittyminen itse ongelmaan on haitallista. (Näätänen ym., 2003, s.118)

Informaatio ja elämä

Tiedosta ymmärrykseen

Tietäminen on helppoa. On helppoa tietää, mikä olisi parasta ystävälle tai on helppoa tietää, mitä kannattaa syödä. On myös helppoa tietää, miksi joku asia ei ole hyväksi, mutta on eri asia, onko siitä silti ymmärrystä...

...Tieto on hyvästä, mutta tieto ei ole mitään ilman ymmärrystä. Ymmärrys on sitä, että sisäistää kokonaisuuden täysin. Jos $5+5=10$, voi hyvinkin tietää, miksi vastaus on 10. Mutta on eri asia, että ymmärtää, miksi vastaus on kymmenen. Minä on siis numeron viisi merkitys yhtälössä tai mikä on plusmerkin merkitys yhtälössä? Onhan voinut nähdä yhtälön ja vastauksen jossain ennenkin ja sen perusteella tietää, että vastaus on kymmenen.

Mutta ymmärtääkö silloin silti, miksi vastaus on kymmenen?

Hyvin paljon on olemassa niin kutsuttua ”tietoa”, jolla ei juurikaan ole pohjaa. On satuja ja tarinoita sekä myös paljon erilaisia teorioita. Voi varmasti sanoa, että tietää pitävänsä sukkia jaloissaan, koska tuntee ja näkee ne jaloissaan, jolloin voi myös koskettaa niitä. Se on konkreettista.

Kokemus muuttaa tiedon ymmärrykseksi. Kokemus siitä, miten tieto toimii käytännössä...

...Tieto ja ymmärtäminen ovat välttämättömiä asioita elämässä etenemisen kannalta. Elämä on täynnä tietoa ja ideoita, jotka johtavat ymmärtämiseen. Erilaiset sytykkeet siitä, miten tulisi elää, syödä, nukkua, rakastaa, oppia ja tulla toimeen. Näistä kaikista löytyy lukemattomia opuksia ja viisauksia, mutta todellinen ymmärrys on löydettävä itse. On otettava vastuu ymmärtämisestä ja siitä, että oppii ymmärtämään. Tietoa on yllin kyllin, mutta onko ymmärrystä?

Kun opettelee ymmärtämään tietoa, se helpottaa tiedon tunnistamisessa käytännölliseksi tai epäkäytännölliseksi. Voi ilmetä, että tieto onkin vain teoria tai mielipide. Ilman tiedon tutkimista ja ymmärtämistä, tieto on vain tieto. On siis vähintäänkin tarpeellista ottaa selvää tiedosta ja teorioista sekä ymmärrettäviä niitä ennen niiden ottamista käytäntöön (Miettinen, 2019a.)

Tietoa voitaisiin ajatella siis myös informaationa. Tieto, esimerkiksi teoria, on *informaatiokokonaisuus*, joka koostuu erillisistä *informaatorakenteista*, joka taas koostuu *informaatiotekijöistä*.

Psykologian mukaan minäkäsitys ja maailmankuva ovat tietopohjan tärkeimmät rakenteet. Minäkäsityksen keskeisen ydinalueen ympärille rakentuu muu elämäkokemuksellinen tieto. Koko elämänsä ajan ihminen voi kuitenkin vaikuttaa tietojärjestelmäänsä. Yksilö voi kehittää ongelmanratkaisutaitojaan tai vaikkapa itsensä ilmaisemista. Henkilökohtaisia tapojaan ajatella on mahdollista kyseenalaistaa sekä rakentaa ymmärrystään todellisuutta vastaavaksi. Kriittisyys on ominaista taitavalle ajattelulle, joka on arvioivaa suhtautumista informaatioon. Psykologiassa käytetään termiä ”reflektiivinen prosessi”, joka kuvaa ”ajattelun ajattelua”. (Näätänen ym., 2003, s.132)

Tässä kohtaa on tuotava Hyperkubismin kannalta olennainen tapa ajatella esiin, ja hienoinen kritiikki psykologian näkemystä kohtaan.

Hyperkubismissa ajatellaan, että neljännen ulottuvuuden mieli ja ajatus on tämä tila, missä ajattelu tapahtuu. Onko siis mahdollista, että ajattelu tarkastelee itse ajatteluaan? Jos on tarve kyseenalaistaa ajattelua, voiko ajattelu kyseenalaistaa itseään? eikö tätä pitäisi pystyä tarkastelemaan objektiivisesti? Kun me tarkastelemme ajatteluamme objektiivisesti, tällöin tämän tarkastelijan on oltava ajattelun ulkopuolella. Subjektiivinen ajattelu ei voi olla samanaikaisesti objektiivinen tarkastelija. Hyperkubismi esittääkin ratkaisun tähän ongelmaan. Viidennen ulottuvuuden tietoisuus on tämän ajatuksen tarkastelija ja kyseenalaistaja, mutta myös älyllisten ratkaisujen kehittäjä.

Psykologiassa myös ajateltu tietojärjestelmä on se, jota viidennen ulottuvuuden tietoisuus tarkastelee. Hyperkubismissa näitä ”malleja” ajatellaan ajatusrakenteina, joita tietoisuuden on mahdollista itsetutkiskelun avulla tarkastella. Tarkastellessa näitä rakenteita otetaan huomioon rakenteiden sisältämien tekijöiden johdonmukaisuus ja niiden sisältämät yhtälöt. Tällöin on mahdollista tarkastella myös ajatusrakenteiden myötä ajattelussa ilmeneviä ristiriitoja, purkaa niitä ja rakentaa ne johdonmukaisemmaksi ja käytännöllisemmäksi.

Kun psykologiassa sanotaan tietojärjestelmän olevan yhteydessä tunteisiin ja fysiologisiin reaktioihin, nämä tunteet ja reaktiot johtuvat hyperkubismin mukaan ajatusrakenteista ja niiden tuomista tavoista ajatella ja sitä kautta toimia. Jos näihin ajatusrakenteisiin pääsee käsiksi, niitä käsittelee ja rakentaa ne käytännöllisemmäksi, tunteet ja reaktiot muuttuvat tarpeettomiksi.

Luovuus

Luovuus ja mielikuvitus

Luovassa ongelmanratkaisussa on kaksi olennaista tekijää, monipuolisuus sekä ideoiden runsaus. Luovan yksilön on mahdollista luoda ja käsitellä erilaisia ideoita etsiessään parannuksia tai kohdatessaan ongelmia. Yksilö pystyy ottamaan huomioon erilaisia mielen rakentamia polkuja sekä käsittelemään useampia vaihtoehtoja kuin vähemmän luovat ihmiset. Tämänkaltaisen yksilö kykenee myös käyttämään mielikuvitustaan lukuisiin mahdollisuuksiin valiten näistä tärkeimmät ideat kehittäen niitä eteenpäin (Raudsepp, 1981, s.116.) Luovuus on luomista ja jokaisella yksilöllä on mahdollisuus luoda jotakin. Se mikä toimii luovuuden lähteenä tai mistä luovuuden ideat ja ajatukset kumpuavat onkin mielenkiintoinen aihe tarkastella.

Kuten aikaisemmin mainittu, ihminen vastaanottaa informaatiota, mutta myös tuottaa sitä mielessä ja ajatuksessaan. Vastaanotettu informaatio ei kuitenkaan palaa välttämättä takaisin samankaltaisena, vaan se muuttaa muotoaan ajattelun avulla tai ajattelun kautta. Yksilön on siis mahdollista leikitellä informaation kanssa mielessä ja ajatuksessa, muovailla sitä mieleisekseen neljännessä ulottuvuudessa sekä tuottaa sitä erilaisin menetelmin kolmannessa ulottuvuudessa. Tällaista ilmiötä kutsutaan myös mielikuvitukseksi.

Voisi siis ajatella, että mielikuvitus on työkalu informaation muovaamiseen ja rakentamiseen mielessä, kun taas luovuus on sen muuttamista informaatiosta konkreettiseksi. Tästä hyvänä esimerkkinä toimii taide, minkä muodossa yksilöllä on mahdollisuus ilmentää visioitaan mielen ja ajatuksen tasolta konkreettiseksi esimerkiksi maalauksen tai veistoksen muodossa. Luovuus on siis käytännön toimenpide, kun taas mielikuvitus mielessä ja ajatuksessa toimiva työkalu. Uskonkin mielikuvituksen luovan toiminnan olevan ainoita tekijöitä, joissa kaikki ulottuvuudet vuorovaikuttavat keskenään jollakin tasolla samanaikaisesti. Ilman kolmannen ulottuvuuden informaatiota tuskin olisi paljoakaan aineistoa mielikuvitukselle, kun taas ilman neljännessä ulottuvuuden mieltä ja ajatusta ei olisi mahdollisuutta informaatiota käsitellä. Ilman viidennen ulottuvuuden tuomaa minätietoisuutta vuorovaikutusta kyseenalaistaisiko neljännessä ulottuvuuden mielen ja ajatuksen käsitystä informaatiosta laisinkaan, tai olisiko sitä tarvetta muuttaa muunlaiseksi.

Yksilön luoviin tuotoksiin vaikuttaa kuitenkin todella paljon mielen ja ajatuksen näkemykset sekä kokemukset erilaisista tapahtumista ja asioista. Esimerkiksi yhtä lailla talon rakentaminen on luovaa, kuin vaikka maalaaminenkin. Jos talo on opetettu ja opittu rakentamaan jollain tavoin, hyvin todennäköisesti rakennetun talon lopputulos on myös opitun kaltainen. Usein kuitenkin huomaa yksilötasolla ihmisten joko omaavan tai ikään kuin löytävän uudenlaisia tapoja tehdä vaikka aikaisemmin mainittu talo. Tällöin yksilö käy mielessään ja ajatuksessaan mielikuvituksen avulla keskustelua siitä, voisiko kyseisen asian tehdä toisin. Samankaltaisesta lopputuloksesta huolimatta prosessi on voinut olla hyvin erilainen, jolloin yksilö on käyttänyt yksilöllistä luovuutta tekemisessään.

Luovuuden ydin; mistä luovuus tulee

Uskon luovuuden liittyvän hyvin paljon oppimisen prosessiin ja kehittymiseen yksilönä, mutta myös tarpeeseen löytää keinoja asioiden ja todellisuuden

ilmentämiseen. Pienen lapsen isänä on ollut mielenkiintoista seurata, kuinka pieni lapsi osaa itsenäisesti etsiä luovia ratkaisuja oppiakseen kävelemään tai päästäkseen erilaisten esteiden ylitse. Onkin viehättävää ajatella, että mikä on tämä moottori, joka ajaa lasta oppimisen prosessiin ja kehittymiseen ikätasoonsa nähden. Yksivuotiaalla kun ei ole vielä kummoinen kapasiteetti johdonmukaista tai tarkoituksellista oppimista kohtaan.

Uskoin tällöin ajattelemanani uteliaisuuden liittyvän asetelmaan, jossa ihmisten elämää ohjaa kaksi vastavoimaa, alkukantaisuus ja älykkyys. Toisin kuin eläimet, jotka ohjautuvat alkukantaisen jopa käsikirjoitetun ohjelmoinnin mukaisesti kyvyttömänä tekemään tietoisia valintoja, on ihmisellä mahdollisuus tehdä valintoja sekä oppia valinnoistaan. Tänä päivänä kuitenkin ajattelen, että kyseinen älykkyys liittyy viidennen ulottuvuuden tietoisuuteen. Tietoisuus pitää sisällään myös eläimiin ohjelmoidun alkukantaisuuden. Tämän uteliaisuuden sijaan uskonkin viidennen ulottuvuuden tietoisuuden olevan se ihmisen sisäänrakennettu johdattelija, joka ohjaa lasta oppimaan ja luomaan, kuten aikuisenkin. Tällöin myös luovuus ja sen ydin löytyy samasta paikasta, ihmisen sisältä itsestään. Luovuus on vain toimenpide todentaa mielikuvituksen avulla muovattua ajatusta informaatiosta, joka rakentuu minätietoisuuden ja korkeamman tietoisuuden pohjalle. Luovuus on siis vain yksi tekijä ja työkalu oppimisen prosessissa sekä ymmärtämisessä, mutta myös neljännen ulottuvuuden mielen ja ajatuksen ilmentämisestä kolmannen ulottuvuuden todellisuudessa (Miettinen, 2024.)

Psykologiassa luovuuden ajatellaan olevan ominaisuus, joka liittyy taitavaan tiedonkäsittelyyn. Se katsotaan kyvyksi ennalta opittujen mallien sijaan löytämään mielekkäitä ja epätavallisiakin ratkaisuja erilaisiin tilanteisiin. Luovuus ongelmanratkaisun välineenä pitää sisällään yleensä kattavien tietokokonaisuuksien hallitsemista sekä toisiaan seuraavien ongelmien ratkaisemista. Luovuus on myös yhdistetty älykkyyden osaominaisuudeksi. (Näätänen ym., 2003, s.134, 135)

Mietiskely

Hetki

Mietiskely on tärkeä osa elämää. Se tarjoaa harjoitusta pysähtymiseen, läsnäoloon ja omien ajatusten havaitsemiseen. Se auttaa huomaamaan, mitä on hetki elämässä. Se auttaa tulemaan takaisin hetkeen elämässä. Se auttaa pysähtymään ja havaitsemaan hetken, sen hetkisen maailman ja tunnemaaston. Se auttaa yhdistämään yksilön maailmaan ja olemaan läsnä elämässä.

Mietiskelyn ja pysähtymisen opettelu on tärkeää, mutta vielä tärkeämpää on olla tietoisesti läsnä elämässä. Tiedostaa oma ajattelu ja oleminen. Pyrkiä eroon kaikista turhista ja kuormittavista tekijöistä sekä pohtia, mitä tarvitsee ja mitä ei tarvitse ajatella. Pyrkiä miettimään ajatusten alkuperää ennen kuin niitä alkaa syntymään liikaa. Pyrkiä käsittelemään tunteet, asiat ja ajatukset juuri silloin kun niitä ilmaantuu, siinä hetkessä.

On lopetettava asioiden sysääminen tulevaan, ja ottaa vastuu siitä hetkestä, missä elää. On kohdattava rehellisesti ja välittömästi tunteet ja asiat, pakenematta, silloin kun ne ovat. On tehtävä itselleen selväksi, mitä haluaa ja miten haluaa asioiden elämässään

olevan ja käyttää niitä suuntaviivoina valintoihin. On pyrittävä siihen, että tekee valinnat hetkessä eikä tulevaisuudessa.

Elämä tapahtuu koko ajan hetkessä, tässä ja nyt. Ei ole olemassa eilistä tai huomista, on kyllä tuleva, ja se tulee ajallaan. Jos laittaa elämässä kaiken energian tähän hetkeen, on paljon enemmän voimaa kohdata asiat ja suhtautua niihin asioihin, jotka tapahtuvat tällä hetkellä. Silloin on helpompi keskittyä tämän hetken asioihin, tarttua niihin ja hoitaa ne välittömästi päätökseen.

Jos ajattelee viikonloppureissua, joka on puolen vuoden päästä, se vie tilan muilta ajatuksilta. Jos miettii, mitä tapahtui juhlassa viimeviikolla, on sekin turhaa. Ne ovat turhaa rasitetta, koska niitä asioita ei vielä ole tai niitä ei enää ole olemassa. Varsinkin menneiden asioiden miettiminen on turhaa ja se ei vie kuin energiaa. Se ei vie eteenpäin, eikä se tee onnelliseksi. Se ei myöskään muuta mitään. Kaikki nämä asiat ovat pois tästä hetkestä.

Itsetutkiskelu ja havainnointi elämässä on tärkeää siksi, että kun saa riisuttua itsestään pois kaiken turhan ajattelun, myös hetkestä muodostuu mieluisampi. Kaikki se energia, jonka käyttää turhiin asioihin, on nyt käytettävissä siihen hetkeen, missä tällä hetkellä on.

Jos ei ole mitään, mihin tarttua tai mitä ajatella, on hetki kauneimmillaan. Puhdasta läsnäoloa. Hiljaisuus, tyyneys ja tyytyväisyys. Mielen tyhjiys ja kiitollisuus. Lämmin tunne siitä, että vain on. Tämä vaatii vain sen, että opettelee elämään siinä.

Hetki on kaikille sama, ja jokainen kokee sen ja suhtautuu siihen omalla tavallaan. Jokainen myös käsittää sen omalla tavallaan ja jokaisella on mahdollisuus tehdä siitä mieleisensä. Se olisikin tarpeellista, koska hetki on kuitenkin se, missä elämä tällä hetkellä tapahtuu (Miettinen, 2019a.)

Mietiskelyharjoitusten on nähty vaikuttavan tajuntaan. Meditoinniksikin kutsutussa menetelmässä istutaan yksinäisyydessä toistaen mantraa ja hiljentyen itsensä äärelle. Kokeneilla mietiskelijöillä on havaittu hapenkulutuksen olevan todella alhainen, joka osoittaa kehon olevan erittäin rentoutuneessa tilassa. (Näätänen ym., 2003, s.162)

Tämä johtaa seuraavaan pohdintaan. Vuosia sitten osallistuin meditointi ja joogatilaisuuksiin, jossa keskusteltiin, hiljennyttiin meditoinnin äärelle ja vaivuttiin hiljaisuuteen. Meditoinnin aikana oli tärkeää rentouttaa keho, mutta myös pyrkiä hiljentämään mieli. Tämä todella myös onnistui.

Nykypäivänä asiaa tarkemmin ajateltuna asia tekee tietoisuuden olemista erillisenä tekijänä hyvin johdonmukaiseksi ilmiöksi. Kun keho on rentoutunut, eli kehoa ei tietoisesti käytä, ja tietoisesti valitsee olla ajattelematta, silloin jäljelle jää enää vain tietoinen läsnäolo. Jos tämä tietoisuus voi päättää olla liikkumatta ja rentouttaa kehoa sekä päättää olla ajattelematta ja hiljentää mielen, eikö tämä tietoisuus ole silloin hierarkisesti kehoa ja mieltä ylempänä? Minulle se näyttäytyy ainakin hyvin vahvasti erilliselle tekijälle kehoon ja mieleen nähden. Se ei tarkoita kuitenkaan sitä, etteivätkö nämä kaikki kolme erillisinä olisi samassa kehossa.

Itsetutkiskelu

Reitti kohti ydintä

Mitä on ihmisyyys? Mikä voisi olla reitti selkeämpään ymmärrykseen? mitä on olla ajatteleva, tunteva, pohtiva ja elämän ristiaallokossa keinuva yksilö, yksikkö, omavarainen ja älykäs elämäkappale?

On olemassa elämä. Elämä on todella vaiherikas ja aaltoileva tapahtuma, johon vaikuttaa hyvin paljon ihmisen oma henkilökohtainen matka syntymästä siihen pisteeseen, jossa kukin on. Elämä ei koostu vain yhdestä merkittävästä tapahtumasta tai asiasta eikä myöskään yhdestä merkittävästä henkilöstä tai tahosta. Elämä ei ole vain yksi ainut asia vaan se koostuu hyvin monista erilaisista kokemuksista ja tapahtumista sekä niihin liittyvistä yhtälöistä. Tapahtumista ja asioista, jotka ovat tapahtumien ja asioiden sisällä, kuin venäläinen maatuska. Kun purat ensimmäisen, sisällä on toinen, tämän sisällä kolmas ja niin edelleen.

Elämä on jatkuvaa muutosta ja tasapainottelua erilaisten asioiden välimaastossa, suhtautumista, mukautumista ja uuden reitin löytämistä sekä omalle matkalleen että ajatukselleen ja olemiselleen Elämän vaikeus ei ole vain itse elämän eläminen vaan myös elämän eläminen sen sisältämien asioiden ja myös oman itsensä kanssa. Ja mikä jännittäväintä, näiden asioiden linkittyminen toisiinsa.

Kun ihminen jonkin tapahtuman tai asian johdosta alkaa kyseenalaistamaan itseään tai elämäänsä tai ylipäätään kaikkea minkä pohjalle on itsensä ja elämänsä rakentanut, antaa se mahdollisuuden ihmiselle itselleen esittää ehkä kaikista tärkeimmän kysymyksen:

”Miksi?”

”Miksi minä toimin niin? Miksi tunnen näin? Kuka minä oikeastaan olen, mistä olen tulossa, ja minne olen menossa? Mitkä syyt vaikuttavat toimintani takana?”

Elämä täyttyy kysymysmerkeistä ja on kuin ihmisen sisäänrakennettu moottori käynnistyisi uudelleen. Kuten lapsen viaton uteliaisuus, joka haroo haparin askelin ja ottein kohti kaikkea uutta ja ihmeellistä, myös ihminen kaaduttuaan nousee maasta uudelleen jaloilleen. Yksilö avaa silmänsä, myöntää ja tunnustaa vallitsevan ympäristön ja todellisuuden.

”Minä olen tässä. Kaikki nämä asiat ovat tässä. Tästä koko elämä koostuu.”

Silloin esiriipun verhot siirtyvät ja on aika astua teatterin näyttämöltä kulissemiin...Mitä on kaiken tämän näkyvän ja tuntevan takana? Mikä on tämä vastaus tähän suurimpaan kysymykseen, joka tuntuu hivelevän kaikkien ihmisten syvimällä sykkivää uteliaisuuden kipinää, olemisen tarkoitusta ja ihmisyyden syvintä olemusta? Mitä tai mikä on tämä lähde, mistä ihmisenä olemisen kaikkeus kumpuaa? (Miettinen, 2019a.)

Itsetutkiskelu tekee näkyväksi yksilön oman itsen yksilölle itselleen. Itsetutkiskelu on väline oman itsen ymmärtämiseen, mutta myös sitä kautta ymmärtämään todellisuuden todellisen luonteen. Itsetutkiskelu on työkalu, joka integroi yksilön itsensä todellisuuden rakenteisiin.

Elämän tarkoitus on oppia sekä ymmärtää, ja siihen kuuluu myös vahvasti oman itsensä tunteminen ja kehittyminen. Elämässä tärkeintä on tehdä havaintoja, oppia, tuntea, ymmärtää ja viedä itseään kohti uusia tilanteita ja rajoja. On tärkeää kehittää itseään jatkuvasti ja ottaa selvää itsestään, pohtia elämän todellisia arvoja ja asenteita sekä pyrkiä näkemään yhteys oman itsensä ja muun maailman välillä. On tärkeää pyrkiä kehittämään suhtautumistaan kaiken välillä, yhteyttä itsensä, asioidensa ja tuntemuksiensa välillä sekä pyrkiä olemaan tietoinen kaikesta, kiinnittymättä kuitenkaan mihinkään. Elämässä pitäisi pyrkiä muovaamaan asioita vain tarvittaessa (Miettinen, 2019a.)

Itsetutkiskelu tekee kaiken näkyväksi. Hyperkubismin yksi perustavimmista tekijöistä on henkilökohtainen prosessi oman elämänsä suhteen, joka tekee henkilökohtaisen tietoisuuden näkyväksi.

Ympäri mennään, yhteen tullaan

Kierros kehällä on päättynyt. Kaikki, joka lähtee ihmisestä itsestään, päättyy myös takaisin ihmiseen. Ihmisen ytimestä kumpuava kyseenalaistamisen tarve käynnistää ketjureaktion. Uteliaisuuden, joka naamioituu epävarmuudeksi ja peloksi. Ihmisen syvimmästä ytimestä kumpuava tyhjyyden tunne ei enää täytykään päivittäisillä askareilla, ihmisillä tai ajatuksilla. On tarve jollekin muulle. Jollekin paljon voimakkaammalle ja suuremmalle.

Ihminen aloittaa elämän itsestään, tutustumalla jo lapsena itseensä, kunnes maailma alkaa tarjoilemaan vaihtoehtoisia virikkeitä. Oma itse saattaa silloin helposti unohtua, ja sitä keskittyy aivan toisaalle. Jossain vaiheessa kuitenkin outo tuntemus nousee sisältä kaivaten vastauksia. Tällöin ihminen ajautuu ajattelemaan jälleen itseään, olemistaan sekä sitä, mitä ehkä on ja tulisi olla.

Ihmisyyden yksi suurimmista kysymyksistä ”kuka minä olen?”, nousee pintaan.

Onko koskaan mahdollista saada edes vastausta sellaiseen kysymykseen, kuka minä olen ja mitä minun tulisi olla? Ihminen muuttuu jatkuvasti, joten vakituista ymmärrystä sille, ”kuka minä olen” tai ”mitä minun tulisi olla”, on mahdotonta rakentaa. Ja onko sille tosiaan edes tarvetta. Vaikka kuinka itseään tutkisi tai miettisi, olisiko sillä vastauksella sitten loppujen lopuksi kuitenkaan mitään merkitystä?

Ihmisen elämä sekä maailma sen ympärillä on rakennettu juuri täydelliseksi kasvualustaksi ja onkin jopa mielenkiitoista huomata, kuinka paljon ihmisellä onkaan ympärillä mahdollisuuksia valita siitä, mihin suuntaan lähteä ja mihin olla lähtemättä. Ikään kuin olisi tarkoitettu asioiden olevan olemassa juuri sitä varten, että niiden kautta ihminen pääsisi käsiksi itseensä ja tutkimaan itseään. Jokainen olemassa oleva asia, ihminen ja ajatus tarjoaa mahdollisuuden päästä takaisin sinne, mistä kaikki on alkuaan lähtenyt. Omasta itsestään.

Ihminen on yksi pieni pisara universumin laajassa meressä. Yksi osa laajempaa kokonaisuutta ja kuvaa. Kun tulee tietoiseksi itsestään ja alkaa ymmärtämään itseään, se lisää myös ymmärrystä maailmasta. Kaikki ihmisen toimintamekanismit tulevat selväksi, ja ihminen alkaa näkemään erilaisia yhtälöitä myös ympärillä. Kaikki toimii ainutlaatuisesti, yhdenmukaisesti ja tarkoituksenmukaisesti. Loppujen lopuksi kaikki

on turhaa, mutta silti mikään ei ole turhaa. Kaikki riippuu vain omasta näkökulmasta ja suhtautumisesta. Elämä on siis vain suhtautumista ja kellumista näiden asioiden välimaastossa ja puhtaasti vain olemista elämän virrassa. Kaikista asioista tulisi päästää irti ja elää elämäänsä mahdollisimman kevyesti takertumatta mihinkään. Ei ajatukseen, ei tunteeseen eikä ihmiseen. Kaiken pitäisi vain antaa olla ja mennä.

Kaikki tämä on ollut täällä jo hyvin pitkän aikaa, kaikki on ollut olemassa jo ilman ihmistä, ja tämä elämä on ainutlaatuinen lahja ja todiste suuremmasta ja vahvemmassa suunnittelutyöstä ja älykkyydestä. Ihmisenä olemisen vaikeus on yhtä kuin sen helppous. Kaikki on vain kiinni siitä, kuinka asian itse ajattelee.

Ei ole tarvetta siis huolehtia mistään. Ympyränmuotoinen kehä kuljettaa aina väistämättä eteenpäin, tuoden samankaltaisia asioita opeteltavaksi uudelleen ja uudelleen, kasvattaakseen ihmisen kykyä ymmärtää ja tarkkailla. Ihminen on ymmärtämässä sekä hyväksymässä ja tätä kautta luopumassa aivan kaikesta. Jäljelle jää vain lahja, hetkessä olemisen kauneus, puhdas elämä ja läsnäolo (Miettinen, 2019a.)

Syvyysulottuvuus

Viides ulottuvuus, tietoisuus

Viides ulottuvuus vuorovaikuttaa vahvasti kolmannen ulottuvuuden kanssa. Hyvänä esimerkkinä pidän tietynlaista tuntemusta, intuitiota erilaisissa tilanteissa, tai ristiriitoja henkilökohtaisen ajattelun lomassa. Kun yksilö neuvottelee oman itsensä kanssa valinnoista ja päätöksistä tapahtumien ja asioiden suhteen, uskon, että minätietoisuuden vuorovaikutus tapahtuu mielen ja ajatuksen sekä tietoisuuden välillä. Minä ja tietoisuus voi vaikuttaa päätökseen ja ratkaisuun kolmannen ulottuvuuden tilassa, mutta ei suoraan neljännessä ulottuvuudessa. Tätä uskon tarkoittavan vapaalla tahdolla. Uskon, että jokainen yksilö on jo valmiiksi integroitunut kollektiiviseen kaikenkattavaan tietoisuuteen ja yhteyteen Jumalan kanssa, mutta tämä tietoisuus ei tee päätöksiä tai ota vastuuta valinnoista tapahtumien tai asioiden suhteen. Jos tietoisuus, tässä tapauksessa Jumala, tekisi päätökset tai valitsisi yksilön puolesta, ei tällöin olisi vapaata tahtoakaan.

Mikäli elämässä jokaisella yksilöllä on jo valmiiksi rakennettu ja luotu suunnitelma elämää varten, onko olemassa vapaata tahtoa? Tarkastelen itse asiaa ulottuvuuksien kautta. Viides ulottuvuus lähettää informaatiota kolmanteen ulottuvuuteen, mutta on myös yhtä viidennen ulottuvuuden minän kanssa. Nämä ovat siis sama asia. Tosin minän tietoisuus on ajatuksen tasolla yhtä näkymättömissä kuin kokonaisvaltainen tietoisuus todellisuudessa.

Esimerkiksi lapsen vanhempi on lapsen nähden korkeampi tietoisuus. Vanhempi voi asettaa lapselleen rajat ja raamit sekä henkilökohtaisen ajatuksensa perusteella tietää, mikä olisi lapselle parasta. Tästä huolimatta lapsella on vapaa tahto olla seuraamatta tietoa ja tietoisuutta.

Tietoisuus kuitenkin pitää sisällään informaation siitä, mikä on kenenkin merkitys, matka ja tarkoitus elämässään, sekä tarjoilee näitä välillä oudoltakin tuntuvien ”merkkien” avulla. Nämä merkit ovat itselleni ilmentyneet kuvina mielessäni ja ajatuksessani viidennen ulottuvuuden tietoisuuden kautta (Miettinen, 2024.)

Tietoisuus

Tietoisuuden sanotaan erottavan ihmiset eläimistä. Ihmisinä tiedostamme olemassaolomme ja olemisemme suhteessa ympäröivään todellisuuteemme. Ulkomaailman ärsykkeet voimme kokea tietoisesti, mutta on myös mahdollista tarkastella sekä tulevia kuin myös menneitä tapahtumia ajattelumme avulla. Teemme myös tietoisia valintoja, jolloin toiminta on myös tietoista. Tietoisuudessa on eroteltu kaksi puolta: tietoisesti voimme seurata itseämme tai mitä itsellemme tapahtuu, jolloin se liittyy esimerkiksi ajatusten tai sisäisten ärsykkeiden tarkasteluun. Tietoisesti voimme myös suunnitella, aloittaa tai kontrolloida toimintaamme. (Näätänen ym., 2003, s.143)

Tietoisuus

Elämä on täynnä kaikenlaisia tapahtumia ja asioita. Sen lisäksi, että elämä tapahtuu, muuttuu ja elää jatkuvasti ympärillä, se elää ja muuttuu myös ihmisessä itsessään. Suurimmat haasteet elämässä ovatkin juuri niitä, miten itse kohtaa maailman ja miten sisäinen kohtaa ulkoisen. Elämässä olisi siis tärkeä pyrkiä vaikuttamaan siihen, miten itse suhtautuu vallitseviin muutoksiin ja varsinkin niihin muutoksiin, joita ei voi hallita.

Elämässä pitäisi pyrkiä ymmärtämään, mistä nämä muutokset johtuvat. Pyrkiä ymmärtämään vallitseva tilanne, hyväksymään se ja elämään tilanteen mukaan. Ulkoinen maailma on todella suuri kokonaisuus, mutta yksilön sisäinen maailma on vielä suurempi. Hyvin paljon se, miten itse näkee asiat ja miten itse suhtautuu, muuttaa sitä, miltä maailma ylipäättään näyttää ja tuntuu. Elämä on siis mahdollista tehdä joko suureksi ja vaikeaksi tai pieneksi ja yksinkertaiseksi.

Eläminen tietoisesti ja hetkessä läsnä mahdollistaa elämän havainnoinnin juuri sillä hetkellä, kun elämä tapahtuu. Kukaan ei vain ”tule” tietoiseksi itsestään vaan se vaatii itsetutkimusta sekä erilaisia kokemuksia ja elämäntilanteita. Se on loppujen lopuksi hyvin yksinkertaista. Tietoisuus on olemista vallitsevan tilanteen tasalla, tiedostaen sillä hetkellä kaikki muuttuvat tai pysyvät tekijät itsessään sekä ympäröivässä maailmassa. Tiedostaen suhteen muuhun maailmaan, ja tiedostaen suhteen itseensä.

Tietoisuuden rakentaminen ja kehittäminen vaatii tutustumista itseensä. Se vaatii sekä oman toiminnan ja ajatuksen tutkimista ja tarkkailua, että myös toiminnan ja yhteyksien miettimistä siten, että pääsee ymmärrykseen siitä, mistä mikäkin ajatus ja toiminta johtuu. Jokaiselle ajatukselle ja toimelle on jokin syy. On jokin syy sille, että tuntee onnellisuutta, kiitollisuutta tai rakkautta. On myös syy sille, jos toimii joko aggressiivisesti tai uhkaavasti tai jos toimii asiallisesti ja huomioivasti.

Kaikelle on olemassa pohja. Jokaiselle ajatukselle on olemassa pohja. Se voi olla käytännöllinen tai epäkäytännöllinen, mutta se on silti olemassa. On suurinta tietoisuutta olla tietoinen asioista jo ennen niiden tapahtumista. Asian ymmärtäminen syvemmällä tasolla, mikä on alku ja juuri toiminnalle tai ajatukselle, on avain sille, että pääsee eroon kyseisestä ajatuksesta tai toiminnasta. On mentävä itseensä ja katsottava itseään. On pyrittävä ymmärtämään kaikkea, mitä on itsessään ja sen jälkeen pyrittävä hyväksymään se kaikki. Vasta sitten on mahdollista olla täysin tietoinen itsestään. Kun näkee itsensä rehellisenä itsenään, silloin näkee itsensä sellaisena kuin oikeasti on.

Tietoisesti eläminen on itsensä kanssa elämistä. Välillä niin, että viettää päiviä, jolloin on hyvin tietoinen itsestään ja toimistaan sekä jokaisesta ajatuksestaan ja tunteestaan. Tunteista ja niiden yhteydestä johonkin asiaan, ja siitä syntyneeseen reaktioon. Kun on tietoinen tästä kaikesta, silloin on mahdollista tarkastella asiaa lähemmin. Se mahdollistaa tilanteen, jossa voit esittää kysymyksen itsellesi:

”Miksi?”

”Miksi reagoin? Miksi tunnen? Miksi asia herättää ajatuksia? Ovatko ajatukset minua itseäni vai jotain muuta? Tarvitseeko minun ajatella näin? Voisiko asia olla jotenkin toisin?”

Kysymys ”miksi?” on tärkein kaikista. Se vie lopulta aina lähteelle.

Kun alkaa ymmärtämään itseään, tunne-elämänsä ja asioiden yhteyksiä toisiinsa itsessään, on niitä myös helpompi ymmärtää itsensä ja ympäröivän maailman välillä... Reagoinnin tilalle tulee ymmärrys ja hyväksyntä.

...Asioita on vain pyrittävä ymmärtämään, ja elämää on pyrittävä ymmärtämään. On pyrittävä näkemään syyt ennen seurauksia ja ymmärtämään laajempaa kokonaisuutta

eikä yksittäistä tapahtumaa. On pyrittävä pääsemään lähteelle. Tietoisuus on siis ymmärtämistä ja hyväksymistä sekä mahdollisuuksien mukaan asioiden ja ajatusten muuttamista käytännöllisemmäksi ja toimivammaksi.

Tietoisuus auttaa huomaamaan asioita, jotka ovat hyviä ja tarpeellisia sekä asioita, jotka ovat ”tarpeettomia”. Elämässä ei ole olemassa loppujen lopuksi mitään tarpeetonta, mutta paljon kuitenkin sellaista, joka ei vie eteenpäin.

Tietoisesti eläminen tuo mahdollisuuden muuttaa elämää yksinkertaisemmaksi ja pienemmäksi. Kun tulee tietoiseksi toiminnastaan, on helppo sanoa, mikä toiminnassa on sellaista, mitä kannattaa kehittää ja mikä sellaista, mistä luopua. Siitä seuraa valinta, toimiiko enää tavalla, joka ei toimi vai luopuuko toiminnasta.

Aina on olemassa valinta, ja kun on tietoinen itsestään ja toimistaan, saa rakennettua itselleen käsityksen oikeasta ja väärästä. Tätä kautta syntyy myös itselleen toimivat arvot. Tietoisuus vahvistaa oikean ja väärän. Kun on ymmärtänyt väärän, ja miksi jokin ajatus tai asia on väärä, on myös helpompi olla toimimatta niin (Miettinen, 2019a.)

On mielenkiintoista, kuinka psykologiassa tietoisuuden ominaisuudet erotellaan kuitenkin tosi vahvasti erillisinä mieleen nähden, koordinoivina ja ajatteluun nähden hieman jopa vahvempina ominaisuuksina. Helposti voisi ajatella tietoisuuden olevan jollain tavoin korkeampi tekijä, kuin mieli tavallisesti tai ajattelu itsessään. Edelleen nostan esille aikaisemman väitteen. Miten itse henkilö voi olla samaan aikaan havaitsija, kuin myös havaittava? Se ei ole loogista.

Voisiko tieteellinen koe toimia itsensä tarkkailijana? Tuskinpa.

Amerikkalainen psykologian merkkihahmona pidetty William James onkin sanonut kaikkien hyvin tietävän mitä tietoisuus on, ennen kuin se täytyy määritellä. (Näätänen ym., 2003, s.143.)

Itse kaikessa, kaikkeus itsessä

Tietoisuus omasta elämästä ja olemisestaan on välttämätöntä ihmiselle. Hyvin monet ongelmat ihmisenä elämisessä johtuvat näkymättömistä ajatus- ja toimintamalleista ja siitä, että pitää kiinni erilaisista uskomuksista, jotka haitallisesti vaikuttavat yksilön elämään ja yksilöön itseensä.

Jos ei pohdi ajatustaan ja toimintaansa, miten voi siis olla perillä ajatuksesta tai toiminnastaan? Miten voi tietää, mitkä ovat todelliset vaikuttimet toiminnan ja ajattelun taustalla?

Jokaisen on siis rakennettava täysin omavarainen ymmärrys ja käsitys elämästä, kuin myös omasta itsestäänkin. On rakennettava ymmärrys ja on rakennettava itsensä täysin alusta alkaen uudeksi tämän ymmärryksen pohjalle. Tämän vuoksi itsetutkiskelu, itsensä tunteminen ja tästä syntyvä tietoisuus ovat hyvin tärkeitä elementtejä itsensä kehittämisen ja ihmisenä kasvamisen kannalta...

Kun alkaa tulla tietoiseksi itsestään ja tietoisuus omasta itsestä vahvistuu, asioiden tarkastelu muuttuu neutraalimmaksi ja objektiivisemmaksi...Kaikki palaset myöskin asettuvat paikoilleen. Pään sisäinen sekamelska ja tietämättömyys, asioiden kelluminen ja sinkoilu mielessä ja ajatuksessa, asettuvat paikoilleen ja ihminen tulee tietoiseksi näistä asioista. Yksilö tietää, mikä missäkin on ja mikä johtuu mistäkin.

Syyt ja seuraukset tulevat näkyviksi ja asioiden tarkoitus elämän suhteen selkenee. Kaikki toimet ja ajatukset näyttävät asettuvan niille paikoilleen, mille ne kuuluvatkin. Elämä tuntuu muodostuvan yksinkertaisemmaksi, soljuvan veden lailla purossa hakien kulkureittiään kivien lomasta, hakien muotoaan ja etenevän esteettömästi.

Tämän seurauksena ihminen tulee täysin kokonaiseksi ja hahmottaa itsensä kokonaisuutena. Tarve hakea tukipalikoita ulkopuolelta vähenee ja tilalle tulee omien asioiden säännöllinen huomioiminen ja tarkastelu. Omavaraisuus oman ajattelun suhteen kasvaa, ja tarve saada hyväksyntää tai täydennystä muilta omaan elämään vähenee. Ihminen alkaa kasvamaan pikkuhiljaa omaksi kaikkeudekseen, yhdeksi yksilölliseksi todellisuudeksi, joka on riippumaton muista ympärillä tapahtuvista asioista ja toimijoista.

Tietoisuus on siis yksi tärkeimmistä olemisen työkaluista, jota ihminen voi käyttää itsensä kanssa. Tarkastellen omaa olemistaan, suhtautumistaan, tuntemuksiaan, ajatuksiaan sekä toimintatapojaan, ollen tietoinen aivan kaikesta. Ihminen on tällöin itse kiinni kaikessa, ja tästä koostuu oman itsensä tietoinen kokonaisuus (Miettinen, 2019a.)

Minä

Kuka sinä olet

Ehkä ihmisyyden yksi suurimmista kysymyksistä kautta aikojen on ollut tämä klassinen kysymys:

”Kuka minä olen?” ja toinen on, että: ”Millainen minun tulisi olla?”.

Ihmisessä on erilaisia ajatus- ja toimintamalleja, erilaisia tapoja toimia sekä erilaisia arvoja ja asenteita. Itsetutkiskelun kautta on mahdollista purkaa erilaisia käsityksiä omasta itsestään, ja sitä kautta myös ympäröivästä maailmasta. Itsetutkiskelun avulla on mahdollista rakentaa armollinen ymmärrys maailmasta, joka syntyy henkilökohtaisen itsetutkiskelun ja itsensä ymmärtämisen kautta.

Vastaus kysymykseen ”kuka minä olen?” ei ole ollenkaan niin monimutkainen ja haastava, kun minkälaisen siitä voi itselleen tehdä. Siinä ei ole kysymys suurten salaisuuksien aarrearkun avaamisesta vaan pikemminkin itsensä näkemisestä aja ymmärtämisestä sellaisena kuin on. Sellaisena kuin oikeasti on, ilman mielikuvitustarinoita.

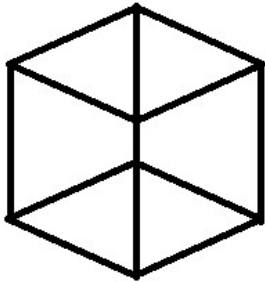
Elämä tuo jokaiselle eteen valintoja, jotka saattavat viedä, milloin kenetkin milloin minnekin. Palaaminen omaksi itsekseen on kuitenkin aina mahdollista. Mitä enemmän on oma itsensä, sitä paremmin myös viihtyy itsensä seurassa. On helpompaa ja vapaampaa olla, kun on oma itsensä sellaisena kuin oikeasti on. Kun pyrkii olemaan juuri sellainen kuin oikeasti on, elämä kyllä johdattaa sinne, millaiseksi on tarkoitus tulla (Miettinen 2019a.)

Syvyysulottuvuus kuuluu olennaisesti ihmisen persoonallisuuteen, jota ei voi kuitenkaan mitata. Eli siis inhimillisyyttä, ydin minää. (Lyytinen ym., 2003, s.21)

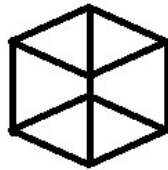
V. ULOTTUVUUS -KAAVIOT

Aloitamme ulottuvuuksien tarkastelemisen kolmannesta informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuudesta. Tämän luvun tarkoituksena on esittää geometrisesti ulottuvuudet sekä niiden vuorovaikutus toisiinsa nähden.

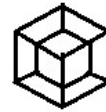
Kolmas ulottuvuus (3D),
Informaatio ja vuorovaikutus

Neljäs ulottuvuus (4D),
Mieli ja ajatus

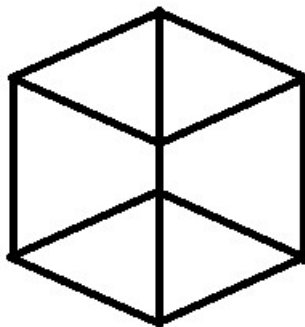
Viides ulottuvuus (5D),
Tietoisuus

Kolmas ulottuvuus (3D), Informaatio ja vuorovaikutus

Aloitamme kolmannesta ulottuvuudesta. Sekä Kuution sisällä julkaisussa, mutta myös manifestissa on kuvattu tarkoin kolmannen ulottuvuutemme säännönmukaiset vaikuttajat, lait, joiden mukaan kolmiulotteinen konkreettinen todellisuutemme rakentuu. Kolmiulotteinen todellisuutemme on fyysinen, eli se sisältää fyysiset rakenteet sekä muodot. Nämä rakenteet ja muodot myös sisältävät erilaisia ominaisuuksia, kuten värit ja rakenteiden erilaiset olomuodot. Kivi on yhtäläillä olomuoto kuin vesikin, ne vain rakenteidensa ja ominaisuuksiensa kautta ilmenevät eri tavoin.

Kolmas ulottuvuus (3D),
Informaatio ja vuorovaikutus

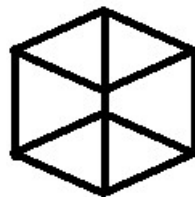
Nämä olomuotojen eroavaisuudet on tarkasteltavissa niiden sisältämien rakenteiden kautta. Kiven molekyyliarakenteelliset ominaisuudet ovat erilaiset kuin veden, jonka vuoksi nämä rakenteelliset ominaisuudet tarjoavat kivenä tai vetenä ilmenemiseen erilaiset lähtökohdat. Tarpeeksi pitkälle mentäessä nämä molemmat kuitenkin sisältävät rakennetasolla hyvin samankaltaisia tekijöitä, ja rakentuvat samanlaisten periaatteiden mukaisesti atomitasolla.

Me tulkitsemme näitä kolmannen ulottuvuuden muotoja mielen ja ajattelumme kautta. Kun synnymme, me alamme tarkkailemaan maailmaamme. Avaamme silmämme, ja näemme nämä kolmiulotteisen todellisuutemme rakenteet. Opimme näkemään ja ymmärtämään nämä rakenteet ja muodot, liikkumaan niissä ja käyttämään niitä hyödyksi. Opimme myös oman tapamme vuoro vaikuttaa fyysisellä kehollamme tässä fyysisessä kolmiulotteisessa tilassa.

Neljäs ulottuvuus (4D), Mieli ja ajatus

Tarvitsemme jäsentääksemme todellisuutta mieltämme ja ajatustamme. Äitimme saattaa sanoa, tuo on pöytä, tai tuo on tuoli. Nämä sanat antavat olomudoille merkityksen. Äitimme saattaa sanoa, pöydällä voimme syödä. Tämä antaa pöydälle tarkoituksen. Me yhdistämme kolmiulotteisen todellisuutemme rakenteet sekä olomuodot kielen avulla syntyviin merkityksiin ja tarkoituksiin, jotka auttavat jäsentämään todellisuuttamme. Tämä ei kuitenkaan tapahdu kolmiulotteisessa todellisuudessa, vaan mielen ja ajatuksen ulottuvuudessa. Informaatio siirtyy tällöin kolmannesta ulottuvuudesta neljännen mielen ja ajatuksen ulottuvuuteen, jossa prosessoimme informaation osaksi ajatusrakenteitamme. Joskus on puhuttu; mikä on tämän asian tila? Voitaisiin myös ajatella, että jokaisella asialla, jonka informaation kautta luomme ajatusrakenteeksi, on oma tilansa. Tämä tila laajenee sitä myötä kun ymmärrys asian suhteen kasvaa.

Neljäs ulottuvuus (4D),
Mieli ja ajatus

Mieli ja ajatus prosessoi toki muutakin informaatiota. Kehomme voi ilmoittaa meille nälästä tai kivusta, jota mielenne havainnoi. Kun koemme nälkää, saatamme ajatella, että meillä on nälkä. Tämä tapahtuu mielen ja ajatuksen tasolla. Saatamme sanoa myös, onpa minulla nälkä, jolloin tuotamme tämän informaation neljännestä ulottuvuudesta kolmanteen. Kolmas ja neljäs ulottuvuus ovat siis aktiivisessa vuorovaikutuksessa toisiinsa nähden. Mieltä ja ajatusta voi käyttää myös luoviin ajatuksellisiin toimiin. Voimme rakentaa mielessä ja ajatuksessamme kuvia, tarinoita, ideoita sekä erilaisia skenaarioita. Nämä kuitenkin voivat tapahtua pelkästään mielen ja ajatuksen tasolla, mutta ne voidaan myös tuoda kolmanteen ulottuvuuteen esimerkiksi maalausten tai kirjoitusten muodossa. Mieli ja ajatus myös toimii tunteiden alkulähteenä. Kun koemme kolmannen ulottuvuuden informaation jollain tapaa iloa tuovana, pelottavana tai loukkaavana, reagoimme tähän

ajatusrakenteidemme kautta. Voimme kokea vaikka iloa lempimusiikista, hyvästä ruoasta tai seurasta. Voimme loukkaantua ikävistä sanoista, tai pelätä vaikkapa pimeää. Nämä ovat kuitenkin aina lähtöisin omaksumistamme ajatusrakenteista.

Mistä tiedämme, että ylipäättään ajattelemme? Viides ulottuvuus, Tietoisuus, tekee tämän mahdolliseksi ja ajattelumme rakenteet näkyväksi. Jos me vain ajattelisimme, mistä voisimme tietää ajattelevamme, jos emme pystyisi tarkastelemaan sitä ajattelumme ulkopuolelta. Kun sanotaan, että ”voimme ajatella ajattelevamme”, on mahdoton. Se on sama, kun tietokoneohjelma ohjelmoi itse itsensä. Tietoisuus on tämä tekijä, joka ajattelua tarkastelee, havainnoi ja kyseenalaistaa.

Viides ulottuvuus (5D), Tietoisuus

Kun lapsi syntyy, hän on hyvin riippuvainen ulkopuolisista hahmoista, kuten vanhemmistaan. Lapsi kuitenkin tulee nopeasti tietoiseksi kehollisuudestaan. Jonkin ajan päästä lapsi oppii sanoja, muodostamaan lauseita ja rakentamaan tarinoita. Lapsi osaa myös sanoa, ”minusta tuntuu pahalta, minusta tuntuu hyvältä”. Lapsi osaa siis sanoittaa tuntemuksiaan. Lapsi tulee myös tietoiseksi ajattelustaan. Lapsi käyttää mielikuvitustaan leikkimiseen, rakentaa tarinoita sekä saattaa höpöttää itse keksimiään tarinoita. Jos ajatellaan vielä lasta vastasyntyneenä, lapsi on tietoisuus syntymästään lähtien. Lapsi havainnoi ja tarkkailee, vaikka ajatus ei olisi vielä kielen kautta kehittynyt, tai vaikka lapsi ei kehollisesti osaisikaan toimia. Lapsella täytyy tällöin olla tietoisuus, joka toimii pohjana myöhemmälle mielen ja ajatuksen rakentamiselle sekä fyysisen kehon koordinoimiselle.

Viides ulottuvuus (5D),
Tietoisuus

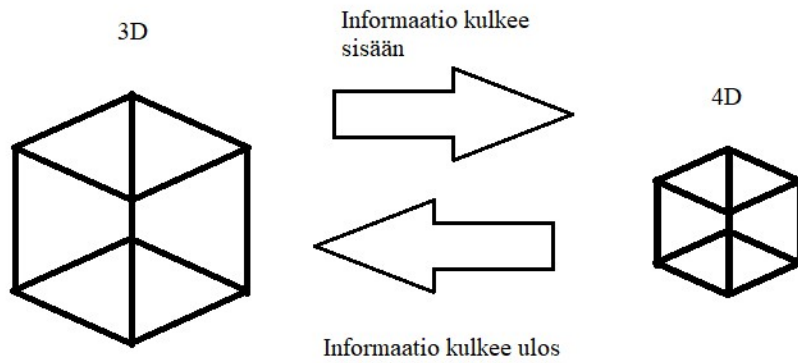

Tietoisuus toimii siis ajattelun tarkkailijana sekä intuitiivisena pohjana todellisuudelle ja yksilölle. Ilman tietoisuutta, yksilö olisi vain reagoiva ja ajatusrakenteisiin perustuva tekijä. Tietoisuus on se tekijä, joka kyseenalaistaa ajatuksen rakenteita ja auttaa tulkitsemaan ajatusrakenteiden todenmukaisuutta. Tietoisuus on älykäs, ja ilman tietoisuutta mieli ja ajatus olisi alkukantainen, luonnon ohjelmointiin perustuva ja reaktiivinen.

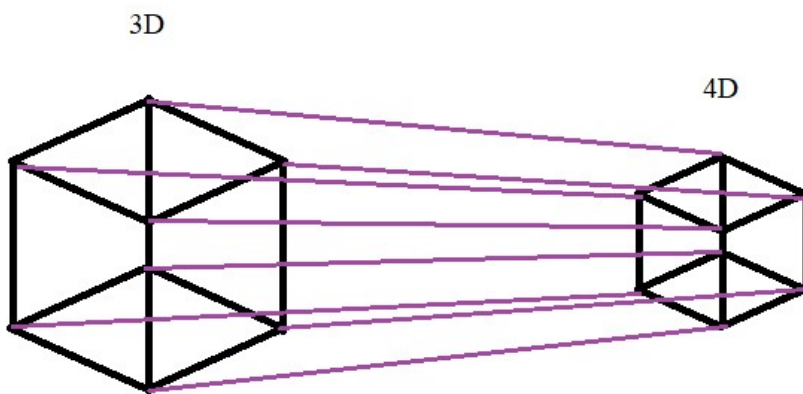
Ulottuvuuksien vuorovaikutus

Kolmas, neljäs ja viides ulottuvuus vuorovaikuttavat toisiinsa nähden, luoden kokonaisuuden. Kolmas ulottuvuus on fyysinen, neljäs ulottuvuus ajatuksellinen ja viides ulottuvuus tietoinen. Nyt tarkastelemme ulottuvuuksien vuorovaikutusta toisiinsa nähden.

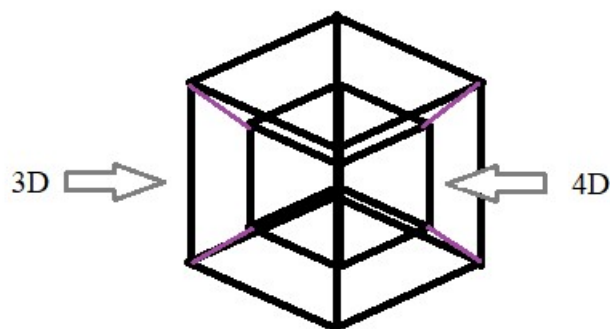
Kolmas ulottuvuus ja neljäs ulottuvuus vuorovaikuttavat informaation kautta. Informaatio välittyy kolmannesta ulottuvuudesta aistimuksien sekä tuntemuksien kautta. Voimme nähdä, kuulla, tuntea, haistaa tai maistaa. Kaikki tämä on informaatiota jostakin. Jos vaikka puraisemme omenaa, omena on informaation lähde. Maistamme ehkä kirpeyttä, makeaa ja omenan tekstuuri on suussamme tietynlainen. Tämä on informaatiota omenasta ja sen ominaisuuksista.

Hyperkubismissa neljännen ulottuvuuden koordinaattina toimii sisään ja ulos. Kolmas ulottuvuus ja neljäs ulottuvuus ovat siis saumattomassa ja aktiivisessa vuorovaikutuksessa toisiinsa nähden.

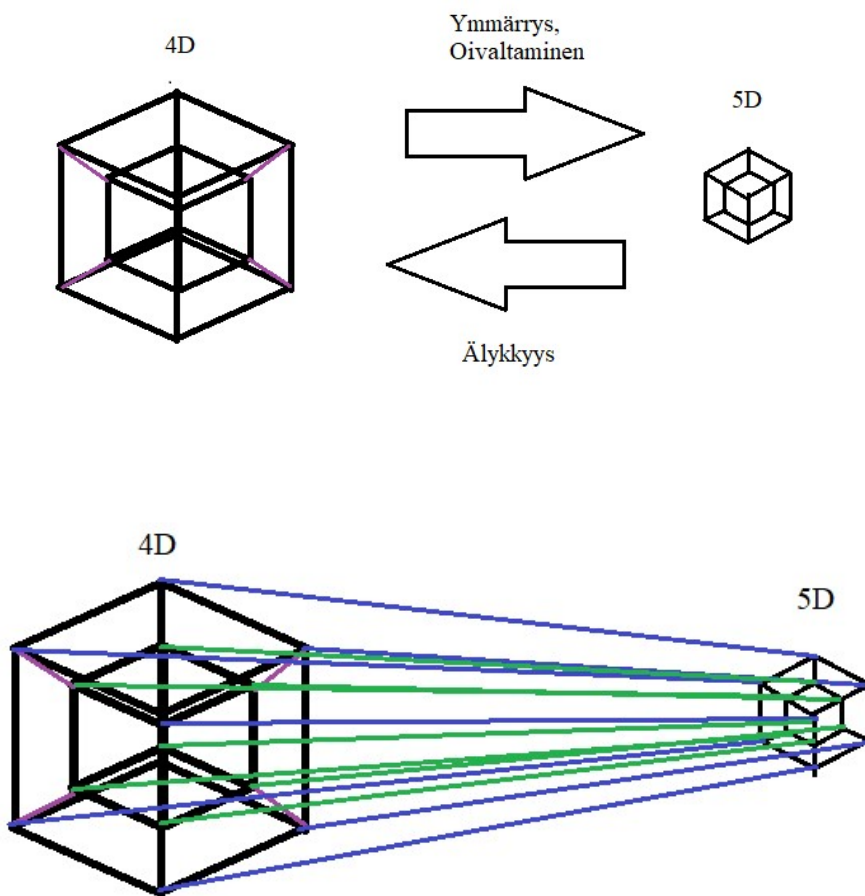

Neljättä ulottuvuutta on kuvattu geometrisesti tesseracti kuvion avulla. Hyperkubismin neljäs ulottuvuus on myös kuvattavissa samanlaisesti.

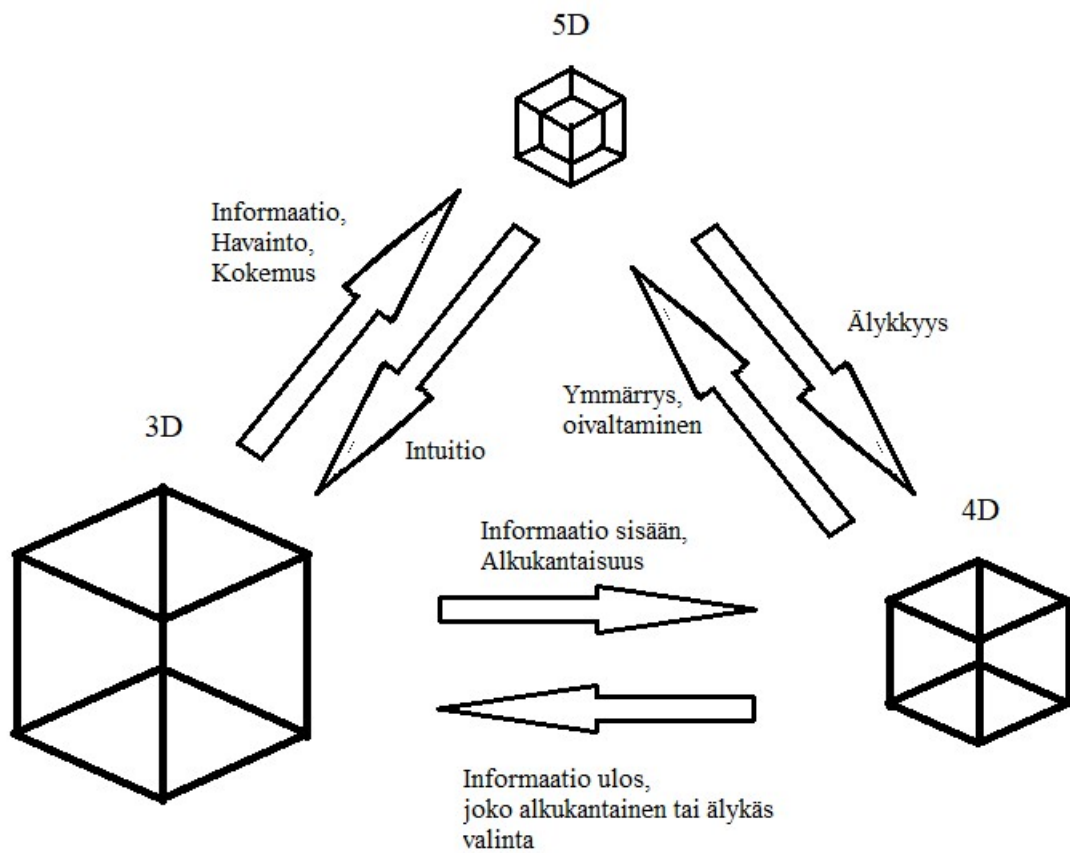
Kolmannen ja neljännen ulottuvuuden väliseen vuorovaikutukseen kuuluu myös kolmannen ulottuvuuden alkukantaisuus. Siinä missä eläimet, sisältää myös ihmisen keho alkukantaisuuden ohjelmoinnin. Ihminen pyrkii lisääntymään siinä missä eläimetkin, ja tämä on yksi ihmisen selviytymiseen liittyvistä mekanismeista. Ihminen on myös alkujaan taipuvainen reaktiivisiin alkukantaisiin toimintamalleihin niin kehollisesti, kuin mielellisestikin. Kolmannen ulottuvuuden alkukantaiset ominaisuudet siirtyvät informaationa neljänteen ulottuvuuteen, mieleen ja ajatukseen, ja vaikuttaa tätä kautta ajatusrakenteisiin tarpeista.

Neljännen ulottuvuuden ja viidennen ulottuvuuden vuorovaikutus perustuu älykkyyden vaikutukseen. Viides ulottuvuus, tietoisuus, on älykkyyden ja johdonmukaisuuden perusta, joka havainnoi ja tarkastelee tapoja ajatella. Siinä missä kolmas fyysinen todellisuus vuorovaikuttaa informaation kautta neljännen mielen ja ajatuksen kanssa, neljännen ja viidennen ulottuvuuden välinen vuorovaikutus perustuu ymmärrykseen. Viidennen ulottuvuuden tietoisuus voi vaikuttaa tapoihin ajatella tai päättää ajattelun kulusta tai jopa onko ajattelua ollenkaan, mutta mieli ja ajatus voi vaikuttaa tietoisuuteen vain ymmärryksen kautta. Oivaltaminen, oivallukset ja ymmärtäminen ovat tekijöitä, jotka kuuluvat tietoisuuden ominaisuuksiin.

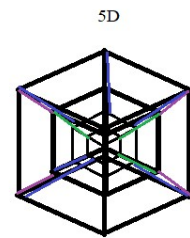
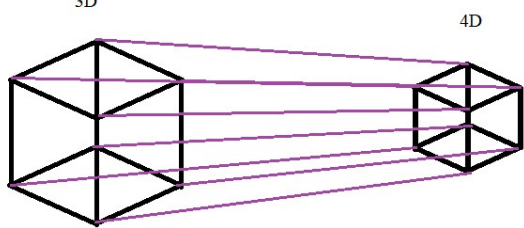
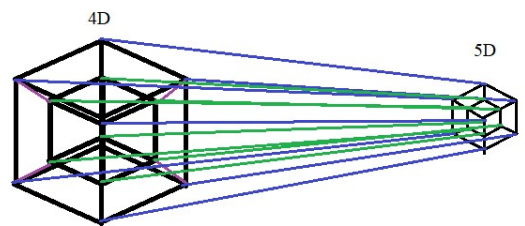
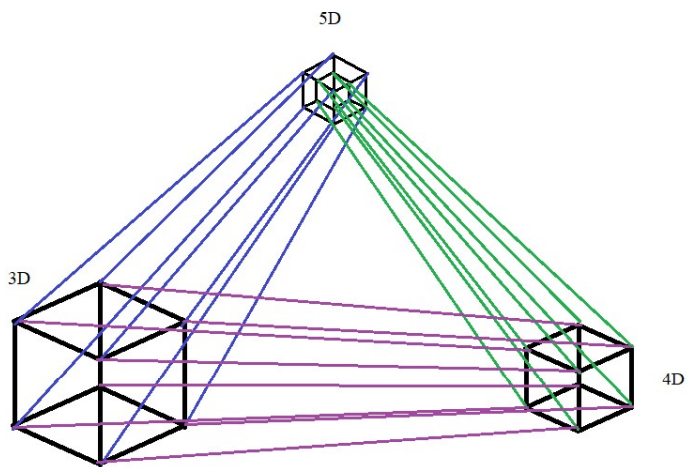
Viides ulottuvuus vuorovaikuttaa kolmannen ulottuvuuden kanssa intuitiivisesti. Viidennen ulottuvuuden tietoisuus havainnoi todellisuutta puhtaasti tietoisuudesta käsin, ei ajatuksellisesti. Viidennen ulottuvuuden tietoisuus on puhdas havainto ja kokemus sekä läsnäolo. Asiaa voidaan tarkastella geometrisesti niin, että kaikki ulottuvuudet ovat samassa kaaviossa.

Ensimmäinen kaavio osoittaa informaation liikkeen, sekä alkukantaisuuden ja älykkyyden liikkeen. Alkukantaisuuden ja älykkyyden välisen mahdollisuuden tuoma valinta voidaan myös nähdä vapaana tahtona.

Seuraavat kaaviot näyttävät ulottuvuuden keskinäisen saumattomuuden. Ulottuvuudet vuorovaikuttavat siis toisiinsa nähden, ja muodostuvat yhdeksi kokonaisuudeksi, joka on saumaton.

Huomio. 3D on ensin kuutio, laajentuessaan mieleen ja ajatukseen, siitä tulee 4D, tesseracti. 4D laajennettua 5D:ksi, siitä muodostuu penterakti.

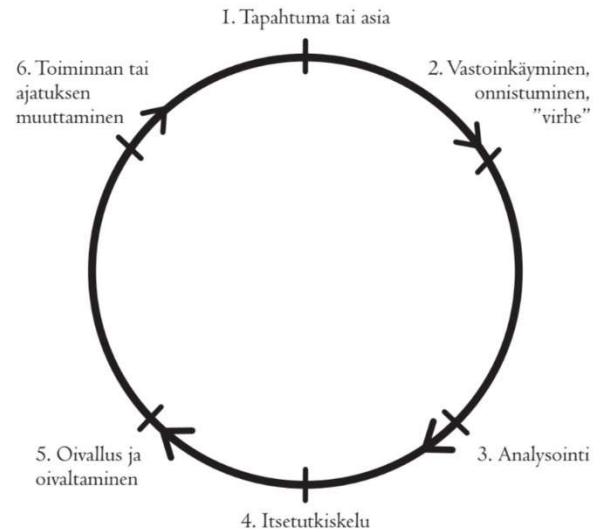
VI. ITSETUTKISKELU -KAAVIOT

Itsetutkiskelu on toiminut kaikkien kirjoitusten ja Hyperkubismin filosofian perimmäisenä lähtökohtana. Itsetutkiskelun kautta todellisuuden rakenteet ja siinä tapahtuvat tapahtumat, asiat ja ongelmat ovat tulleet näkyviksi. Itsetutkiskelu on myös ollut työkalu ymmärtämiseen ja oivaltamiseen todellisuudessa ilmenevien tapahtumien ja asioiden suhteen. Nämä kaaviot selittävät visuaalisesti Hyperkubismi, osa 1 -tekstissä ilmenevät itsetutkiskeluun liittyvät kirjoitukset.

Kuuden vaiheen itsetutkiskelu

Kuuden vaiheen itsetutkiskelu koostuu kuudesta erillisestä vaiheesta:

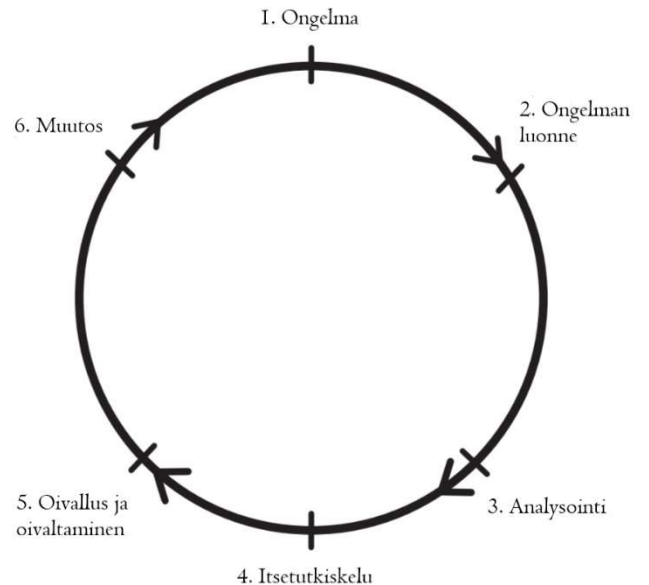
1. Tapahtuma tai asia
2. Vastoinkäyminen, onnistuminen, ”virhe”
3. Analysointi
4. Itsetutkiskelu
5. Oivallus ja oivaltaminen
6. Toiminnan tai ajatuksen muuttaminen

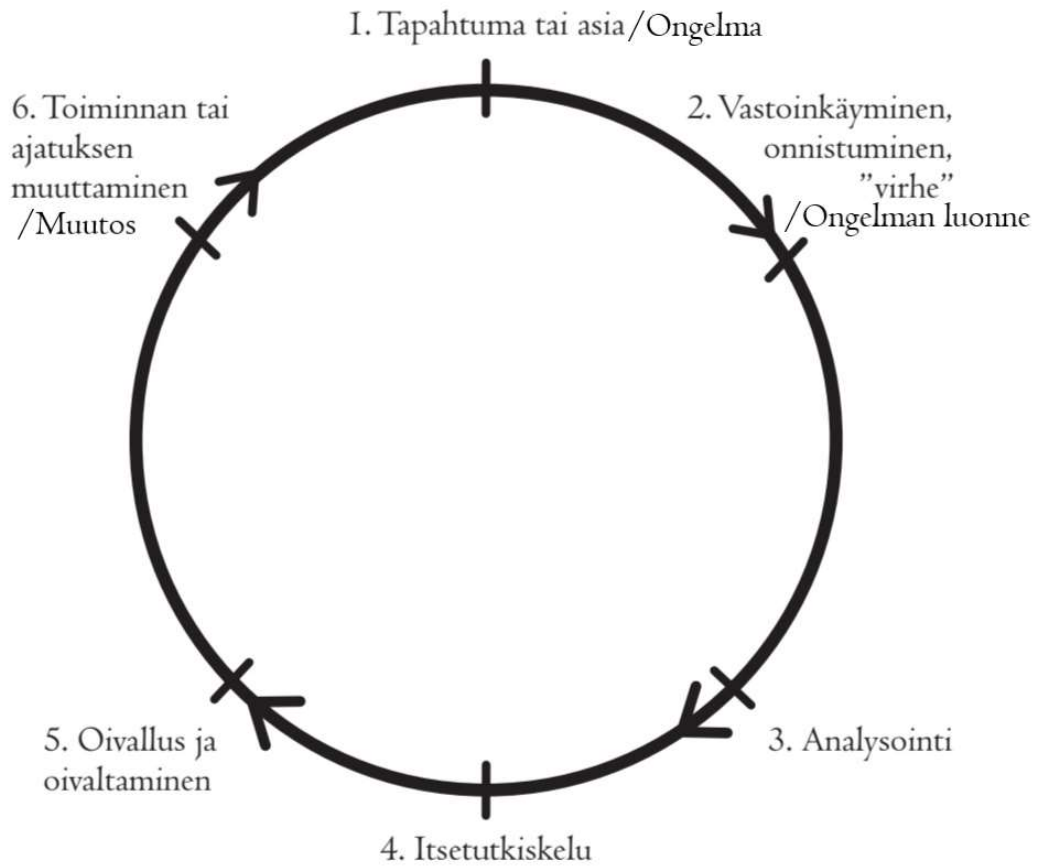
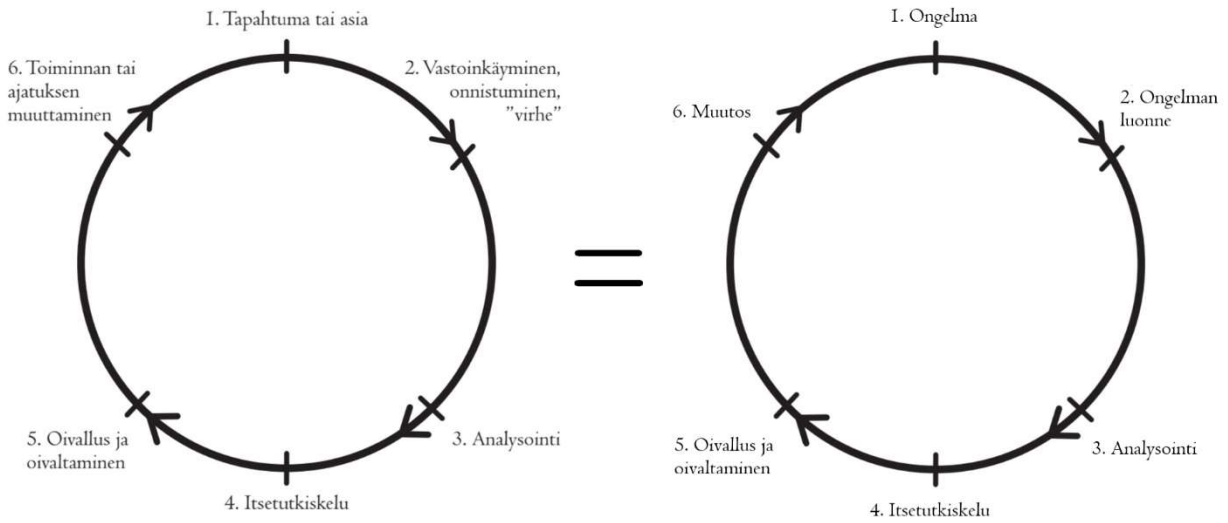
Kuuden vaiheen itsetutkiskelu: Ongelma

Tapahtumaa tai asiaa tarkastellessa saattaa kohdata ongelman, joka vaatii ratkaisua. Ongelman tarkasteluun kuusi vaihetta ovat:

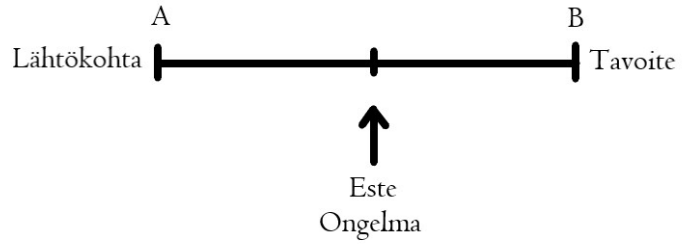
1. Ongelma
2. Ongelman luonne
3. Analysointi
4. Itsetutkiskelu
5. Oivallus ja oivaltaminen
6. Muutos

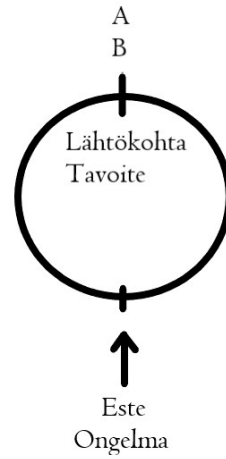
Nämä kaksi kuviota yhdistetään yhdeksi ja samaksi. Tapahtuma, asia tai ongelma, voivat loppujen lopuksi tarkoittaa samaa asiaa, mutta niitä voi tarkastella myös erillisinä.

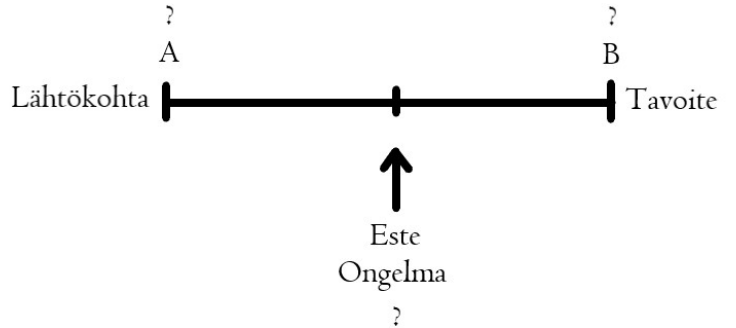
Itse ongelman tarkasteleminen lähtökohdan A, esteen, ja tavoitteen B kautta.

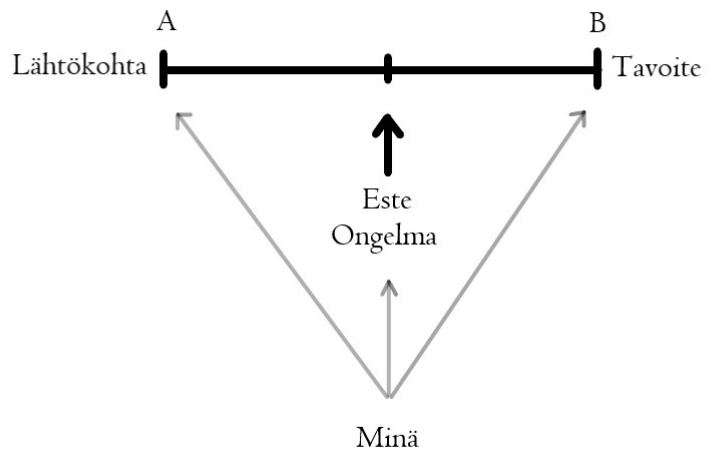
Ongelman yhtälö ympyrän muodossa

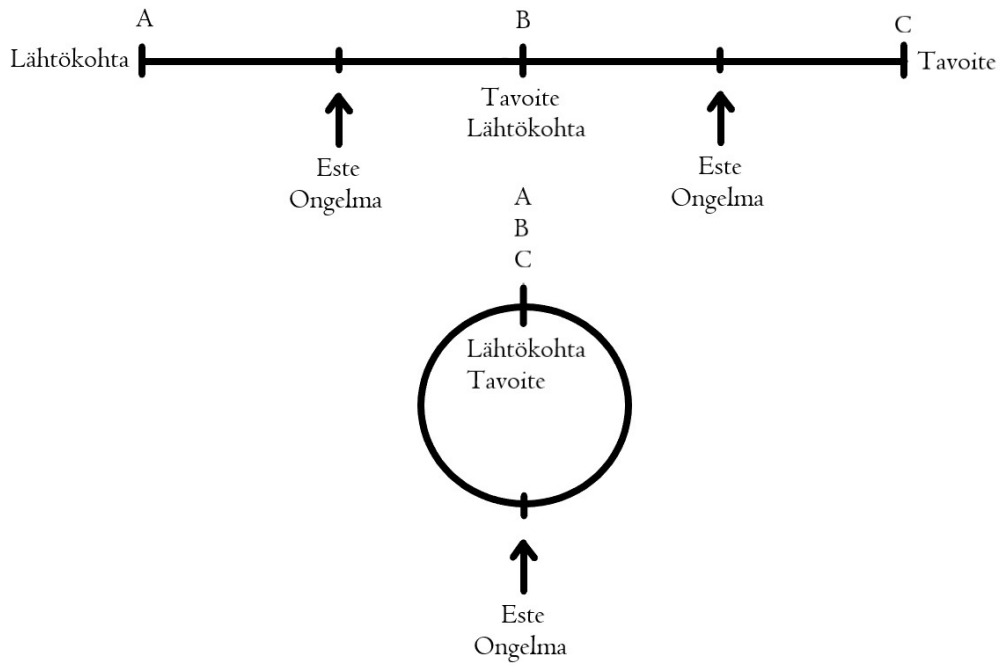
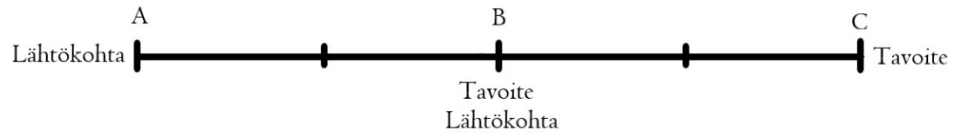
Analysoinnissa tarkastellaan kaikkia ongelmassa ilmeneviä tekijöitä.

Itsetutkiskelussa otetaan huomioon oma osuus ja vaikutus ongelmaan, Lähtökohtaan A ja tavoitteeseen B.

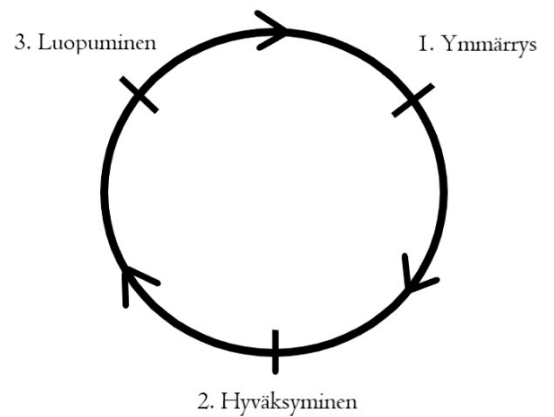
Oivaltaminen ja muutos ovat viimeiset vaiheet ongelman tarkkailussa. Piste B, tavoite, muuttuu lähtökohdaksi, ja tavoitteeksi muodostuu piste C.

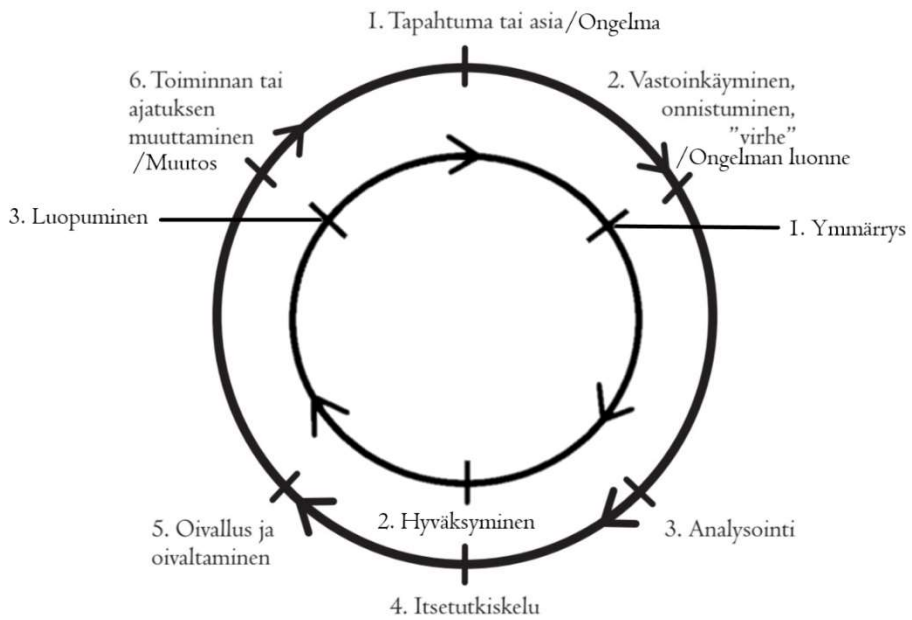
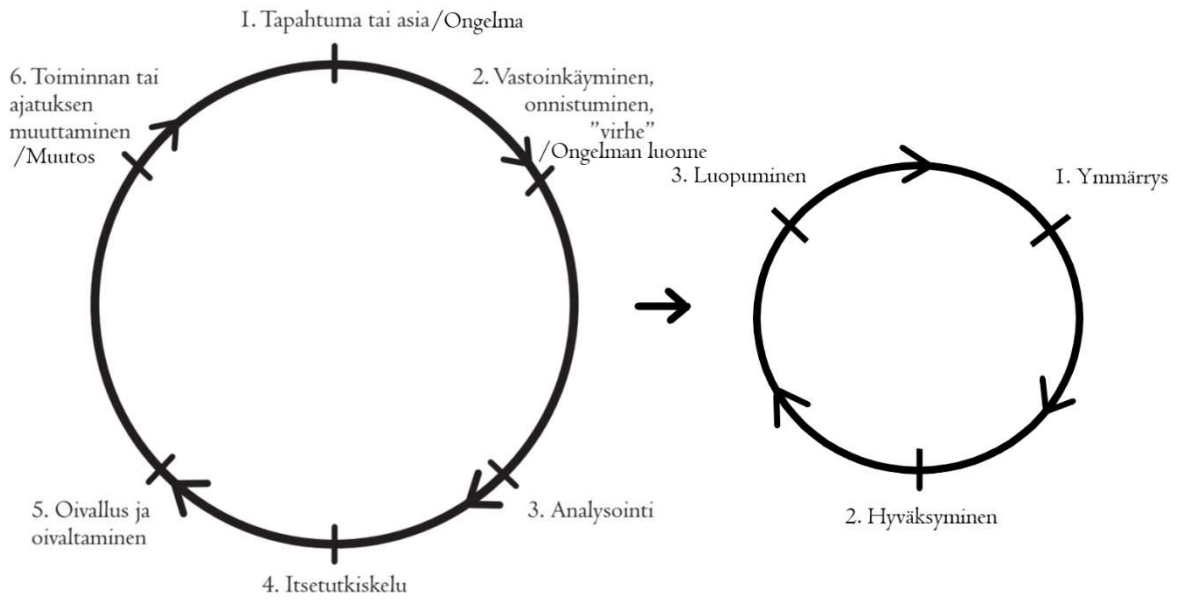

Olemisen kolme vaihetta

Olemisen kolme vaihetta tulevat kuuden vaiheen itsetutkiskelun jälkeen. Olemisen kolme vaihetta ovat:

1. Ymmärrys
2. Hyväksyminen
3. Luopuminen

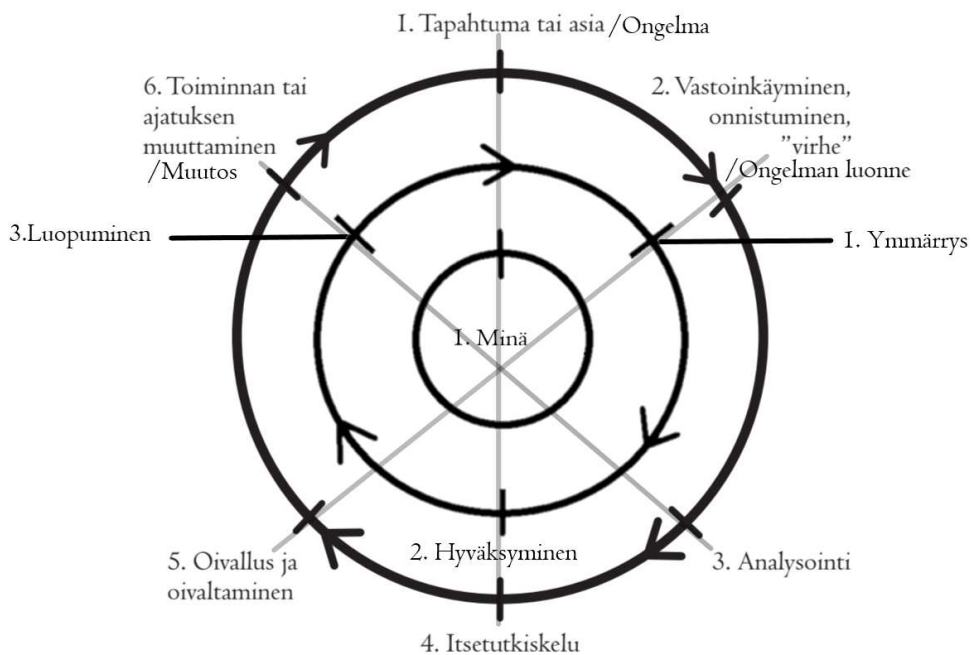
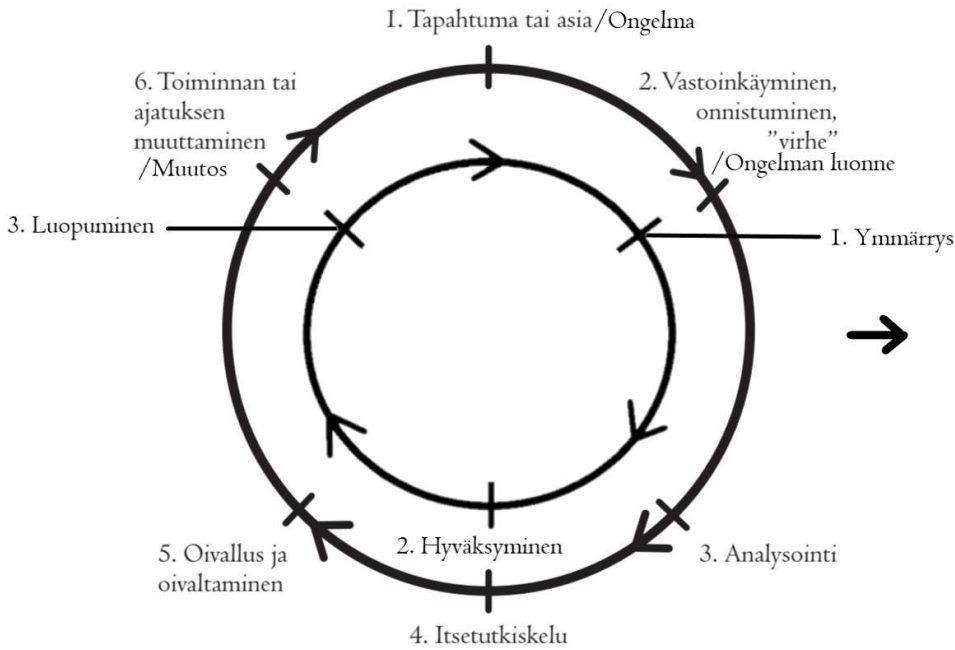
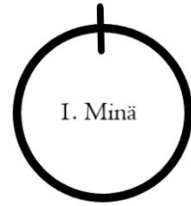

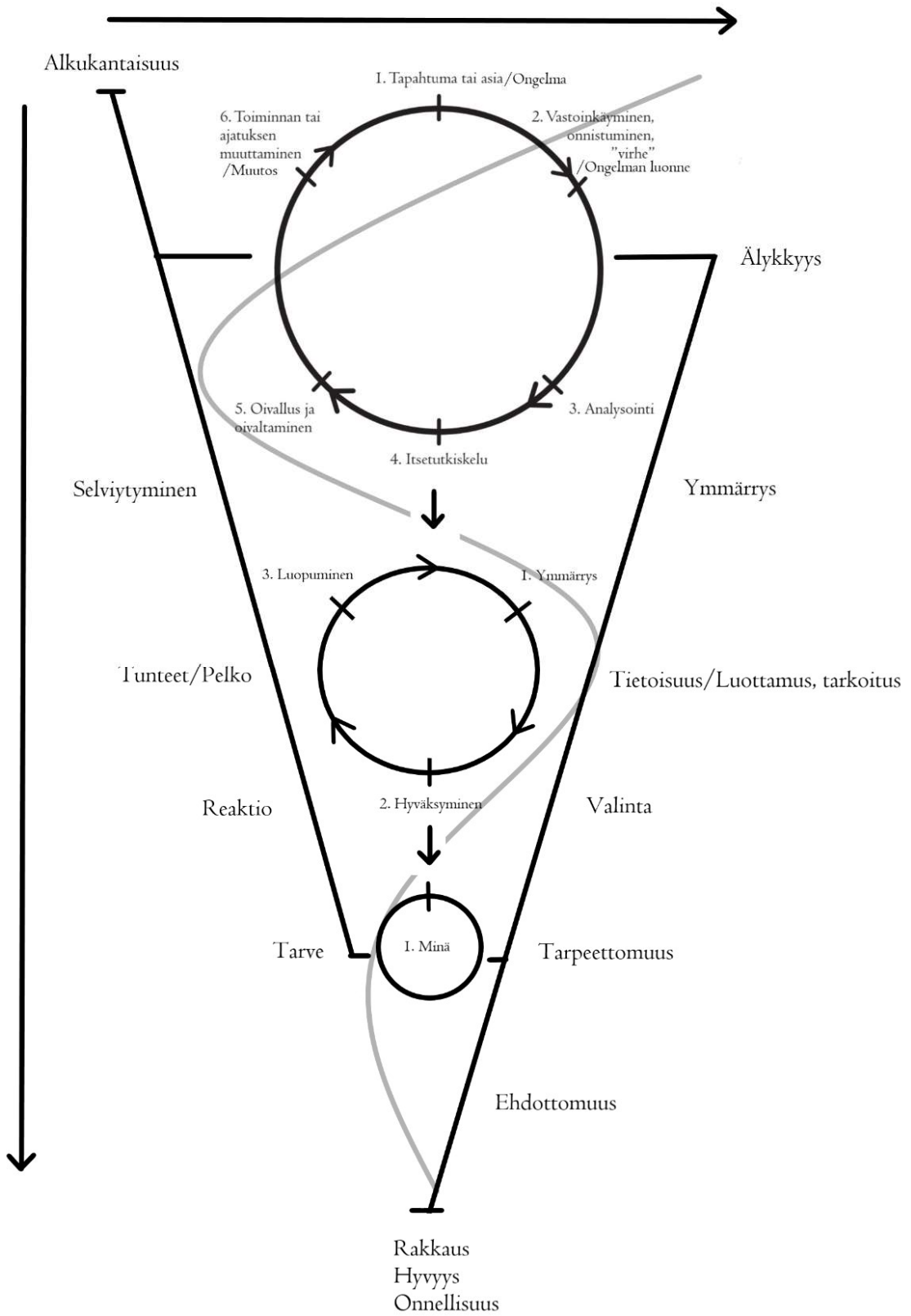
Minä

Minä -vaihe on itsetutkiskelun viimeinen vaihe. Minä vaiheessa asetetaan vain oman itsen äärelle:

1. Minä

Kaavio, joka tarkastelee itsetutkiskelua alkukantaisuuden ja älykkyyden kanssa.

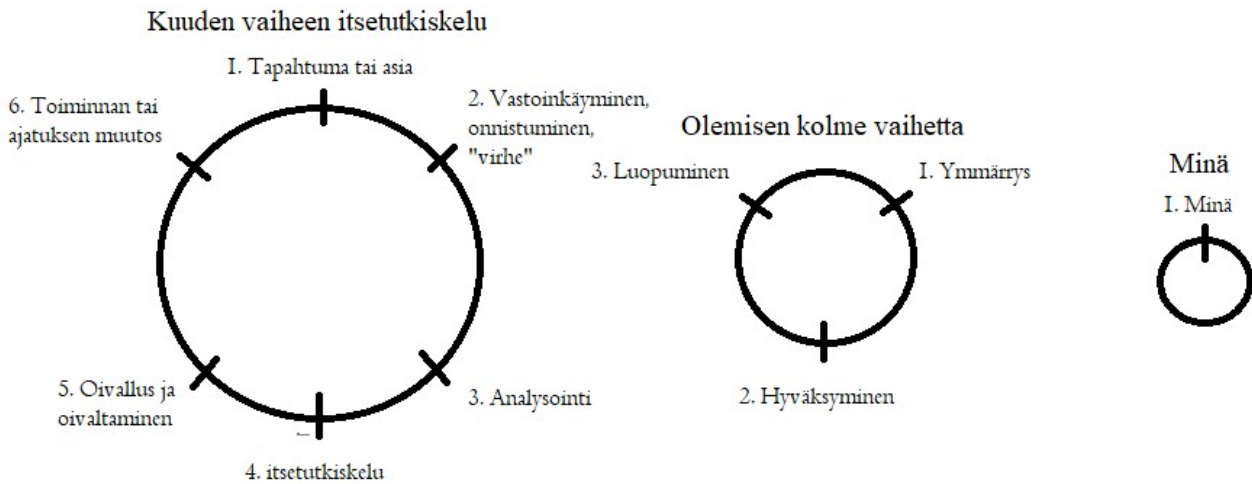
VII. METATRONIIKKA -KAAVIOT

Metatroniikassa yhdistyvät elämän rakenteellinen filosofia, Elämä on ympyrän muotoinen, sekä Teoria ulottuvuuksista.

Siinä missä itsetutkiskelu toimii todellisuudessa tapahtuvien tapahtumien, asioiden ja ongelmien tarkastelussa, antaa ulottuvuudet näille itsetutkiskelun aikana havaituille tekijöille raamit.

Elämä on ympyrän muotoinen -filosofiassa on kolme kokonaisuutta:

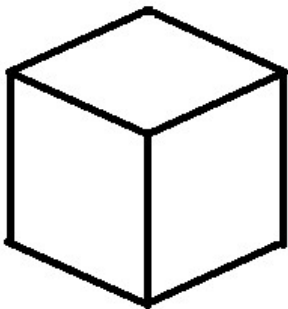
- Kuuden vaiheen itsetutkiskelu
- Olemisen kolme vaihetta
- Minä

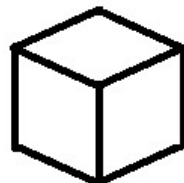
Teoria ulottuvuuksista koostuu kolmesta toisiensa kanssa vuorovaikuttavasta ulottuvuudesta:

- Kolmas ulottuvuus (3D), Informaatio ja vuorovaikutus
- Neljäs ulottuvuus (4D), Mieli ja ajatus
- Viides ulottuvuus (5D), Tietoisuus

Kolmas ulottuvuus (3D),
Informaatio ja vuorovaikutus

Neljäs ulottuvuus (4D),
Mieli ja ajatus

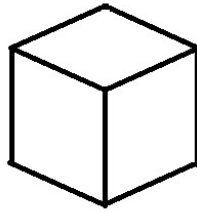
Viides ulottuvuus (5D),
Tietoisuus

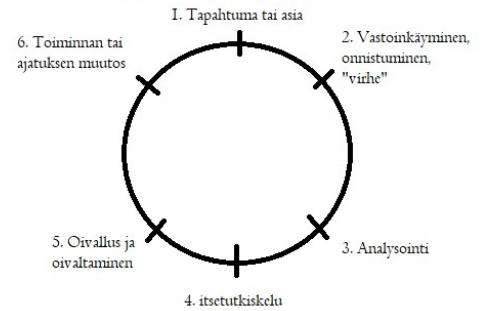
Kolmas ulottuvuus (3D), Informaatio ja vuorovaikutus <- Kuuden vaiheen itsetutkiskelu

Kolmas informaation ja vuorovaikutuksen ulottuvuus pitää sisällään myös tapahtumat, asiat sekä ongelmat. Vaikka ongelmat voivat joskus liittyä myös ajatusrakenteisiin tai tapoihin ajatella, ovat ne kuitenkin perimmiltään lähtöisin kolmannen ulottuvuuden informaatiosta. Tapahtuma, asia tai ongelma on siis lähtökohta tapahtuman, asian tai ongelman tarkastelemiselle.

Kolmas ulottuvuus (3D),
Informaatio ja vuorovaikutus

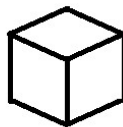
Kuuden vaiheen itsetutkiskelu

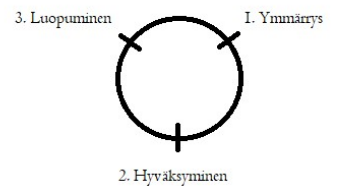
Neljäs ulottuvuus (4D), Mieli ja ajatus <- Olemisen kolme vaihetta

Neljäs mielen ja ajatuksen ulottuvuus pitää sisällään ajattelun, tulkinnan sekä ajatusrakenteet. Olemisen kolmen vaiheen ymmärrys, hyväksyminen ja luopuminen ovat mielessä ja ajatuksessa toimivia työkaluja. Ymmärrys toimii myös siltana neljännen ja viidennen ulottuvuuden välillä.

Neljäs ulottuvuus (4D),
Mieli ja ajatus

Olemisen kolme vaihetta

Viides ulottuvuus (5D), Tietoisuus <- Minä

Viides tietoisuuden ulottuvuus pitää sisällään havainnon, ajatusten tarkastelemisen sekä kyseenalaistamisen, mutta myös älykkyyden tuoman näkökulman. Minä toimii tietoisuudessa, ja on yhtä kuin tietoisuus.

Viides ulottuvuus (5D),
Tietoisuus

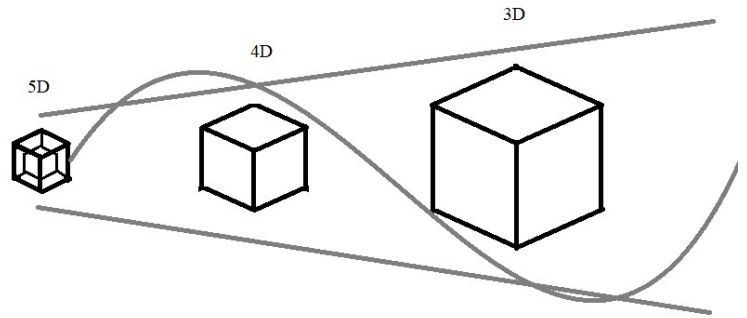

Minä
I. Minä

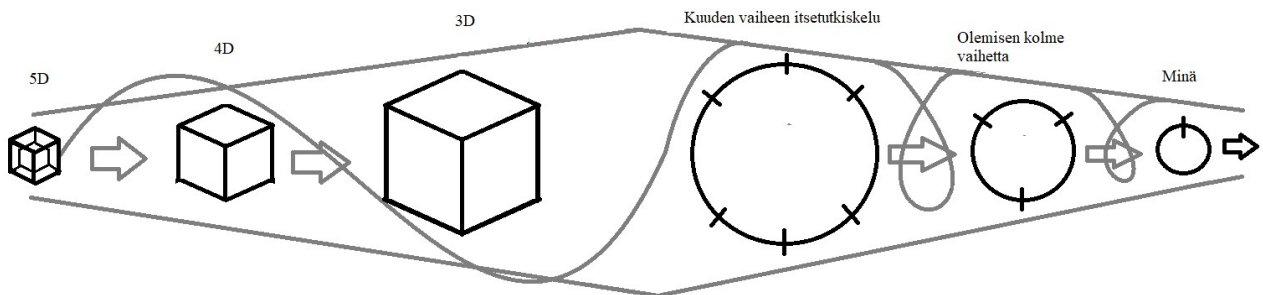
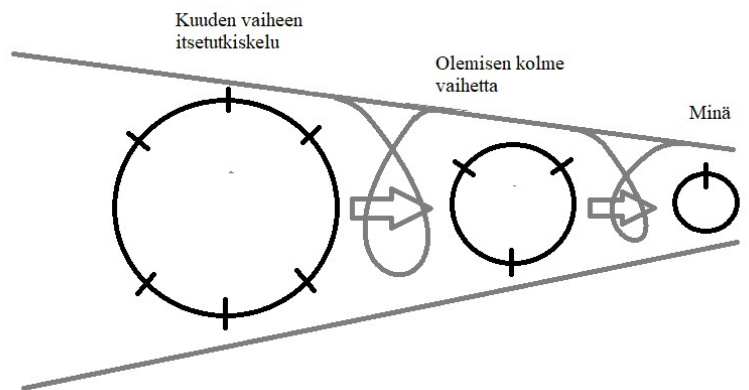
Integraatio

Metatroniikassa tietoisuus on kaiken pohja, josta ajattelu saa tarkkailijansa. Mieli ja tietoisuus taas tarvitsee kolmannen ulottuvuuden informaation ja vuorovaikutuksen rakentaakseen ajatusrakenteet.

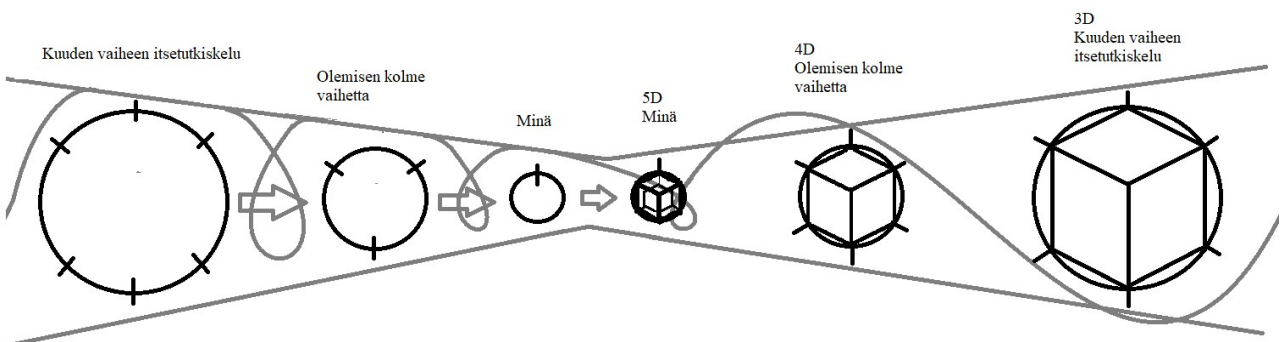

Itsetutkiskelu alkaa kolmannen ulottuvuuden informaation ja vuorovaikutuksen sisältämien tapahtumien ja asioiden tarkastelusta, josta siirrytään tutkimaan mielen ja ajattelun tapoja sekä ajatusrakenteita, päätyen aina omaan itseen, minään, asti.

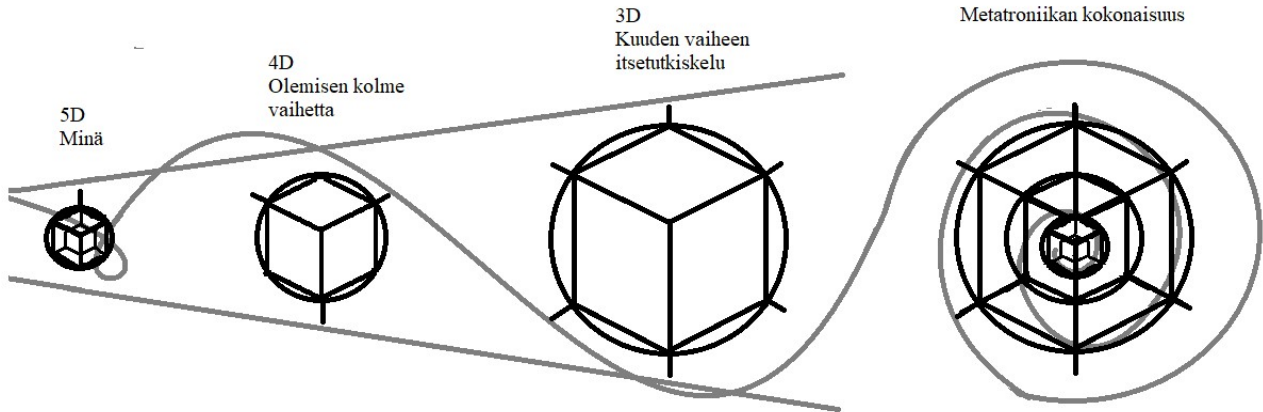
Oppimisen prosessi alkaa siis oman ajattelunsa ja kehollisuutensa tiedostamisesta. Tämän jälkeen integroituminen on aaltoliikkeenomaista oppimista.

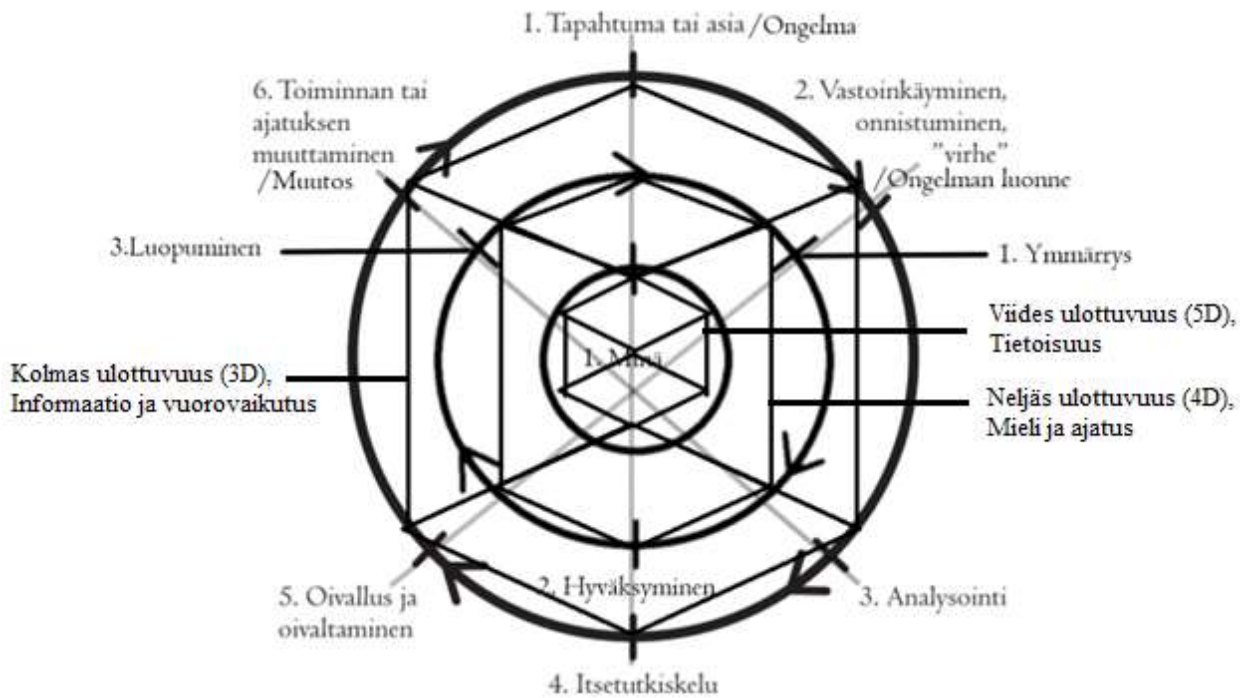
Kun itsetutkiskelun kautta saavutetaan Minä -tietoisuus, tietoisuus itsessään tulee näkyväksi tekijäksi. Minä -vaihe sekä Viides tietoisuuden ulottuvuus (5D) muodostuvat yhdeksi.

Elämä on ympyrän muotoinen- filosofia ja Teoria ulottuvuuksista sulautuvat yhdeksi yhtenäiseksi kokonaisuudeksi, jota kutsutaan *Metatroniikaksi*.

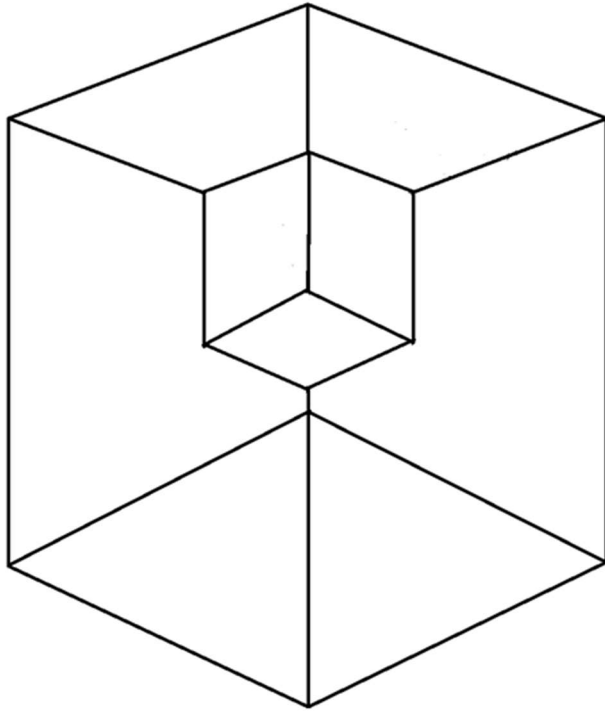

Metatroniikan kokonaisuus kaikkine vaiheineen ja ulottuvuuksineen:

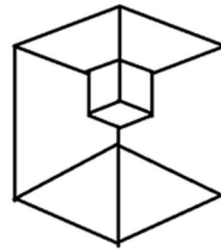

VIII. AJATUSRAKENNE -KAAVIO

Ajatusrakenteet ovat mielessä ja ajatuksessa toimivia tekijöitä. Ajatusrakenteet koostuvat tekijöistä tai perustekijöistä. Ajatusrakenteita voidaan ajatella yhtälöiden kautta, tai geometrisesti tiloina.

mieli ja ajatus   Ajatusrakenne
vaikuttaa mieleen ja
ajatukseen

Ajatusrakenne

Perustekijä
vaikuttaa
ajatusrakenteeseen

Perustekijä

esim.
Pelko
usko/luottamus

IX. HYPERKUBISMI JA ANTIIKIN FILOSOFIA

Kaikki on täydellistä

Sanalle täydellinen on olemassa määritelmä:

”Kaiken kattava, josta ei puutu yhtään osaa.”

”Kaiken kattava”, eli pitäen sisällään kaiken. ”Josta ei puutu yhtään osaa”, eli sisältäen ihan kaikki pienimmätkin asiat, piirteet ja yksityiskohdat. Täydellinen on siis kokonaisuus. Täydellinen kokonaisuus, täysi, vailla mitään.

Jos miettii ihmistä, ja millainen ihminen on, mikä voisi ihmisen kohdalla tarkoittaa täydellistä?

Ihminen on inhimillinen. Ihminen tekee virheitä. Ihminen on sekä hyvä että paha. Ihminen on silloin kokonainen. Ihminen toimii silloin kokonaisena, täydellisenä. Niin, että siitä ei mitään puutu.

On harhaanjohtavaa ajatella, että tarvitsee elääkseen vain vahvuuksia tai miellyttäviä asioita. Paremmuus ja täydellisyys ei kuitenkaan tarkoita vain yksilölle itselleen käytännöllisten asioiden ymmärtämistä ja vaalimista, ikään kuin heikkouksia tai epämiellyttäviä asioita ei olisikaan. Jos näin ajattelee, silloin kieltää itsestään kokonaisen puolen ja silloin on todellakin kaukana täydellisestä ja kokonaisesta. Silloin on vain puolikas. Mitä enemmän yrittää olla pelkästään hyvä ja tähdätä paremmuuteen, sitä enemmän tuntee huonoa oloa kieltäessään itseään. On typerää ajatella, ettei voisi olla heikko, vihainen, surullinen tai ettei tekisi virheitä.

Kuinka edes voisi oppia, jos ei tekisi virheitä. Miten voisi tietää, miten olla vahva, jos ei tiedä, mitä on olla heikko. Ajatus siitä, että ”tulisi olla” täydellinen, on mielenvikainen. Jokainen yksilö on täydellinen, ja jokaisessa yksilössä on olemassa ne asiat, jotka sillä hetkellä kuuluukin olla olemassa. Se hetki, jossa itse tällä hetkellä on, on juuri tällä hetkellä täydellinen. Kaikki mikä asettuu ympärille, on juuri nyt niin kuin sen kuuluukin olla. Silloin siitä ei mitään puutu eli kaikki on täydellistä. Ainoa, joka rikkoo tätä täydellisyyttä, on oma ajatus siitä, mitä sen tulisi olla.

Ehkä jotain pitäisi olla enemmän? Ehkä ei pidä jostain itsessään? Olisiko hyvä, jos olisi jotain enemmän? Voisiko itse olla parempi itselleen?

Ajatus siitä, että tarvitsisi jotain tullakseen kokonaiseksi, on turha.

Ainoastaan oma ajatus voi tehdä särön täydellisyyteen, mutta aina on kuitenkin vara tulla paremmaksi ja kehittyä. Vaikka kaikki onkin täydellistä, elämää ja sen pieniä osia kokonaisuuden sisällä, voi silti hioa vieläkin paremmaksi.

Maailma on syntymästään asti ollut täydellinen. Miljardien vuosien ja tapahtumien kautta kaikki on tässä. Kaikki ovat saaneet lahjan nimeltä elämä. Kaikki ovat saaneet kaiken tarvitsemansa elääkseen. Ihminen voi hengittää, havainnoida ja tuntee. Ihminen voi rakastaa ja vihata, tehdä virheitä ja oppia. Ihminen voi kehittyä rajattomasti. Jokainen ihminen on osa samaa kokonaisuutta ja täydellisyyttä (Miettinen, 2019a.)

Antiikin perusta

Antiikin filosofiassa todellisuus nähtiin kerroksellisena sekä hierarkkisena. Todellisuuden määrittelyyn liittyi hyvin vahvasti myös matematiikka ja geometria. Vielä tänäkin päivänä havaintomme ja arkipäivässä näkemämme kappaleiden liikkeet ovat peräisin Euklidisesta geometriasta.

Filosofiassa jo Platonista ja Aristoteleesta lähtien on eroteltu yksilöoliot ja niiden ominaisuudet tai attribuutit. Platonin mielestä näistä perustavimmin todellisia eivät olleet kummatkaan: hänen mielestään ideat ovat pohjimmiltaan todellisia. Ikuiset ja muuttumattomat, ideaalit, asiat, jotka ovat olemassa kokemusmaailman ulkopuolella. Arkiset asiat, joita havaitsemme maailmassamme, eivät siis ole yhtä todellisia kuin ideat. Aristoteles hylkäsi tämän näkemyksen ja hänen mukaansa yksilöoliot ovat todellisuuden perusyksiköitä ja kutsui näitä substansseiksi. Hänen mielestään yksilöt olivat perustavia olioita. Substanssit eivät ole riippuvaisia attribuuteista, hän ajatteli. Esimerkiksi muotojen, kokojen ja värien olemassaolo riippuu asioista, joiden muotoja, kokoja ja värejä ne ovat. (Crane, 2004, s.11)

Platon

Platonia voidaan pitää keskeisenä hahmona muinaisen Kreikan filosofiassa. Hänen ajattelunsa asettuu hyvin paljon ihmisen tiedon ympärille. Platonin mielestä todellinen tieto on sekä helppoa, mutta myös yllättävän vaikeaa tavoittaa. Hänen täydellisen ja erehtymättömän tiedon ihanteen mukaan nimenomaan matematiikassa, etiikassa ja metafysiikassa on mahdollisuus tietoon tämän ihanteen mukaisesti korostaen, että suurin osa arkielämässämme havaittavasta maailmasta ei voi yksinkertaisesti olla luotettavan tiedon kohde. Keskeisiä asioita Platonin ajattelussa ovat siis keskeisenä ideat sekä sielun sukulaisuus niiden kanssa ja maailma, jonka havaitsemme ja josta emme voi saada tietoa. (Morton, s.76)

Platon ja matematiikka

Platonin oven yläpuolella kerrotaan lukeneen: ”Älköön kukaan, joka ei tunne geometriaa, astuko sisään.” Tämä kertoo hänen intohimostaan matemaattista ajatteluaan kohtaan. Hänen metafysiikkansa lähtökohtana ovatkin olleet matemaattiset objektit, jotka ovat ajattomia, älyllisiä, todellisia, mutta myös arkipäivän aistimaailmamme objektien takana. Platon määritteli kaksi maailmaa: ilmiöiden maailman ja ideoiden maailman. Kuten hän ajatteli, vain ideoiden maailma voi edustaa todellisuutta ja sitä kautta todellista tietoa. Ideoiden maailmassa on ainoastaan älyllisiä ja abstrakteja entiteettejä, eikä se sisällä mitään aistittavia, fyysisiä tai materiaalisia, asioita. Platonin mukaan todellinen tieto kohdistuu siis siihen, mikä on muuttumatonta ja aina samanlaisena pysyvää. (Platon ja matematiikka.) Kuten Laurikainen (1980) kirjassaan totesi, invarianttia. Platon on sijoittanut matemaattiset objektit erityiseen asemaan näiden kahden maailman väliin. Ne eivät ole aistittavia eivätkä fyysisiä, mutta ne eivät myöskään ole korkeimpia ideoita. Matemaattiset objektit ovat muuttumattomia, ajattomia sekä universaaleja ja niitä käsitellään kuvioiden ja merkkien avulla. Ne toimivat siltana näkyvän maailman ja täydellisen ideamaailman välillä. Matematiikka toimii myös Platonille välttämättömänä välineenä sielun viemiseksi kohti totuutta. Matematiikan harjoittaminen hänen mukaansa irrottaa mielen aistimaailman kohteista, jotka muuttuvat, ja suuntaa sen kohti rakennetta ja järjestystä, joka on muuttumaton. Tähän liittyy vahvasti muun muassa geometria. Matematiikka toimii siis tällä tavoin todellisuuden ontologisena ja epistemologisena mallina. Tämä tuo esille matematiikan ja geometrian keskeisen roolin Platonin ideaopissa. Ne eivät ole pelkästään teknisiä tai käytännöllisiä tieteenaloja, vaan todellisuuden rakenteen ilmentäviä ja

ajattelijaa johdattavia tekijöitä kohti metafyyisistä ymmärrystä. Näkyvän maailman järjestys myös heijastaa matemaattista järjestystä. Aistimaailma on muuttuva ja epätäydellinen mutta sen taustalla oleva maailma on matemaattinen ja rationaalinen (Aydin, 2025.)

Platonin mukaan järjen avulla on mahdollista oppia ideamaailman totuudet. Hänen sielukäsityksensä mukaan ideamaailman kaikki tieto on jo olemassa ihmisen sielussa valmiina, koska sielu on ikuinen ja kuolematon. Mitään sellaista ei ole, mitä sielu ei jo tietäisi, mutta syntyessään kehoon tämä tieto on vain unohtunut. Mikään ei siis ole uutta, vaan sielu palauttaa mieleen tai ”oppi” asiat uudelleen, jotka se jo tietää. (Helsingin yliopisto, n.d.)

Aristoteles

Aristoteleen näkemyksen mukaan todellisia entiteettejä olivat ominaisuudet. Tämä näkemys tarkoittaa sitä, että emme tarkastele olioita tarpeeksi perinpohjaisesti, jos näemme vain yksittäiset objektit, kuten esimerkiksi puut, talot tai ihmiset. Nämä oliot sisältävät myös ominaisuudet, jotka tulisi tuoda esiin. Toisin sanoen, asioilla ei ole ominaisuuksia siksi, että me luokittelemme nämä ominaisuudet, vaan me luokittelemme nämä ominaisuudet siksi, että näillä asioilla on nämä ominaisuudet. Esimerkiksi painon kaltaista ominaisuutta sanotaan universaaliksi, koska se on yleinen tai universaalinen piirre (Jälleen ajatus; invariantti). Universaalit taas ovat yksittäisten ihmisten tai esineiden, partikulaarien, vastakohtia. Filosofiasana *substanssi* käytettiin eri asiayhteyksissä, mutta Aristoteles käytti sitä kuvaamaan yksilöolioita, esimerkiksi ihmisyyksiä, tässä merkityksessä ensimmäisenä. Aristoteleen mukaan yksittäinen substanssi on yhdistelmä muodotonta ainetta, sekä sitä organisoivaa muotoa. Näin ollen Aristoteleen näkemys olioista erosi merkittävästi Platonin tavoista ajatella. Aristoteles ajatteli, että substanssin muoto on se mikä tekee substanssista itsensä. Näin ollen muoto muodostuu substanssin olemukseksi. (Crane, T., 2004, s.13, 14)

Sielu

Aristoteleen mukaan ruumiin aineelle muodon antaa sielu. Vaikka hänen mukaansa kaikilla elävillä olennoilla on sielu, ne eivät kuitenkaan ole samanlaisia. Ravitsevan sielun ominaisuuksiin kuuluvat kasvu ja lisääntyminen, aistivan sielun tuntemukset sekä havainnot ja järkisielu vastaa päättelystä sekä ajattelusta. Näin ollen kasvit omaavat vain ravitsevan sielun, kun taas eläimillä on sekä ravitseva että aistiva sielu. Ihmiset omaavat näiden lisäksi vielä järkisielun. Näitä kolmea voidaan siis pitää muotoina tai ohjaavina periaatteina elävälle olennoille luonteenomaisten toimien suhteen. Sielun perusteella Aristoteles siis selitti ruumiin toiminnan. Aristoteleen näkemyksessä oli myös selvä hierarkia. Kukin korkeampi kyky sisältää alemmat. (Crane, T. 2004, s.14)

Nämä kaksi ajattelijaa ovat muovanneet hyvin vahvasti koko länsimaista filosofiaa. Hyperkubismi asettuu tietoisesti heidän ajattelunsa perustuksille.

Hyperkubismi jatkumona

Kuten huomaamme, Hyperkubismin filosofiasana on hyvin paljon samankaltaisuuksia sekä Platonin näkemysten kuin myös Aristoteleen tavoissa ajatella.

Hyperkubismin geometrinen esitys ulottuvuuksista sekä niiden vuorovaikutuksesta istuvat suoraan Platonin geometrisiin ihanteisiin. Myös Platonin ajatus sielusta sisältää hyvin paljon samankaltaisuutta hyperkubismin 5D tietoisuus ajattelun kanssa. Hyperkubismissa tärkeintä on löytää ”rakenteiden totuus”, mikä resonoi täysin ideamaailman ajatuksen kanssa. Hyperkubismissa nähdään, että löytääkseen rakenteelliset totuudet nähtävän todellisuuden takana, on itsetutkiskelun

kautta purettava havainto ja rakennettava se uudelleen todenmukaisesti todellisuuden sääntöjen ja raamien mukaisesti. Hyperkubismissa ymmärretään myös, että silmin havaittava maailma ei ole todellinen todellisuus, vaan totuus todellisuudesta on rakenteissa ja kolmannen ulottuvuuden säännönmukaisuudessa. Platonin sieluajatus resonoi myös vahvasti ajatuksen suhteen, että sielu on syntymästä kuolemaan osa ihmistä, ikään kuin oppimassa uudelleen. Jos ajateltaisiin, että sielu, mitä hyperkubismissa katsomme 5D-tietoisuudeksi, ei muista mitään 3D-maailmaan tullessaan tai sieltä lähtiessään, se selittäisi muistojen liittyvän kehollisiin ja hermostollisiin mekanismeihin. Tällöin tietoisuutta voitaisiin tosiaan pitää puhtaana olemisen muotona.

Toisaalta, Aristoteleen näkemys sieluhierarkiasta resonoi Hyperkubismin 3D-4D-5D-ajattelun kanssa myös todella vahvasti. Voisimme verrata niitä seuraavaan tapaan:

Ravitseva sielu = Yksilön ruumiillinen ilmentymä kolmannessa ulottuvuudessa

Aistiva sielu = Yksilön mieli ja ajatus neljännessä ulottuvuudessa

Järkisielu = Yksilön tietoisuus viidennessä ulottuvuudessa

Lisäksi tämä Aristoteleen sielujen hierarkia, joka määrittää, että korkeampi sielu sisältää aina edellisen, on tismalleen samankaltainen ajatus, kuin Hyperkubismin ulottuvuuksien hierarkia.

Tämän lisäksi, siinä missä Platonin todelliset ideat esiintyvät täydellisessä ideamaailmassa, johon myös Hyperkubismi uskoo, näkee Hyperkubismi myös Aristoteleen ominaisuusajattelun.

Todellisuutta tutkiessa on myös eroteltava ja otettava huomioon asioiden ja tekijöiden erilaiset ominaisuudet, saadakseen tutkittavista asioista mahdollisimman kattavan kuvan.

Voitaisiin siis ajatella Platonin ajatusten ja Aristoteleen näkemysten muodostavan Hyperkubismissa eräänlaisen synteesin. Hyperkubismi ei sulje kumpaakaan tai ajattele kumpiakaan näkemyksiä mitenkään eriarvoiseen asemaan, vaan molemmat muinaisen Kreikan ajattelijat olivat omissa näkökulmissaan hyvinkin päteviä.

LOPPUSANAT

Hyperkubismista on muodostunut minulle lievästi sanottuna hienoinen pakkomielle. Olen viimeisen hieman yli kymmenen vuotta tavalla tai toisella ihmetellyt todellisuutemme rakenteita sekä erilaisia näkökulmia ja ajatuksia siihen liittyen. Kun maalaaminen tuli pohdintojeni rinnalle, se avasi aivan uudenlaisen ulottuvuuden todellisuutemme rakenteiden tarkastelemiseen, mutta myös nimenomaan siihen, miten todellisuus koetaan ja miten todellisuutta havaitaan, mutta miten sitä maalaamisen kautta voidaan hyvin monin eri tavoin ilmentää.

Olen täysin varma kirjoittamistani asioista, ja seison niiden takana. Konkreettisen kolmiulotteisen maailmamme sekä mielen ja ajattelumme lisäksi on olemassa vielä yksi taso, tietoisuus. Psykologian näkemys siitä, että tietoisuus olisi vain aivojen luoma rakenne, ei ole johdonmukainen. Ajatus ei voi tarkastella ajatusta, se ei ole looginen vastaus. Ajatuksen sisällä voi olla kahta hierarkkisesti eriarvoista tekijää, jotka toisiaan tarkastelisi. Miten voisimme luottaa tämän jälkeen siihen, kumpi on se oikeassa oleva ajatus, joka tarkastelee tätä toista ajatusta?

Olisi syytä myös tarkastella sielusta kirjoitettuja tekstejä hieman modernimmasta näkökulmasta. Jos ajattelemme Raamattua nykypäivän kielen mukaan pitäen sitä nykypäivässä, ei ihme, että se kuulostaa lennokkaalta joillekin. Olisi hyvä ottaa sielun käsite moderniin kontekstiin ja tarkastella asioita hieman ehkä kypsemmästä näkökulmasta.

Näistä ajatuksista on hyvä jatkaa kohti Hyperkubismi, osa III -tekstiä.

ALLEKIRJOITUS

”Alussa oli Sana, ja Sana oli Jumalan tykönä, ja Sana oli Jumala.” (Raamattu, Joh. 1:1)

Anssi Matias Miettinen

11.2.2026

Chiusa Sclafani, Italia

OSA III

TIIVISTELMÄ

Hyperkubismi, osa III -artikkeli muodostaa Hyperkubismin filosofisen kokonaisuuden kolmannen osan, jossa tarkastellaan teorian ilmentymistä taiteellisessa työskentelyssä sekä ilmaisun kehittämisessä. Teksti perustuu pitkäkestoiseen henkilökohtaiseen tutkimusprosessiin, jossa yhdistyvät kuvataiteellinen työskentely, filosofinen ajattelu sekä havaintoa ja todellisuutta koskeva pohdinta.

Artikkelissa kuvataan, miten Hyperkubismin keskeiset periaatteet, kuten moniulotteisuus, todellisuuden ja kokemuksen välinen suhde sekä mielen rooli havainnon rakentumisessa, ilmenevät käytännön taiteellisessa prosessissa. Aineistona toimivat 2020-2026 toteutetut maalaukset ja tutkielmat, joiden kautta analysoidaan ilmaisun muuntumista kohti vapaampaa ja moniulotteisempaa lähestymistapaa.

Teksti seuraa taiteellisen työskentelyn kehityskaarta esittävästä ja rakenteellisesti kontrolloidusta ilmaisusta kohti intuitiivisempaa ja käsitteellisesti laajempaa muotoa. Prosessiin sisältyvät myös kriittiset vaiheet, jotka ovat ohjanneet ajattelun uudelleenarviointia ja syventäneet suhdetta Hyperkubismin filosofisiin lähtökohtiin.

Artikkeli osoittaa, että Hyperkubismi toimii käytännössä vaikuttavana ajattelun ja havainnon mallina, joka muokkaa sekä taiteellista prosessia, että tapaa jäsentää todellisuutta. Se toimii teorian soveltavana ja tutkivana osana laajempaa hyperkubismin kokonaisuutta.

ALKUSANAT

Rakkaus voi muuttua, ihmiset voivat kadota, elämä voi olla erilainen tänään, kuin mitä se oli eilen, ja tulla aivan toisenlaiseksi huomenna.

Todellisuus on kuitenkin muuttumaton. Siksi minä sen syvintä totuutta tavoittelen. Voin luottaa siihen, että se on ainoa, joka pysyy.

Tämä teksti on omistettu kaikille niille, jotka ovat auttaneet minua tämän kymmenen vuoden aikana saavuttamaan asiat, joita olen saanut. Hyperkubismin teoriaa ei olisi olemassa ilman ymmärrystä, hyväksyntää ja rakkautta.

Erityisesti haluan omistaa tämän tekstin Octavian Iordachelle, joka on osoittanut minulle, että tämä ei ole ollut turhaa.

I. JOHDANTO

Hyperkubismin tutkimus on sekä kirjallista, että visuaalista tutkimusta. Siinä missä Hyperkubismi, osa I esitteli manifestin sekä filosofian ja Hyperkubismi, osa II syvensi Hyperkubismin filosofisia väittämiä, esitteli kaavioita ja aksioomat sekä periaatteet, Hyperkubismi, osa III esittelee taiteellisen sovelluksen.

Tekstissä käsitellään perinteisen Kubismin historiaa sekä kirjoittajan henkilökohtaisia pohdintoja aiheen parissa. Kubismin merkitys Hyperkubismin synnylle on ollut merkittävä, ja siksi on tärkeää tarkastella kirjoitettuja pohdintoja Kubismin suhteen, mutta myös maalaten tehtyä tutkimustyötä teosten merkeissä. Hyperkubismi ei ole Kubismin jatke, vaan se pyrkii laajentamaan Kubismin perimmäisiä ajatuksia todellisuuden kuvaamisesta eriläisten näkökulmien kautta.

Siinä missä Kubistit rikkoivat kolmiulotteisen kohteen kaksiulotteiselle pinnalle, Hyperkubismissa tavoitteena on rikkoa sekä kohde, henkilökohtainen ajatus sekä tietoisuuden kautta rakentaa kolmiulotteinen teos, joka ilmentää Hyperkubismissa ilmeneviä 3D-5D todellisuusrakenteita. Todellisuus rakennetaan siis uudelleen kokonaiseksi käyttäen Hyperkubistisia periaatteita.

Tässä tekstissä esitellään perinteisen Kubismin tutkimus, sen maalaukselliset tutkielmat sekä Kubismin historiaa. Pääpaino on kuitenkin Hyperkubismin tutkimuksessa sekä sen kaavioissa, hyperkubistisissa tutkielmissa sekä ajatukset liittyen Dimensionismiin ja Pylotopismiin.

Hyperkubismin filosofia sekä ulottuvuuksien välinen vuorovaikutus on selitetty aiemmissa kirjoituksissa, joten palaaminen niihin on tätä artikkelia lukiessa suotavaa.

Hyperkubismi, osa III, on sarjan viimeinen kirjoitus, joka nivoo Hyperkubismin teorian yhteen.

II. JOHDANTO II

Kuutioiden keskellä

Kuutioita. Tuhansia kuutioita. Ja minä niiden keskellä. Katson ympärilleni, ja joka puolella näkyy täysin identtisiä kuutioita. Erikokoisia vain. Harmaita. Osa valtavia ja osa hyvin pieniä. Suurimmat ovat kerrostalon kokoisia, ja osa vain muuttolaatikon. Eripuolilla. Siinä minä seison, kaiken keskellä.

Taivasta peittää vaalea pilviharso. Ei ole rajaa horisontissa. Ainoastaan kuutioita. Silmänkantamattomiin. Pilviharso muuttaa muotoaan, mutta pysyy vakaana. Ilma on niin pysähtynyt, että voisi kuvitella olevansa tyhjiössä. Painovoima on entistäkin raskaampi. Tuntuu, että keho painaa tuhansia kiloja. Yritän nostaa jalkaa, mutta se on hyvin raskas. Raskaampi kuin koskaan.

Edessäni on kuutio. Sen jokainen kylki on identtinen. Kuutio on pieni, ehkä pienen soittorasian kokoinen. Kyykistyn ja ojennan kädet sitä kohti. Otan kiinni molemmin käsin sivuilta, ja koitan nostaa sitä ylös. Ei onnistu. Kuutio olisi valettu alustaan. Se on kylmä, eikä se hievahda. Yritän työntää, yritän vetää. Kuutio ei hievahda.

Taivas päästelee ääntä. Muutama murahdus, jonka jälkeen todella kovaa jylinää. Kuin ukkonen, mutta tuhat kertaa kovempi. Pilviharson keskeltä ilmestyy jättimäinen kuutio. Tumman harmaa sävyltään. Sen jättimäiset reunat työntyvät pilviharson keskeltä vaivattomasti. Ja harso tottelee. Valtava koko ja olemus luo suunnattoman varjon isolle alalle. Se on suurinta koskaan näkemääni.

Kuution vauhti alkaa kiihtymään sen pudotessa alaspäin. Se tulee voimalla ja massalla. Se putoaa kohtisuoraan minua kohti niin, että luulen jääväni sen alle. Pinta-ala laajenee sen lähestyessä. Se lähestyy niin nopeasti, etten pysty näkemään muuta taivasta kuin kuution valtavan neliön muotoisen pohjan. Suljen silmäni.

Kova pamaus. Pamaus jää kaikumaan tyhjiyteen. Kuin salama olisi iskenyt suoraan viereeni. Maa tärisee niin, että on hankala pysyä pystyssä. Avaan varovasti silmäni, mutta en näe ympärilleni. Pölyä ja usvaa on kaikkialla. Pamauksen aiheuttama melu hälvenee vähitellen kaukaisuuteen, ja yritän edelleen nähdä ympärilleni. Yritän hapuilla käsilläni lähistöä, kunnes kämmeneni osuvat edessäni kylmälle pinnalle.

Usva ja sumu alkavat hälvetä. Pienten pölyhiukkasten edelleen laskeutuessa alaspäin, hahmotan edessäni seinämän. Todella suuren seinämän. Sen korkeus on kuin pilvenpiirtäjällä, ja leveys on yhtä pitkä kuin korkeus. Minun ja seinämän välillä on vain noin metri. Laitan molemmat kädet seinämää vasten. Se on suurin kaikista kuutioista, ajattelen. Jään katsomaan seinään.

Siinä minä seison, ja ihmettelen.” (Miettinen, 2018)

III. KUBISMIN TUTKIMUS

”Kubisti,
vai mielen nudisti.

Useat ulottuvuudet,
ääneen puhuttavat.

Annan kolmioiden,
asettua taloksi.” (Matias, 2020)

Tässä luvussa tarkastelemme aiempia tutkimuksiani liittyen Kubismiin. Kubismi on ollut yksi suurimmista innoittajistani Hyperkubismin taustalla, ja Hyperkubismin visuaalinen toteutus lähentelee hyvin paljon perinteisen Kubismin periaatteita. Maalauksellinen tutkimus näyttää maalaten toteuttamani kubismin tutkimukset, ja ajatuksellinen tutkimus perehtyy pohdintoihini liittyen kubismiin, sen historiaan sekä näkemyksiini ulottuvuuksista. Luvun lopussa keskitytään Kubismin ja Hyperkubismin vuorovaikutukseen.

Maalauksellinen tutkimus

Kubismin tutkimukseni ovat olleet sekä ajatuksellisia kuin myös maalauksellisia vuodesta 2020 lähtien. Olen kirjoittanut opinnäytetyössäni *Kuution sisällä*, 2024 kattavan selityksen tästä prosessista.

”Kubismin tutkimukset; ulottuvuudet puhuttavat

Mielenkiintoni kubismiin syntyi tutustuessani vanhojen mestareiden, kuten Pablo Picasson (1881-1973) ja Georges Braquen (1882-1963) varhaisiin kubistisiin teoksiin. Olin toki jo aikaisemmin törmännyt Picasson teoksiin erilaisissa tilanteissa, mutta ne alkoivat näyttäytymään eri tavoin itsetutkiskeluvuosien alkuvaiheilla, jolloin mielenkiinto keskittyi rikottuun ja uudelleenrakennettuun näkemykseen maalattavasta kohteesta. Tämä sysäsi minut tutkimaan kubismin teoriaa, mikä taas johti tiensä aina ajattelun pohtimiseen, mutta myös 37 neljännen ulottuvuuden tutkimiseen asti. Picasson tiedetään tutkineen suhteellisuusteoriaa, mutta hänen tiedetään myös sanoneen maalaavansa muotoja niin kuin ”hän ne ajattelee, ei niin kuin hän ne näkee” (Bergström, 2015, s.332). Mielestäni hän kuvasti täydellisesti mielen ja ajatuksen neljättä ulottuvuutta kubistisissa töissään.

Minua viehätti myös vahvasti teosten geometria, missä aluksi hyvin epäjohdonmukaiselta ja sekavalta vaikuttava kuva muodostuikin kubismin teorian tutkimisen myötä hyvin johdonmukaiseksi ja selkeäksi. Teokset olivat kuin arvoitus, jotka mielen ja ajatuksen avulla pystyi muuttamaan selkeiksi kokonaisuuksiksi. Muistan maalauksen lehtorimme Petri Rummukaisen sanoneen kubistien tavoitteen olleen myös luoda elävää kuvaa kaksiulotteiselle pinnalle, ja mielestäni tässä on osittain onnistuttukin. Kuva alkaa teorian ja teoksen tutkimisen avulla elämään yksilön mielessä ja ajatuksessa. Kubismissa teokset olivat myös loogisia ja todella nerokkaita sommitteluineen ja asetelmineen, missä kohteen pystyi näkemään mielen ja ajatuksen avulla monesta eri perspektiivistä samanaikaisesti.

Uppouduin tutkimuksissani ehkä liiaksikin termiin kubismi. Maalausopintojeni lehtori Rummukainen sanoi myös: ”Älä rakastu siihen kubismiin”. Näin minulle kävi, tai koen sen itse enemmänkin pakkomielteeksi kuin rakkaudeksi. On helppo tutkia maisemamaalauksen teoriaa tai esimerkiksi ymmärtää abstraktin taiteen vaikuttavia syitä ja tekijöitä, mutta kubismi tarjosi minulle loputtoman suon, johon upottaa ajatukseni ja energiani. Kubismin tutkiminen toi ajatukselleni kaivattuja haasteita ja ongelmia ratkottavaksi. Tyyli-suunnan pohjimmaista teoriaa aikani tutkittuani sekä lukien, pohtien että maalaten, olen saanut rakennettua aiheesta itselleni minua tyydyttävän ymmärryksen.

Kubismin tutkiminen maalauksien kautta

Kubismin tutkimukseni ovat liittyneet ajatustyöskentelyn lisäksi myös hyvin vahvasti maalaamiseen. Ensimmäiset kubistiset teokseni maalasin vuonna 39 2020 kevään aikana. Teokset Omakuva, 2020, Nimetön, 2020, ja Nainen, 2020, on maalattu vielä asuessani Helsingin Roihuvuoressa. Kubismini oli tällöin kokeilevaa, johon sekoittui aikaisemmat tyylini maalata kolmiulotteisia muotoja, mutta myös aikaisempien hahmomaalaukseni muotokieli.

Omakuva

Nimetön

Nainen

Opintoni alkoivat Kankaanpään taidekoulussa elokuussa samaisena vuonna, minne muutin kesän aikana. Ensimmäinen vuosi menikin kurssien lomassa tehden omia töitä sen mitä koululta ennätti. Myöskään tällöin minulla ei ollut omaa työtilaa, joten maalasin yksiossani sen mitä pystyi. Maalaukset Shakkilauta, 2020, Kitara, laukku, tuoli, 2020, ja omakuva, 2020, syntyivät kesän aikana ennen koulun alkua. Teoksissa okran ja harmaan sävyt kumpusivat analyttisen kubismin värimaailmasta.

Shakkilauta

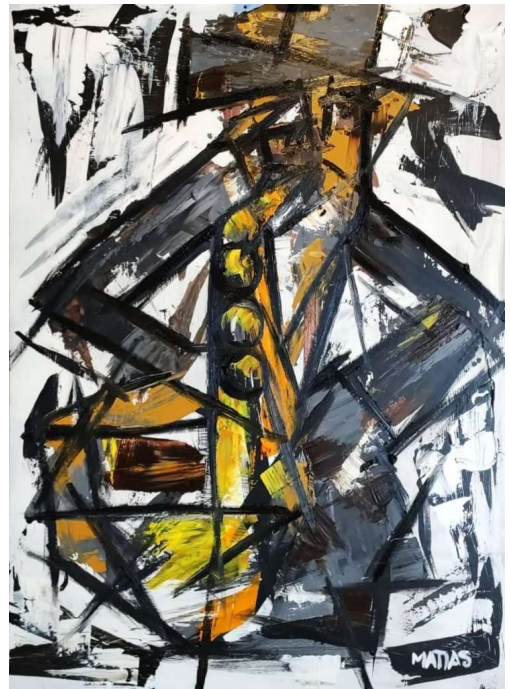

Kitara, laukku, tuoli

Omakuva

Maailmaa myllyttänyt koronapandemia oli rajoittanut ihmisten näkemistä ja toimintoja sulkien koulun ja ravintolat Kankaanpäässä keväällä 2021, jolloin päätin lähteä tuttavalleni Helsinkiin. Tällöin maalasin teoksen Saksofonisti, 2021.

Saksofonisti

Kesän aikana maalasin vaihtelun vuoksi maisemia Helsingin maisemista, josta kasasin myös näyttelyn kesällä pieneen punavuorelaiseen kahvilaan. Maisemat olivat kubismin sijaan impressionistisia kuvauksia helsinkiläisistä maisemista. Loppuvuonna 2021 aloin käyttämään kollaasia kubistisissa teoksissani. Liimasin teoksiini lehtileikkeitä ja kartonkia tuomaan struktuuria, mutta myös viestiä aikakaudesta, jossa sillä hetkellä elin. Koronapandemia oli vahvimmillaan rajoituksineen ja tällöin työskentely oli sallittu yksin

koulun tiloissa, muutoin kaikki oli aika lailla suljettuna. Ensimmäiset kollaasiteokset Home, 2021, nimetön, 2021, ja Guitar, 2021, edustivat henkilökohtaisesti uudenlaista lähestymistapaa työskennellä.

Home

Nimetön

Guitar

Vuoden 2022 puolella Helsinki cathedral, 2022, ja Studio view, 2022, maalaukset jatkoivat samaa teemaa, ja myös tapetti tuli yhdeksi materiaaliksi maalauksessa käytettävissä elementeissä. 2022 Kesällä minulle tarjoutui myös mahdollisuus osallistua Art Nordic 2022- taidemessuille Kööpenhaminaan, missä kyseiset teokset olivat esillä viikonlopun ajan 24.- 26.6.2022.

Helsinki Cathedral

Studio view

Kesän aikana pyrin pääsemään vielä syvemmälle kubistisessa työskentelyssäni. Tänä aikana pohdin mielessäni juurikin neljännen ulottuvuuden teemaa, ja mielessäni pyöri käsite hyperkubismista. Aiheeseen palaan tarkemmin myöhemmin. Tavoitteenani oli löytää keino luoda perinteisen kubismin päälle yksi ulottuvuus lisää. Whiskeybottle, glass and chessboard, 2022, Whiskeybottle, glass, chessboard and guitar, 2022, ja Whiskeybottle and glass, 2022 olivat tutkielmiani työtiloiltani erilaisista asetelmista.

Whiskeybottle, glass and chessboard

Whiskeybottle, glass, chessboard and guitar

Whiskeybottle and glass

Myöhemmin tein vielä suurempikokoisempia tutkimuksia, missä yritin pirstaloida havaintoa jättäen tilaan kuitenkin jotain konkreettista, kuten maljakon tai kahvipannun. Morning table, 2022, Bowl on the table, 2022. Kyseisissä teoksissa käytin myös kollaaselementtinä vanhoja lakanoita.

Morning table

Bowl on the table

Syksy 2022 meni valmistautuessa vaihto-opiskeluihini, jotka alkoivat keväällä 2023 Prahassa paikallisessa Taideakatemiassa, AVU:ssa (Akademie výtvarných umění). Esitellessäni työskentelyäni koulun studioni professorille Petr Dub:lle (s.1976) ja muille opiskelijoille, kysyi Dub minulta, ”miksi maalaat sata vuotta vanhoja teoksia?”. Myös oppilaat ihmettelivät, voisinko tehdä jotain muuta. Tämä sysäsi minut henkilökohtaiseen kriisiin, ja parin kuukauden ajan mietinkin, kuinka lähteä viemään todella työskentelyäni omaan suuntaani.

Ensimmäiset tutkielmat kevyemmästä viivasta ja pelkistetystä värien käytöstä syntyivät vuokrahuoneessani Mikulánskalla kevään aikana. Teokset Chair, table and empty frames, 2023, Night table, lamp and bowl, 2023, sekä Smoking man on chair, 2023, olivat ensimmäiset uutta tyyliä edustavat teokset. Nämä pelkistyivät vain musteen avulla tehtyihin hailakoihin taustaväreihin, hiilikynällä tehtyihin ääriviivoihin sekä öljyllä toteutettuihin varjoihin.

Chair, table and empty frames

Night table, lamp and bowl

Smoking man on chair

Myöhemmin syntyneet Winebottle and glass at the table, 2023, Flower at the table and chair, 2023, sekä Bible on the table under lamp, 2023, saivat vahvemmat värit osakseen, mutta ilmeisesti kuvatut asetelmat toivat minulle vapauden liian analyttiseen ajatteluun, jonka myötä aloin pitkästä ajasta nauttimaan maalaamisesta uudelleen. Näistä teoksista pidin yhteisnäyttelyn vuokraemäntäni Katariina Lillqvistin kanssa, joka pidettiin 2.-16.6.2023. Teokset osallisuivat myös paikallisen taideakatemia lukukauden loppunäyttelyyn.

Winebottle and glass at the table

Flower at the table

Bible on the table under lamp

Palatessani takaisin suomeen kesäkuun aikana, aloin työskentelemään uusien ideoiden parissa. Pelkän hiiliviivan ja pelkistettyjen väritaustojen lisäksi kollaasi palasi mukaan teoksiin, ja erilaiset materiaalit, kuten kankaat, tapetit ja viimeistelyssä käytetyt pastelliliidut toivat teoksiin vielä enemmän eloa ja ulottuvuuskellisuutta. Flowers at the table, 2023, View from studio, 2023 ja Breakfast table, 2023 jatkoivat samaa pelkistettyä teemaa pienillä esteettisillä lisäyksillä. Tämän sarjan teokset olivat näytilillä Galleria Porin Saskioilla 29.7-20.8.2023.

Flowers at the table

View from studio

Breakfast table

Tämänkaltaisessa tyyliissä maalata ajattelin löytäneeni tavan kuvata neljännen ulottuvuuden mieltä ja ajatusta hentoina ääriviivoina asetelmien ja kohteiden muodossa, joidenka ympärille selkeä kolmiulotteinen rakenteellinen todellisuus muodostui. Olin kuullut jo aikaisemmin tuttavaltani turpeesta valmistetusta akustiikkalevystä, jota olisi helppo työstää veistäen ja jolle olisi mahdollista myös maalata. Seuraavaan kokonaisuuteen tilasin materiaalit ja aloin maalaamaan sarjaa, jonka nimeksi tuli myöhemmin Hiljennetty hyväksyntä (Silenced acceptance). Kuvissa teokset *Euphrates has dried*, 2023, *Only for fans*, 2023 ja *Who shot the pidgeon*, 2023.

Euphrates has dried

Only for fans

Who shot the pidgeon

Teokset muodostuivat myös tarkoituksenmukaisesti kollaasi ja öljyvärien lisäksi kolmiulotteisiksi, joka oli jälleen askeleen eteenpäin tutkimuksissani. Teokset myöskin irtaantuivat pois päin vielä lisää kubismin teemasta, mikä on ollut myöskin jälkeempään ajateltuna hyvin vapauttavaa. Olin kuitenkin muutaman vuoden hyvin intensiivisesti kiinni siinä ajatuksessa, että minun tulisi luoda jokin tajunnanräjäyttävä ja uusi kubistinen tyyli suunta. Sarjan teokset olivat näytillä Galleria Rongassa 11.-30.11.2023. (Miettinen, 2024)

Ajatuksellinen tutkimus

Ajatuksellinen tutkimisen prosessi ilmenee kirjoittamissani *Ulottuvuudet puhuttavat*, 2022, artikkeleissa sekä *Mikulandskán tutkimuksia*, 2023, tekstissäni. Artikkeleissa pohdittiin kubismia, ulottuvuuksia sekä ensimmäisiä kertoja Hyperkubismia käsitteinä.

Ulottuvuudet puhuttavat -artikkelit tulivat kubististen maalaustutkimusteni perässä. Ensin aloitin tutkimaan kubismia visuaalisesti maalaten vuonna 2020. Toki myös samalla kevyesti tarkastelin aiheeseen liittyvää kirjallisuutta ja kävin keskusteluja aiheesta taidekoulussa. Kubismi ei erityisesti nauttinut suurta suosiota niin opettajien kuin oppilaidenkaan keskuudessa.

Tästä huolimatta koin sen omakseni, ehkä juurikin sen moniulotteisuuden ja näkemyksellisyyden vuoksi. Aihe resonoi vahvasti itsetutkiskeluun liittyneiden ajatusteni kanssa.

Ulottuvuudet puhuttavat -artikkeleissa alkoi selkeä siirtymä kubismin sekä ulottuvuuksien tarkastelemiseen. Itsetutkiskelua peilataan kubismiin, ja niitä verrataan myös toisiinsa.

Ulottuvuudet puhuttavat

Ulottuvuudet puhuttavat, totta tosiaan. Elämähän on erilaisten terävien kulmien, kaikenlaisten rakennelmien, niin ajatuksellisten kuin silminnähtävien, kuin myös asioiden ja tapahtumien taukoamatonta havaintoa. Elämä on vain yksi iso tulkinta jostakin, muuttuva johtopäätös informaation mutatoituessa herkässä mielessä, yrittäen integroitu jatkuvasti siihen todellisuuteen, jonka on itselleen jo mielikuvituksella luonut. Kaikkihan koostuu loppujen lopuksi vain erilaisista tasoista, tiloista sekä kokemuksen ja ymmärryksen tuomasta näkemyksestä, joka toimii ainoana jalustana perspektiiville elämästä. Mitään todellista ei ole olemassa, ainoastaan loputon ketju ajatuksen tarvetta rakentaa jotain konkreettista. Jos ymmärtäisi kaiken olevan vain mielen kuvittamaa maailmaa, luhistuisiko silloin kaikki, vai olisiko kenties mahdollista saavuttaa tämän elämänmittaisen retken seuraava osa?

Vuonna 2017 aloitin kirjoittamaan ylös ajatuksiani elämästä, koska tällöin koin suurta tarvetta selvittää elämän tuomat mysteerit ja pimeät kulmat, mutta pyrkiä myös ymmärtämään paremmin sitä, kuinka yksinkertaisella analysoinnilla ja itsetutkiskelulla voisi muodostaa ympäröivästä todellisuudesta selkeämmän kuvan jo olemassaolevan tilalle...

Olen huomannut elämän tarjoilevan hedelmiään hyvinkin tarkoituksenmukaisesti ja oikea-aikaisesti. Aloittaessani kirjoittamaan kyseistä teosta (Elämä on ympyrän muotoinen – Kuuden vaiheen itsetutkiskelu, 2019), palveli se enimmäkseen silloista tarkoitusta itsensä tutkimiseen, mutta en osannut pienellä aavistuksellakaan arvata, kuinka se tulisi vaikuttamaan tähän päivään niin merkityksellisesti. Opiskeltuani nyt viimeisen kaksi vuotta kuvataiteita, olen ottanut tutkimukseni kohteeksi yhden historiamme suurimmista käänteentekijöistä taiteessa, kubismin. Uskon hyvin vahvasti siihen, että kuten elämässä esiintyvät asiat ja tapahtumat ovat tutkittavissa ja analysoitavissa, esiintyvät samat elementit kyseisessä taidesuuntauksessa vahvasti. Kuten elämässä asiat ja tapahtumat on purettava ja rakennettava uudelleen niiden ymmärtämiseksi, on myös kubismissa ollut tärkeää havainnoida kohteet, purkaa ne osiin ja rakentaa ne mahdollisimman kuvaavasti, tosin jokainen tekijä näin tehden parhaaksi katsomallaan tavalla. Tällöin voisin sanoa, että kubistinen tapa maalata ja tulkita maalaamista, onkin tismalleen sama, kuinka elämää tulisi tarkastella ja tutkia, ja toisinpäin. Nämä eivät siis eroa toisistaan, vaan ovat yhtä.

Kubismin päällekkäiset kohteet ja moniulotteinen kohteiden tarkastelu tarjoavatkin yhtä paljon ja lähes samanlaisen tutkimisen prosessin, kuin mitä tarjoaisi vaikka henkilökohtaisen elämän tapahtumien, erilaisten asioiden analysointi sekä ongelmanratkenta. Asiat tutkitaan ja puretaan palasiin sekä kootaan parhaalla

mahdollisella tavalla uudeksi, paremmaksi, mutta myös täydellisemmäksi kokonaisuudeksi, ottaen huomioon jokainen olemassa oleva kuvakulma. Yleinen käsitys ja perspektiivi murskataan, säännöt jätetään huomiotta ja tämän jälkeen rakennetaan uudenlainen analysoitu sekä uudelleen tulkittu kokonaisuus, joka laskee kunniansa tälle moniulotteiselle mielen ja ajatuksen prosessille.

Jo olemassa olevaa silmillä nähtävää todellisuutta on verrattain helppoa tulkita ja imitoida maalaamisen merkeissä. Se on sama, kun ikään kuin tunnustaisi jo jotakin olemassa olevaa ja kopioisi sen todeksi, väheksymättä siinä esiintyvää prosessia, mutta asioiden murskaaminen ja uudelleen kokoaminen eri ulottuvuuksien valossa tarjoaa henkilökohtaisesti itselleni aivan uudenlaisen maailman. Maailman, jossa kaikki on mahdollista ja kokonaista.

Kubismi on myös peräisin mielestäni yhdeltä taiteen kultaisimmilta aikakausilta, 1900-luvun taitteesta, jonka aikaisia mestareita olen mielelläni lukenut ja tutkinut. Tuona aikana moni taiteen puolella työskennellyt persoona tahtoi luoda jotain aivan uutta, minkä seurauksena monet vielä tänäkin päivänä vaikuttavat taiteen käsitteet määrittelevät ihmisten työskentelyä taiteen parissa. Itseäni viehättää enimmäkseen tällöin ihmisten tekemä tietoinen valinta tarttua henkilökohtaiseen missioon tuottaa jotain uutta ja ennenäkematöntä siitäkin huolimatta, että useita uusia virtauksia ja tyyliuuntia väheksyttiin tai suoranaisesti haukuttiin. Tästä huolimatta aiheen parissa työskennelleet ihmiset olivat lojaleja vakaumuksilleen, joka myöhemmin tuottikin tulosta. Tämä asenne ja intohimo minua enimmäkseen puhuttelee, sekä tahto ymmärtää ja luoda jotain, mitä ei vielä ollut olemassa.

Voisi siis sanoa, että ihmiset taistelivat asiansa puolesta, välttämättä edes tietämättä siitä, kuinka paljon se tulisi vaikuttamaan tulevaisuuteen luullakseni vain sen vuoksi, että se on ollut näille ihmisille kovin tärkeää heille itselleen. Samoin kuin ymmärtääkseni kubismikaan ei syntyessään ollut mikään ihmisten rakastama tyyliuunta, mutta silti sen kehittäjät aiheen tutkimista kuitenkin jatkoivat.

Kubismi viehättää minua aiheena myöskin sen vuoksi, että mielestäni se on jäänyt täysin kesken. Kubismia toteuttaneet ihmiset varmasti ovat henkilökohtaisesti saavuttaneet siinä jonkinlaisen riittävän ymmärryksen itselleen, mutta itse näen siinä valtavasti tutkittavaa ja koluttavaa aiheen monimuotoisuuden ja äärettömien mahdollisuuksien vuoksi. Kuten tutkiessani elämää, löydän myös kubismissa niin monia erilaisia lähestyttäviä tulokulmia ja tasoja, joihin tahdon uppoutua ja joista todella janoan ottaa selvää perinpohjin ja samanlaisella intensiteetillä, mitä vanhat mestarit ovat työskennellessään omissa projekteissaan ja prosesseissaan osoittaneet. Tahdon löytää itselleni tyydyttävän ja sopivan katsomuksen aiheen suhteen ja penkoa aihetta niin historian ja sitä tutkineiden ja toteuttaneiden ihmisten suhteen, kuin myös oman näkemykseni ja kokemukseni kautta.

...Aion seurata vanhojen mestareiden jalanjalkia maalaten havaintojani useilla eri kubismin jo olemassa olevilla nimetyillä keskeisillä menetelmillä, sekä pyrkiä löytämään tätä kautta henkilökohtaisen ajatuksen ja ymmärryksen aiheen suhteen. Aion yhdistää elämän erilaiset ulottuvuudet sekä kulmat ja tuoda ne yhdeksi kubismin kanssa analysoiden ja maalaten, tutkien ja rakentaen todellisuuden uudeksi, kohde kerrallaan. (Miettinen, 2022a)

Edellinen artikkeli ennakoi tulevia ulottuvuuksia. Vaikka ulottuvuudet eivät olleet vielä tuossa kohtaa nimellisiä, oli kuitenkin selvää, että ne ovat erillisiä.

Seuraava artikkeli on laajempi ja analyttisempi. Samat aiheet ja teemat toistuvat, mutta myös uudet näkemykset ja pohdinnat tekevät tuloaan. Alkuperäisessä tekstissä on suoria lainauksia aiheita käsittelevistä kirjoista, mutta muotoilen ne omin sanoin tähän versioon.

Ulottuvuudet puhuttavat, osa II

Kirjoitan tämän tekstin työhuoneellani Tampereen Tammelassa. Olen pohtinut mielen ja olemisen erilaisia ulottuvuuksia jo ennen aloitettuani tuomaan visioitani esiin maalaamisen avulla vuonna 2017. Elämäni koko suuren murroskohdan vuonna 2014, jolloin ymmärsin elämää aivan uudeltaisesta näkökulmasta. Samaisena vuonna alkoi intensiivinen elämisen ja olemisen pohdiskelu, joka ei ole päättynyt vielä tänäkään päivänä. Elämän eri kerrokset ja erilaiset metodit elämän tutkailemiseen ovat tuoneet minua lähemmäksi ymmärrystä omasta itsestäni, mutta myös ympäröivästä todellisuudesta. Elämä on täyttynyt erilaisilla näkökulmilla ja teorioilla, mutta myös oivalluksilla ja oppimisen kokemuksilla, jotka ovat rakentaneet minusta johdonmukaisuutta ja ratkaisukeskeisyyttä hamuilevan ihmisyyksilön. Maailma ei näyttäydykään enää niin kovin mustavalkoisena, vaikka toisaalta kaikki perustuu loppujen lopuksi hyvin yksinkertaisiin ja muuttumattomiin sääntöihin tässä tapahtumien ja asioiden ennustamattomassa ristiaallokossa.

Maalaaminen on tuonut minulle mahdollisuuden todentaa ajatukseni todellisuudesta muistijäljiksi kankaalle. Minulle maalaaminen ei ole koskaan ollut taiteeseen pyrkimistä tai tunnustuksen tavoittelua, vaan enemmänkin ”tieteenomaista” kokeilua ja analysointia mielen ja todellisen maailman rajamaastossa. Maalaus ei ole vain ”maalaus”, vaan pala sisäistä maailmaa ja tutkimusmatkaa kohti todellista ymmärryksen päämäärää. Henkilökohtaisesti minua kuvottaa sana ”taide”, koska tämän merkityksen tavoittelu ja tittelin haaliminen itselleen on mennyt todellisen tutkimusmatkan edelle. Kaikki on ”Taidetta”, vaikka tosiasiaassa suurimmalla osalla nykytaiteesta ei ole mitään tekemistä sellaisen taiteen kanssa, mitä se on joskus ollut, ja minkä vuoksi sitä on aikoinaan tehty. Miten monet mestarit ovatkaan uhranneet sille elämänsä vain, että nykyään jopa pilkallisesti kaiken voi sanoa olevan sitä. Tämähän on toki henkilökohtainen mielipiteeni, josta pidän myös vahvasti kiinni. En ole tullut tänne kumartelemaan ketään.

Tämän tekstin tarkoitus on avata sielunmaailmaani ja näkemystäni maalauksen suhteen, mutta tuoda esille myös pohdintojani mielen ulottuvuuksien ja näkyvän todellisuuden välillä. Minä en näe maalaamista vain näkyvän todellisuuden todentamisena, vaan sielun ja ymmärryksen erilaisten tutkimattomimpien kulmien tuomisena päivänvaloon. Pensseli ja kangas on vain loppujen lopuksi portti toiseen uottuvuuteen, joka tuodaan esille harjoittelun avulla mielen ja käden saumattomalla yhteistyöllä.

Perspektiivi

Uskon, että ihmisen kyky havainnoida alkaa kolmiulotteisen todellisuutemme tulkitsemisella sekä kyvyllä nähdä. Pohjaksi aiheen syvemmälle tarkastelulle löysin

paljon kirjallisuutta laajentamaan näkemystäni sekä jo olemassa olevia käsityksiäni aiheesta. Yksi näistä teoksista oli Johanna Vakkarin toimittama ”Perspektiivi kuvataiteen historiassa”. Teoksesta erityisesti Teppo Jokisen kuvailut perspektiivistä ja sen syntyhistoriasta vahvistivat ajatuksiani. Jokinen kuvailee perspektiiviä seuraavanlaisesti.

Kolmiulotteisessa tilassa olevat esineet voidaan esittää kaksiulotteisella pinnalla käyttäen geometrisesti konstruoitua keskeisperspektiiviä, jolloin kuva vastaa näköhavaintoa. Tätä kutsutaan myös perspektiivikuvaukseksi. Perspektiivin teoria taas tuo näkyväksi menetelmät, joita käyttämällä luonnollinen kolmiulotteisuuden vaikutelma säilyy tasolle kuvattaessa. (Jokinen 2015, 15.)

Keskeisperspektiiviä on käytetty kuvien luomisessa jo varhaisrenesanssin ajoista lähtien, vaikkakin keskeisperspektiivi teoriaan liittyviä tekijöitä tiedettiin jo aiemmin. Prokloksen (412-487) geometrisessa optiikassa on jo esiintynyt perspektiivinen katoamispiste myöhäisantiikin Kreikan ajoista lähtien. Tätäkin aiemmin kreikkalainen matemaatikko Eukleides (n.360-280eaa.) kirjoitti geometrisesta optiikasta, vaikka ei kuitenkaan määrittänyt itse katoamispistettä. Näkeminen oli Eukleideen mukaan näkeminen oli fyysinen tapahtuma ja todennettavissa matemaattis-geometrisesti. Tämä johti havaitsemisen teorian syntyyn, joka on sen jälkeen toiminut raameina perspektiivisen kuvauksen oikeaoppisuudelle. (Jokinen 2015, 19.)

Ihmisen näkeminen ja kolmiulotteisen todellisuuden, eli ylipäätään silmillä nähtävän todellisuuden, havaitseminen perustuu matemaattisiin olemassa oleviin sääntöihin. Voisi siis ajatella, että yleisellä tasolla kaikkien näkemällä havaitsema todellisuus on siis hyvin samankaltainen, ellei jopa täysin samanlainen. Me varsinkin ihmisinä, näemme samat rakennukset, samat mittasuhteet sekä välimatkat kohteiden välillä.

Kuvataiteessa perspektiivistä ilmaisua voidaan pitää hyvänä esimerkkinä esimerkiksi realististen maisemamaalausten tai muotokuvien parissa, jossa mittasuhteet ja näkyvän todellisuuden todentaminen ja taltioiminen on erityisen tärkeässä osassa sellaisena, kun se sillä hetkellä ilmentyy. Tokikaan täydellistä maalattua maisemaa tai muotokuvaa ei ole, eikä koskaan tule olemaankaan, mutta tähän pyrkiminen noudattaa täysin perspektiivisessä esittämisessä ilmeneviä matemaattisia sääntöjä. Perspektiivistä esittämistä on kyllä käytetty muissakin taidesuuntauksissa, mutta rikottu myös hyvin vahvasti, kuten esimerkiksi henkilökohtaisessa suosikissani, kubismissa, johon palaan aiheena myöhemmin.

On mielestäni mielenkiintoista ajatella, että kuitenkin kaiken näkemämme sisälle piiloutuu paljon. Esimerkiksi kaupunkimaisemaa katsottaessa eteen tulevasta rakennuksista näkyvät vain seinät, mutta nämäkin ovat kuitenkin kolmiulotteisia objekteja, jotka pitävät sisällään erilaisia tiloja. Näkymä on vain siis pintaa, vaikka sisältö kyseisellä näkymällä onkin todellisuudessa paljon rikkaampi. Jos näkymän voisi avata sisältöineen litteälle pinnalle, pitäisi se sisällään hyvin paljon enemmän informaatiota, kuin mitä yhdestä kulmasta voi nähdä. Esimerkiksi talon nähdessä ulkoa ei voi tietää mitä se pitää sisällään, kun taas taloa tarkastellessa sisältä voi havainnoida mahdollisesti esineiden tuoman rikkauden. Tai yhdestä kulmasta katsottuna, voi nähdä vain tietyt osat rakennuksesta, vaikka rakennuksen kiertämällä

voi huomata tämän monimuotoisuuden. Perspektiivikäsitystä muovaamalla on kuitenkin mahdollista taltioida mahdollisimman paljon yhteen näkemykseen.

Arkikielessä sanaa ”perspektiivi” käytetään myös kuvaamaan erilaista olemisen tilaa tai näkökulmaa erilaisten asioiden keskustellessa keskenään. Voidaan sanoa: ”Voisitko asettaa asiat uuteen perspektiiviin”. Tällöin on kysymys asioiden tarkastelusta uudeltaisesta näkökulmasta. Kuten myös maalatessa, on mahdollisuus asettaa asiat erilaiseen perspektiiviin. Hyvin usein asioita kuvataankin henkilökohtaisen ajatuksen, kokemuksen ja tulkinnan perusteella. Tällöin tekemiseen vaikuttaa hyvin paljon yksilön henkilökohtainen kokemus ja tulkinta jostain, joka näkyy väistämättä lopputuloksessa.

Itseäni viehättää erityisesti ajatus ulottuvuuksien ja näkökulmien rikkomisesta ja rakentamisesta uudelleen, mutta myös erilaisten näkökulmien ja ajatusten tuominen yhtäaikaaisesti samaan näkemykseen. Kun puhutaan ihmisen kyvystä havaita kolmiulotteinen todellisuus ja ymmärtää liikkumisen rajallisuus sekä tietty todellisuuden rakenteellinen säännönmukaisuus, uskon, että on mahdollista ajatuksella ja näkökulmien muutoksella rakentaa uudenlainen väylä ajattelulle. Todellisuudelle, jota ei pidättele yleinen perspektiivikäsitys tai matemaattiset säännöt, vaan jota määrittelee mielikuvituksen ottama vapaus tulkita olemassa olevaa ja nähtävää, mutta myös todellisia piilossa pysyviä rakenteita ja asioita, tunnelmaa tai ajatusta samanaikaisesti. Tällaisesta ajattelusta on myös esimerkkejä historiasta, mistä taas Kirsti Bergström kuvailee kirjassa ”Perspektiivi kuvataiteen historiassa”.

Positivisistisen tavan ajatella mukaan aistihavainto oli ainoa pätevä perusta tiedolle 1800-luvun puolessavälissä. Tämä tarkoitti taiteilijoille mielikuvituksettomuutta. Öljyvärituubin keksiminen mahdollisti taiteilijoiden lähtemisen luontoon sekä maalaamisen että luonnon aistimisen välittömästi, jonka vuoksi useat impressionistit ja jälki-impressionistit siirtyivät ateljeessa maalaamisen sijaan ulkoilmamaalaukseen. Tuon ajan taiteilijat, kuten Pierre-Auguste Renoir (1841-1919) ja Paul Cézanne (1839-1906), kehittivät psykologiseen havaintoon perustuvaa tapaa ilmaista todellisuutta käyttäen värejä, liikettä sekä ilmaperspektiiviä. Lineaarinen perspektiivi jäi toissijaiseksi. (Bergström 2015, 321.)

Mikä on siis tarve tuoda esille omaa sisäistä mielen näkökulmaa säännönmukaisen ja hyvin rakenteellisen todellisuuden rinnalle, tai jopa tilalle? Mielikuvitus on toki näytellyt suurta osaa ihmisten elämässä kautta aikojen, mutta on myös huomattavaa, kuinka kaavoihin kangistunutta ihmisen elämä silti vielä tänäkin päivänä on, ja kuinka paljon niin kutsuttuun tietoon ja teoriaan itse kunkin elämä nojautuu mielikuvituksen, rohkeuden ja vapaan ajattelun sijaan. Asioita tehdään tietyllä tavalla, koska niitä on kautta aikojen tehty tietyllä tavalla, sekä kaiken täytyisi noudattaa johdonmukaisuutta ja tämänhetkistä korrektaa tietoa ja teoriaa, vaikka todellisuus on jokaisen ihmisen henkilökohtainen ja jokaisen muovattavissa mieleisekseen sen keneltäkään mitään riistämättä. Vaikka puhutaankin ”vapaammasta maailmasta” kuin koskaan ennen, silti ei voi olla havaitsematta samankaltaista jäykkää sääntöihin perustuvaa todellisuuden tulkintaa olemisesta, kuin mitä historiassakin monilta osin on havaittavissa. Yksilön tulkintaa omavaraisesta ja omanlaisesta todellisuudesta kyseenalaistetaan edelleen todella paljon. Joukosta erottuvat siis tänäkin päivänä pelottomat ja rohkeat, jotka tekevät ja edustavat juuri sitä, mitä todella ovat.

Voisi myös kysyä, kuka todellisuuden todella määrittää oikeaksi tai oikeaoppiseksi? Todellisuus noudattaa kyllä tiettyjä sääntöjä varsinkin tässä havaitsemassamme kolmiulotteisessa ulottuvuudessamme, mutta totuus on tosiaan se, että sen me ainoastaan havaitsemme näkemällä. Ihmisen todellisuus koostuu useista ulottuvuuksista samanaikaisesti, joka muovautuu alati ajatuksen, kokemuksen ja tulkinnan muuttuessa. Ainoa mikä todella muuttuu, on tapa suhtautua ja nähdä asioita erilaisista kuvakulmista. Kun ajatus ja suhtautuminen muuttuu, muuttuu myös ihmisen sekä ulkoinen, että myös sisäinen todellisuus. Tällöin ulottuvuudet keskustelevat toistensa kanssa samanaikaisesti. Kolmas ulottuvuus saa ajatuksen kautta lisäksi uusia ulottuvuuksia. Tästä viitteitä antaa hyvin paljon teorit ja näkemykset neljänestä ulottuvuudesta, josta varsinkin kubistit olivat kiinnostuneita 1900-luvun alkupuolella.

Matemaatikko Georg Friedrich Bernhard Riemann (1826-1866) esittämä uusi näkökulma geometriaan 1860-luvulla toi vaihtoehdon Eukleideen periaatteelle. Kubistit kiinnostuivat epäeuklidisesta geometriasta 1900-luvun alussa, koska tämä mahdollisti lineaarisen perspektiivijärjestelmän sijaan kaarevan tilan ja uudenlaisten ajatustapojen käyttämisen tilan suhteen. Tämä johti neljän tai jopa useamman ulottuvuuden tilan syntyyn. (Bergström 2015, 322.)

Ulottuvuudet

Elämme siis kolmiulotteisessa todellisuudessa, jonka pystymme havaitsemaan. Toki voimme ymmärtää myös yksiulotteisuutta ja kaksiulotteisuutta. Jim Al-Khalili kirjoittaa kirjassaan ”Mustia aukkoja, madonreikiä ja aikakoneita” ulottuvuuksista seuraavanlaisesti.

Siinä missä S-kirjain muodostaa yhden kaarevan viivan, maaliläiskä kankaalla tekee muodon, eli alan. Kiinteillä kappaleilla, kuten kuutioilla, palloilla ja ihmisilläänkin on geometrinen muoto jota voidaan sanoa tilavuudeksi. Nämä tapaukset, viiva, ala ja tilavuus, eroavat toisistaan niitä kuvaavien ulottuvuuksien määrässä. Viiva on yksiulotteinen, 1D, ala on kaksiulotteinen, 2D ja tilavuus on kolmiulotteinen, 3D. (Al-Khalili, 1999, 27.)

Henkilökohtaisen tutkintani kohteena onkin ollut viimeaikoina juurikin vielä yksi ulottuvuus pidemmälle, neljäs ulottuvuus. Olen inspiroitunut hyvin paljon kubistisesta suuntauksesta myös omissa maalauksissani, ja erinäisiä teoksia luettuani olen useasti törmännyt myös aikaisempien kubistien kiinnostukseen neljänteen ulottuvuuteen. Se on myös mielestäni hyvinkin johdonmukaista huomata kubistisia teoksia analysoitaessa, kuinka käsitys perspektiivistä, mutta myös ulottuvuuksista on rikottu ja murskattu, sekä rakennettu omaa mieltä ja näkemystä vastaavaksi.

Michio Kaku onkin kirjassaan ”Hyperavaruus” maininnut neljännen ulottuvuuden inspiroineen Pablo Picassoa ja Marcel Duchampia ja tätä kautta vaikuttaneen kubismin ja ekspressionismin, 1900-luvun ehkä tärkeimmät taiteen liikkeet, syntyyn. (Kaku 1994, 42.)

Tästä olen itse täysin samaa mieltä. Mielestäni varsinkin kubismin moniulotteisuus ja säännöttömyys, mutta silti jokin vieno ja älykäs johdonmukaisuus viehättävät todella merkittävästi.

Kuten perspektiivi osioita käsittelevässä kohdassa tulee ilmi Eukleideen luoman havaitsemisen teorian tuoman perustan oikeaoppiselle perspektiiviselle kuvaukselle, kubistit kiinnostuivat Riemannin teoriaan perustuvasta epäeuklidisesta. Luulen, että kubisteja on viehättänyt juuri ajatus jonkinlaisesta todellisuudesta näkyvän todellisuuden sisällä, jota itse kutsuisin neljänneksi ulottuvuudeksi. Pablo Picasson (1881-1973) tiedetään sanoneen maalaavansa muotoja kuten hän ne ajattelee, ei kuten hän ne näkee (Bergström 2015, 332).

Tästä pääsemmekin itse aiheeseen, kuinka itse henkilökohtaisesti neljännen ulottuvuuden tulkitsen ja koen ajatuksessani.

Mielestäni neljäs ulottuvuus on mielen ja ajatuksen ulottuvuus – jumal ulottuvuus, jossa kaikki on riippumatta ajasta ja paikasta yhtäaikaisesti, rikkoen kolmannen ulottuvuuden säännönmukaisuutta ja rajallisuutta. Mielikuvitus ja ajatus luo mahdollisuuden matkustaa ajassa ja fysiikan luomien sääntöjen ja rajoitteiden ulkopuolella, kuitenkin ottaen ne huomioon kolmannen ulottuvuuden muodoissa. Ajatuksen ja mielen avulla on mahdollisuus luoda korkeampi ulottuvuus, jonka avulla on mahdollisuus rikkoa ja purkaa olemassa oleva todellisuus osiin ja palasiin, analysoida se ja rakentaa ajatuksen avulla uudeksi. Ajatus ja mielikuvitus ovat rajattomia työkaluja, joiden avulla siirtyminen kolmannelle ulottuvuudelta neljälle on ainoastaan mahdollista.

Jim Al-Khalili kirjoittaa myös kirjassaan pohdintoja siitä, miten näemme jatkuvasti muotoja kolmeen ulottuvuuteen asti, mutta emme neljäulotteisia, koska ne eivät mahtuisi kolmeulotteiseen avaruuteemme. Hän toi myös esille ajatuksen, ettemme voisi edes ajatella neljäulotteista muotoa. (Al-Khalili 1999, 28.) Tästä olen tietenkin eri mieltä.

Ihmisen mieli on samanaikaisesti nollaulotteinen piste avaruudessa, tilassa, kuin myös neljäulotteinen mielikuvitus. Ihmisen fyysisyys on alun alkaen myös liikkeen kautta katsottuna nollaulotteinen, kunnes kehittyessään ja liikkumaan oppiessaan ulottuvuudet lisääntyvät kolmanteen ulottuvuuteen asti. Neljäs ulottuvuus onkin seuraava askel, mielen ja mielikuvituksen ulottuvuus.

Näkeminen ja havaitseminen mahdollistaakin tämän kolmiulotteisen maailman tutkimisen ja analysoimisen, mutta ajatus ja kyky tutkia näkemäänsä tarkemmin onnistuu mielikuvituksen ja ajatuksen avulla. Ihmiselle onkin suotu kyky analysoida näkemiään kohteita, purkaa ja rakentaa niitä ajatuksen tasolla uudeksi, mielen kaltaiseksi.

Kirsti Bergström on myös maininnut kirjassa ”Perspektiivi- kuvataiteen historiassa” Cézannen osoittaneen väylän näkemykseen, ”että havaitsemme enemmän kuin näemme”, mikä on toiminut merkittävänä tekijänä kubismin havaintorealismille. Tämän lisäksi kohteiden tunteminen eri näkökulmista sekä rakenteellinen todellisuuden kuvaus ovat häneltä peräisin. Cézannen tutkittua kohteita sisältäpäin analysoivat kubistit kohteitaan ulkoapäin liikkumalla niiden ympäri. Bergström tuo kirjoituksessaan esille myös kubismin olleen enemmän älyllistä kuin visuaalista taidetta. (Bergström 2015, 331.)

Aikanaan luotua kubismin suuntausta onkin helpompi ymmärtää ja analysoida ulottuvuuksien, kuin perspektiivin kautta. Perspektiivi on luotu matemaattiseksi

työkaluksi havainnon tarkasteluun ja tallentamiseen kuvataiteessa jo satoja vuosia ennen kuin on osattu edes käydä keskustelua erilaisista ulottuvuuksista. Tosin, ihmiset ovat varmasti osanneet ajatella, että on olemassa muutakin kuin mitä ”silmä havaitsee”. Ihmiset ovat kautta aikojen uskoneet toisinlaisiin olemisen muotoihin, kuten hyvin tunnetusti kristinuskossa mainittuihin paratiisiin, taivaaseen tai helvettiin. Paikat ja olemisen tilat vaihtelevat myös paljon uskomuksista tai uskonnoista riippuen, mutta on jo aikoja uskottu, että on muutakin, mitä ei ”normaalielämässä” välttämättä ole havaittavissa.

Kuten aikaisemmin mainittu, neljäs ulottuvuus on vahvasti vaikuttanut ja inspiroinut kubismin suuntaukseen. Kubistit ovat pyrkinet teoksissaan kuvaamaan kohteitaan hyvin monesta kuvakulmasta samanaikaisesti, mutta tarkastellessa teoksia tarkemmin, myös ulottuvuudet sekoittuvat toisiinsa. Osa analyyttisen kubismin teoksista vaikuttavat sulautuvan johonkin harmaaseen moniulotteiseen kulmien massaan, joka vahvasti vaikuttaa unenomaiselta havainnolta todellisuudesta, jossa ei ole juurikaan sääntöjä tai johdonmukaisuutta. Toisaalta analyyttinen kubismi on täydellinen kuvaus neljännen ulottuvuuden epäjohdonmukaisesta johdonmukaisuudesta, jossa kohteet luovat loputtomia varjoja ja kulmia itsestään ja toisistaan itsensä ja toistensa pinnoille.

Mielestäni analyyttinen kubismi onkin ollut tähänastisesti selkein ja onnistunein kuvaus neljännestä ulottuvuudesta. Analyyttinen kubismi on ollut hieno tutkimus pyrkiä osoittamaan mielen purkama ja analysoima kohde maalattuna kaksiulotteiselle pinnalle mahdollisimman moniulotteisesti yhtäaikaaisesti.

Tämä onkin mielestäni viehättävää juuri aiheen silkan mahdottomuuden ja loputtomuuden vuoksi. Neljäs ulottuvuus on käytännössä mahdottomuus todentaa tai ilmentää fyysisesti tässä todellisuudessa, jossa elämme, muutoin kuin maalaamalla ja luomalla kerroksittainen illuusio samanaikaisesta ja päällekkäisestä ulottuvuudesta ulottuvuuden päällä, tulkittuna mahdollisimman monesta kulmasta yhdenaikaisesti.

Neljäs ulottuvuus on yksinkertaisimmillaan jumalainen mielikuviutus, ajatus ja kaikkeuden sielu, maailma, jossa kaikki on mahdollista eikä rajoitteita ole.

Lopputulema

Innostukseni neljännen ulottuvuuden pohtimiseen on lähtenyt tottakai myös kubistien kiinnostuksesta aihetta kohtaan, mutta myös henkilökohtaisesta ajattelustani elämän ja ajatuksen, mutta myös maalaamisen suhteen. Olen aina kokenut todellisuuteni sisältävän muutakin kuin vain tämän tylsän kolmessa ulottuvuudessa tapahtuvan mielikuvituksettoman elämisen ja olemisen, ja olenkin käyttänyt elämästäni satoja, ellei jopa tuhansia tunteja elämän ja yksilönä olemisen pohtimiseen. Toki myös palattuani maalaamisen pariin, olen kiitollinen löydettyäni mahdollisuuden viedä sitä kautta myös ajatteluni paljon pidemmälle. Maalaamalla voin jättää ikään kuin ajatukseni ja mieleni muistiinpanot jäljiksi kankaalle, josta minun on mahdollista poimia tarvitsemani oivallukset ja ajatukset käyttöni tulevia aiheita ja kohteita pohtiessani. Tahdon painottaa, että en ole tietokirjallisuuden kirjoittaja, mutta olen yrittänyt parhaani mukaan tuoda johdonmukaisesti esille tapaani ajatella yleisestä käsityksestä havaita ja lainata tieteellistä teoriaa sen tueksi. Sama pätee myös ulottuvuuksien suhteen, tosin koen, että minulle on tärkeää myös tuoda ja saada

näkemykseni ajattelustani ja tavastani käsitellä todellisuutta ja ulottuvuuksia ylös myös itselleni. Tämä on henkilökohtainen prosessini oman itseni kehittämisessä.

Tutkittuani kubismia, on se mielestäni lähinnä neljännen ulottuvuuden kuvaamista visuaalisesti. Olenkin rakastunut kyseiseen suuntaukseen mahdollisesti, ja aionkin osaltani perehtyä vielä kirjaimellisemmin sen historiaan ja erilaisiin ilmenemismuotoihin, mutta pyrkii viemään sitä vieläkin pidemmälle. Viimeaikoina olen törmännyt käsitteeseen ”Hyperkubismi”, josta tulee seuraava tutkimukseni aihe. Olenkin saanut yllättävältä tuttavuudeltani useita linkkejä aiheeseen liittyen, ja niihin ihmisiin, jotka sitä ovat jo tutkineet. Aihe ei tunnu olevan kovinkaan tuore, ainakaan en itse siitä vielä ole niin paljoa informaatiota löytänyt, mutta otettakoon tämä siis haasteena myös itselleni.

Haluaisin lisätä vielä muutamia pohdintoja aiheeseen liittyen. On helppoa elää ja tarttua tämän kolmiulotteisen maailman tarjoamiin kiinnepisteisiin ja houkutuksiin ja harhautuksiin, jottei ajatus ja mielikuvitus pääsisi todella oikeuksiinsa. Ajatus on suotu jokaiselle ajattelevalle olennolle työkaluksi matkustamaan ajassa, menneisyydessä ja nykyisyydessä, sekä luomaan ajattelun avulla matkoja tulevaan ikään kuin reitiksi tulevaisuuteen.

Aika on toisaalta vain ihmisen luoma käsite ja mitta määrittelemään jotakin. Jos aika otettaisiin pois välistä, tällöin mielen kautta visualisoitu tulevaisuus on mahdollista muuttaa todeksi samanaikaisesti ajatuksen kanssa. On mahdollisuus elää tulevaisuutta todeksi jo tänään.

Oikeanlaisella suhtautumisella on mahdollista saavuttaa tila, jossa mielikuvitus ja ajatus on ainoa vallitseva olotila, eikä elämää hallitse enää tarve tarttua tai takertua ”ajan” tuomiin merkityksettömiin kiinnekohtiin tai maallisiin tavoitteisiin, jotka sotkevat puhdasta mielen olemisen tilaa. Olla- tilaa, jota voisi kutsua myös neljännen ulottuvuuden monisäikeiseksi yhdenaikaiseksi olemisen tilaksi.

Rinnakkaiset ulottuvuudetkin voivat olla hyvinkin vain erilaisten ratkaisujen erilaisia lopputulemia. Tällöin ihmiset luovat itselleen päivittäin erilaisia ulottuvuuksia ja matkustavat avaruudessa tietämättään luoden todellisuuttaan toisenlaiseksi hetki hetkeltä, valinta kerrallaan.

Me elämme jatkuvasti yhteisessä, mutta myös erillisissä todellisuuksissamme, yhdenaikaisesti, luoden polkuamme sen mukaisesti millaisiin tilanteisiin valinnat meitä johdattavat. (Miettinen, 2022b)

Mikulandskán tutkimuksia -teksti on kirjoitus kuvataideopintojeni ajalta Prahasta. Se on henkilökohtainen ajatusten purku tekstin muotoon. Opiskelu Prahassa kaikesta kaupungin kauneudesta ja virikkeistä huolimatta oli raskas ja opettavainen reissu, mutta Hyperkubismin kannalta välttämätön. Prahan taideakatemiassa oivalsin professorin kanssa keskusteltuani, miten

haluaisin maalata ja tuottaa taiteellisia teoksia, ja sama jatkuu vielä tänäkin päivänä. Tosin kubismi itsessään ei ollut taideakatemiassa, sielläkään, suosittua.

Mikulandskán tutkimuksia

Kuukauden päivät oleskelua ja ”opiskelua” Prahassa takanapäin. Kaupunki on vertaansa vailla kaikkine hienoine arkkitehtuurisine rakenteineen ja vanhan maailman tyyliin uskollisena rakennettuine linnoineen. Kevät tekee totisesti täällä tuloaan. Tukikohtana toimii Mikulandskällä erittäin mukavassa huoneistossa peräkammari. Asunto kokonaisuudessaan huokuu historiaa kaikkine kirjoineen ja vanhoine esineineen. Vuokra-emäntä ja isäntä ovat myös olleet enemmän kuin olisin voinut toivoa. Lämmin pariskunta, jotka omissa touhuissaan ovat omistautuneet käyttämään aikansa tehden mistä elämässään nauttivat, ainakin näin sivusta seuraajan silmin. Asioita sanotaan, silloin kun on sanottavaa.

Opiskelu on erilaista kuin suomessa. Opettaja on paikalla kerran viikossa, puhuen tsekkiä noin 20 muun oppilaan kanssa tunteja, keskustellen nykyaiteesta, elokuvista ja milloin mistäkin. Oppilaat esittelevät töitään, saavat kritiikkiä niin hyvässä kuin pahassa. Kritiikki on kuulemma suoraa. Itse olen tämän kuukauden aikana keskustellut englanniksi noin 30 minuuttia opettajan kanssa, ja pitänyt 20 minuutin presentaation itsestäni. Aihe keskustelussa oli kiteytettynä: Unohda se kubismi. Ihan kuin olisin kuullut tämän lauseen ennenkin. Toinen pointti oli miettiä ajatusta omasta itsestäni. Mitä minä olen, ja mikä voisi olla se toinen Anssi joka tekisi jotain muuta, mikäli oikein häntä ymmärsin. Opettaja on mukava, sekä muut oppilaat myöskin. Suomeen verrattuna meininki tuntuu hyvin paljon sosiaalisemmalta, vaikka itse tsekkiläiset itseään hieman antisosiaalisena pitävätkin.

Maalaustyylini on ollut useamman vuoden hieman kubistinen, ja aihe onkin ollut lähellä sydäntäni. Monet ihmiset ovat kuitenkin kehottaneet siirtymään aiheesta eteenpäin, koska kyseisen tyyliuunnan kulta-aika on ollut kuitenkin jo viime vuosisadalla. Eli nykypäivänä olisi siis hyvä tehdä jotain ihan muuta, tällainen on ollut yleinen mielipide asian suhteen.

Tämän kuukauden aikana olenkin asiaa paljon miettinyt, jopa ehkä ensimmäisen todellisen luovan ”kriisin” äärellä. Aloitin maalaamaan totuttuun tapaan hyvin moniulotteista geometrisesti aseteltua näkymää ja havaintoa Prahank kaupungista, mutta kyllästyin näkemääni ja itseasiassa taulu alkoi kuvottaa minua itseäni. Taulu on synkkä, tumma, eloton ja mielikuvitukseton. Teknisesti taulu voi ollakin hyvin varma, mutta sillä ei ole kovinkaan paljoa tekemistä sen ajattelutavan kanssa, jota haluaisin ilmentää maalauksissani. Maalauksen tulisi olla myös vapaata ja hauskaa, nautinnollista, ei jatkuvaa analyysiä ja raskasta rakentamista. Kubismi toki aiheenakaan ei ole kovin kevyt, vaan se vaatii paljon asioiden analysointia ja tulkittamista, mutta uskon että sille löytyy myös hieman vapaampi reitti, ja ehkä myös tätä kautta jatkoa perinteisemmälle tavalle ajatella kubismista.

Katsotaan minne tie vie. Kuukauden aikana muhinut syvä epäonnistumisen varjostama autiomaa alkaa vihdoon jälleen vihertää mielessäni. Visio on kirkas ja yksinkertainen. Vähän värejä, mustaa viivaa ja selkeitä rakenteita. Sirpaleista todellisuutta. Äkkinäinen havainto ja tulkinta. Ne tulevat olemaan ohjaksissa tulevissa tutkielmissani. (Ks. Kuvat xx)

En ole ennen juurikaan ajatellut tekemisiäni, tai että miten sen tulisi vaikuttaa johonkin tai onko sillä nyt jonkinlainen merkitys jollekin toiselle, koska olen lähtökohtaisesti tehnyt sitä henkilökohtaisen tutkimusmatkani vuoksi. Siksi keskustelut nykytaiteesta ja siitä, miten sen tulisi olla tai miten minä voisin tehdä sitä jonkinlaista nykytaidetta, on jotenkin hieman outoa. Itse koen ettei kenenkään tulisi tehdä jonkilaista asiaa se päämäärä mielessään, että se sopisi jonkinlaisen määritelmän sisään, tai että se olisi jonkin yleisen mielipiteen mukainen ratkaisu. En usko, että kovinkaan moni vanhoista mestareista on maalannut sen vuoksi, että joku on sanonut heille, että tee nykytaidetta, joka on nykytaiteen mukaista. He ovat maalanneet, koska se on ollut heille elämä ja intohimo. Se, että joku nyt kuvittelee ymmärtävänsä ja pitävänsä sitä manttelia käsissään määritellä jotain jonkinlaiseksi, on hieno homma sille jollekin.

Ihmiset rakentavat järkyttäviä muureja itsensä ja luovuutensa eteen vain, että toteuttaisivat jonkin toisen visiota jostakin. Mitä se nyt ikinä onkaan. Ei se ole minun mielestäni taiteen merkitys laisinkaan, että sanellaan mitä tehdään ja mihin suuntaan, ja mitä on ollut milloinkin ja mikä on tässä ajassa soveliaista. Turhanpäiväistä, mutta silti läsnä olevaa horinaa. Antaa ihmisten tehdä ja olla. Ei se tarkoita sitä jos maalaat tauluja, että sinun on automaattisesti ja välittömästi hypättävä nykytaiteen aallonharjalle, mikä nyt tuskin edes onnistuu väkinäisesti, ja mitä se edes loppujen lopuksi tarkoittaa. Ja ehkäpä kun rikkoo rajoja ja suuntaviivoja, eikä kuuntele skeptikkoja ja pessimistisiä mielipiteitä, voikin löytää itsensä kanssa paljon suuremman ymmärryksen kun voi uskoakkaan. Olalle taputukset ja kukkakimput eivät kestä kauaa, mutta ymmärrys säilyy ikuisesti. Ja ehkä se onkin parempi jättää maailmaan jotain ajatuksen ja sielun kanssa ja olla nimetön vaikka koko loppuelämänsä, kuin parrastella ja tehdä tyhjää. Elämä on sitä kuuluisaa vaihtokauppaa.

Todellinen merkitys on ajatus ja oivallus, näkemys jostakin. Puhdas visio. Ja kuinka se sitten asettuukaan kankaalle, on jokaisen henkilökohtainen asia. Kyllä taidehistoriaa tuntevien ihmisten tulisi muistaa, että moni suurista todellisista mestareista teki mitä halusi, ei mitä odotettiin tehtävän (Miettinen, 2023).

Kubismin historia

Kubismin historiaa

Kubismin alkusysäyksen yksi merkittävimmistä teoksista lienee Picasson Avignonin naiset vuodelta 1907. Maalari itse haki innoitusta Paul Cézannen (1839-1906) teoksista ja iberiläisestä kuvanveistosta, mutta teoksen elementteihin 38 vaikutti vahvasti myös afrikkalainen kuvanveisto. Tällöin Picasso loi uuden taiteen kuvata ihmistä ja anatomiaa vinoneliöiden ja kolmioiden muodossa. Teos muodostuikin merkittäväksi ja käännteentekeväksi luodessaan tietä vapaamalle ajatukselle käsitellä tilaa ja muotoa, mutta irrottanut muutoinkin länsi maisesta säännönmukaisuudesta. Teoksen ajateltiin olevan suuri älyllinen läpimurto. Teosta ei kuitenkaan pidetty pelkästään läpimurrollisena, mutta myös tahallisen rumana (Honour & Fleming, 1999. s.775,778.)

Maalattuaan Avignonin naiset, samoihin aikoihin Picasso tapasi Braquen, jonka jälkeen he työskentelivät yhdessä useita vuosia kehittäen samalla kubismin.

Työskentely ja teosten samankaltaisuus oli mennyt jopa niin intensiiviseksi, etteivät he osanneet sanoa kaikista töistäänkään mikä on kenenkin maalaama. Vuosien 1906–1909 välisen ajan Fasettikubismiksi kutsutut teokset pitivät sisällään abstraktia lähestymistä ja Cézanneltakin tuttuja piirteitä, kuten kaltevia pintoja osittain päällekkäisiä tasoja. Tätä seurasi analyttisen kubismin vaihe vuosien 1910–1912 välillä, missä teokset pirstaloituivat osiin hyvin abstraktiinkin muotoon. Teos analysoitiin ja rakennettiin takaisin ajatusta vastaavaksi kuvaksi. Synteettinen kubismi syntyi vuosien 1912–1914 aikana, jolloin abstrakti tapa tehdä palasi esittävään. Litteät ja värilliset muodot saivat seurakseen merkkejä ja kuvitteellisia muotojen viivoja, jotka tarkensivat teosta. (Honour, 1999, s.786-793.)

Matemaatikko Riemannin uusi näkökulma geometriaan kiinnosti myös kubisteja 1900-luvun alussa. Riemannin epäeuklidinen geometria puhutteli kubisteja mitätöidessään lineaarisen perspektiivijärjestelmän, jonka johdosta tilaa pystyttiin ajattelemaan uudella tavalla. Syntyi neljän tai jopa useamman ulottuvuuden tila. Tämä tila symboloi myös taiteilijoiden vapautta. (Bergström, 2015, s.322.) (Miettinen, 2024)

Huomionarvoista on myös Picasson kolmiulotteiset kitarakokeilut, joita hän teki vuosina 1912–1914. Picasso käytti mm. pahvia ja rautalankaa veistoksellisissa kitaroissaan, mutta nämä jäivät kuitenkin kokeilun asteelle. Picasso jatkoi työskentelyään kubismin parissa maalaten kaksiulotteiselle pinnalle. Hyperkubismi jatkaa näissä Picasson jalanjäljissä tuoden kolmiulotteisuuden keskeiseksi osaksi teosten rakennetta.

Löysivätkö varhaiset kubistit neljättä ulottuvuutta on tulkitsijasta kiinni. Hyperkubistisen filosofian periaatteiden kautta tarkasteltuna neliulotteista teosta ei voi toteuttaa kaksiulotteiselle pinnalle. Tämän vuoksi Picasson veistokselliset kitarat ovatkin ainoat teokset, jotka voidaan katsoa 4D taiteeksi. Hyperkubismissa tämä neliulotteisuus tehdään rakenteellisesti ja visuaalisesti näkyväksi niin teorian kuin käytännön toteutuksenkin kautta.

Kubismi ja Hyperkubismi

Kubismi jäi kaksiulotteiselle pinnalle, Picasson kitarakokeiluista huolimatta. Neljännen ulottuvuuden tavoittelu oli silti kuitenkin todellista, ja se riippuu tulkitsijasta, saavuttivatko varhaiset kubistit neljättä ulottuvuutta teoksissaan vai eivät.

Hyperkubismia voisi ajatella kubismina, joka on viety uuteen ulottuvuuteen. Kaksiulotteinen pinta on ”venytetty” kolmiulotteiseksi teokseksi. Kubismi nojasi myös aikansa tieteellisiin murroksiin, kuten Einsteinin suhteellisuusteoriaan ja Riemannin geometriaan, kun Hyperkubismin pohja on monulottuvuudellisessa todellisuuden sekä kokemuksen rakenteessa. Hyperkubistisen teoksen rakenne on myös selitetty ja määritelty sekä geometrisesti kuin myös filosofisesti.

Kun katsomme Kubismin suhteellisuusteoriasta inspiroitunutta ajan 4D suhtautumista ja vertaamme sitä Hyperkubismin mielen ja ajatuksen 4D määritelmään, ovatko nämä loppujen lopuksi edes kovin kaukana toisistaan. Hyperkubismin filosofia sanoo, että aika on vain mielen luoma illuusio, kaikki tapahtuu samanaikaisesti hetkessä, niin menneisyys kuin tulevakin. Jos aika on illuusio, se on silloin myös osa mielen ja ajatuksen rakennetta, eli ajatusrakenne. Nämä kaksi eivät siis ole toisiaan pois sulkevia tekijöitä. Ne ovat vain samassa ulottuvuudessa opeoivia rakenteita.

Jos ajattelemme moninäkökulmaisuuutta ja sekä kubistista, mutta myös hyperkubistista teosta, molemmat tarvitsee mieltä ja ajatusta teosta ymmärtääkseen. Todellisuudessa, oikeastaan

Hyperkubistinen teos on rakenteensa vuoksi sellainen, johon tulkitsijan tarvitsisi todella liikkua nähdäkseen kaikki näkökulmat kolmiulotteisuutensa ja kerrosrakenteensa vuoksi.

Hyperkubismi kunnioittaa Kubismia, eikä sen tarkoituksena ole vähätellä. Hyperkubismi on rakennettu Kubismin oppien ja periaatteiden päälle, mutta puhtaasta inhimosta ja kunnioituksesta viedä Kubismi vieläkin pidemmälle.

IV. HYPERKUBISMIN TUTKIMUS

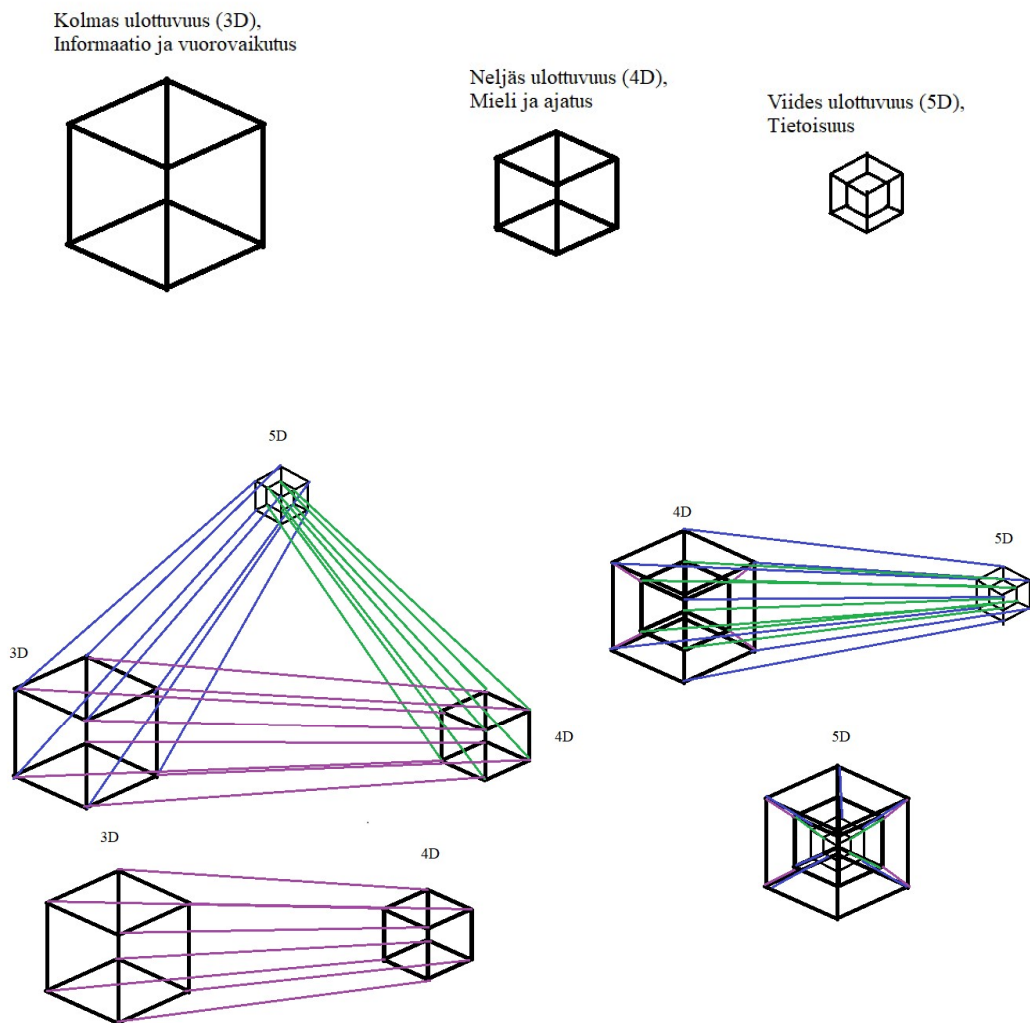
Hyperkubismi käsitteenä ilmeni minulle vuonna 2022. Kuten aiemmin mainittu, minulla on ollut intohimoinen, jopa pakonomainen tarve viedä perinteinen Kubismi pidemmälle kuin mihin sen aikalaisensa päätyivät. Vaikka jo Kubismia tutkiessani niin kirjallisesti kuin maalaustenkin muodossa, en silloin onnistunut ilmentämään neljättä ulottuvuutta teoksissani, koska teos olisi tarvinnut yhden ulottuvuuden lisää.

Vuonna 2024 opiskellessani viimeistä vuotta Kankaanpään taidekoulussa (SAMK), lopputyöni *Kuution sisällä* (2024) käsitteli ensimmäistä kertaa kolmannen, neljännen sekä viidennen ulottuvuuden vuorovaikutusta. Vaikka teossarja *Silenced acceptance* sisälsi jo kolmiulotteista kokeilua akustolevyille, pidän silti lopputyömaalaus *Revelationia* ensimmäisenä hyperkubistisena tutkielmana. Siinä kerroksittainen kolmannen, neljännen ja viidennen ulottuvuuden teema on läsnä valokuvakollaaseineen ensimmäistä kertaa. Teos on hyvin ekspressiivinen, mutta rakenteellinen idea vastaa Hyperkubismin periaatteita. *Revelation* ennakoi tulevia teoksia sekä toimi vahvana suunnannäyttäjänä tulevalle.

Hyperkubismin periaatteet sekä filosofia on kirjoitettu osa I -artikkeliin. Tässä luvussa käydään läpi hyperkubistisen teoksen kaaviot sekä prosessikuvaus. Lisäksi luku sisältää hyperkubististen teosten analyysin.

Hyperkubistisen teoksen kaaviot

Hyperkubistiset teokset perustuvat geometrisiin kaavioihin. Kun tarkoituksena on ilmentää teoksissa hyperkubismin 3D-5D ulottuvuuslogiikkaa, on tärkeää myös tuoda esille tämä rakenne maalauksissa. Hyperkubismi ei ole vain kirjoitettu filosofia, vaan sen tarkoituksena on tuoda tämä ulottuvuuksien rakenne ja vuorovaikutus filosofian mukaisesti kerroksellisenä ilmi myös teoksissa. Tämä muodostaa kirjoitetun filosofian ja taiteellisen teoksen saumattoman yhteneväisyyden. Hyperkubismissa rakenteiden totuus ilmenee myös sen teoreettisena taustana. Maalaukset eivät ole vain ilmentymiä, vaan ne noudattavat Hyperkubismin rakenteellista logiikkaa.

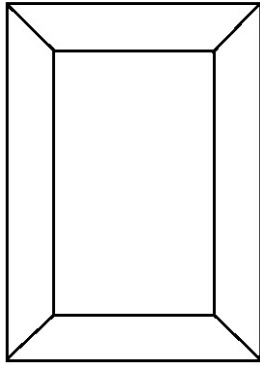

Hyperkubistisen maalauksellisen teoksen tuottamiseksi on tehty kompromisseja. Seuraavissa kaavioissa selitetään, miten teokset rakentuvat ja miten ulottuvuudet ilmenevät niissä. Tavoitteena on pitää teokset maalauksina, joten täydellisiä geometrisia muotoja on litistetty.

Näkymä edestä

(5D) ← (4D) ← (3D)

Tesserakti

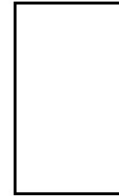
(4D)

Kuutio

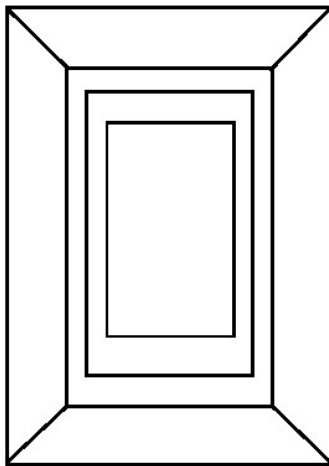
(3D)

Kuutio

5D

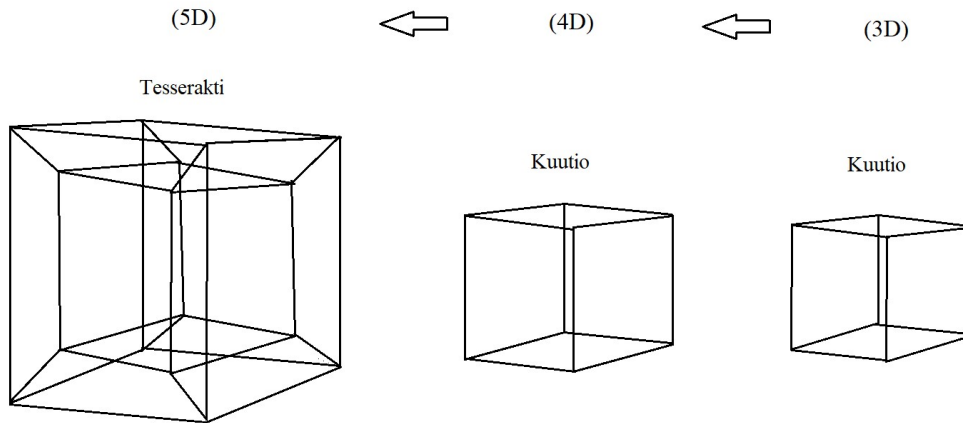
Penterakti

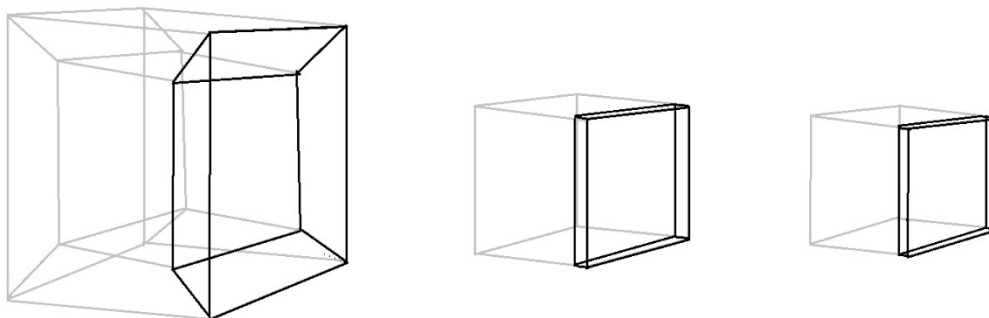
Guitar II

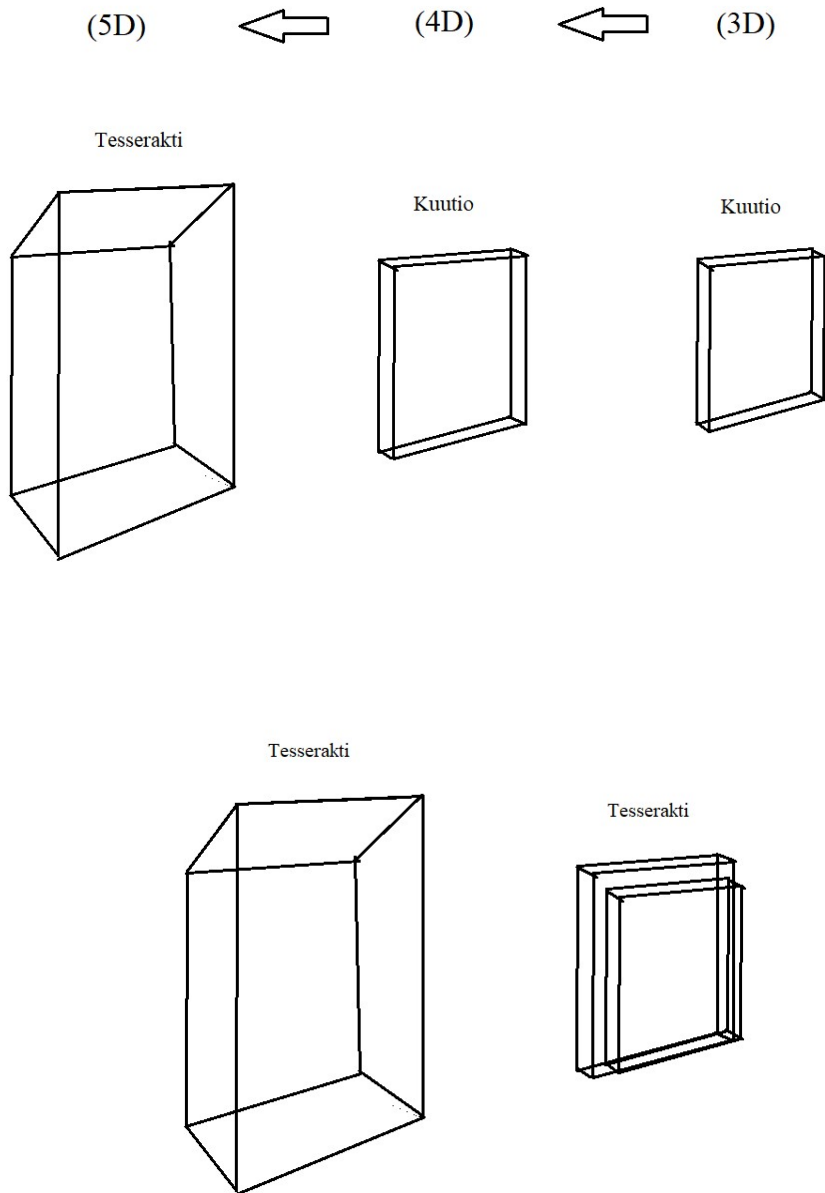
Kolmiulotteinen näkymä

Hyperkubismin filosofiassa tesseracti, joka kuvaa viidennen ulottuvuuden tietoisuutta (5D), on kaavioissa pienempi. Hyperkubistisen teoksen kaavioissa kuitenkin 5D tesseracti on suurin, koska se ilmentää suoraan teoksen pohjarakennetta fyysisesti, mutta myös filosofisesti. Tietoisuus toimii pohjana kokemukselle, mutta se toimii myös konkreettisenä fyysisenä pohjarakenteena hyperkubistiselle teokselle. Tämän jälkeen teos rakentuu saaden mielen ja ajatuksen kerroksen (4D) ja viimeisenä informaation ja vuorovaikutuksen kerroksen (3D). Yhdessä nämä kerrokset, ulottuvuudet, muodostavat 5D penteraktin.

Hyperkubistissa teoksissa on käytetty geometrian ilmentämisessä kompromissia. Koska tavoite on tehdä kolmiulotteinen maalaus kerroksellisine rakenteineen, ei tutkittavan kohteen kuvaaminen ole mahdollista käyttäen täydellisiä geometrisia muotoja. Tämän vuoksi tesseracti, teoksen pohja, kuvataan kolmiulotteisena yhtenä seinämänä, joka on irrotettu tesseractista. Kuutiot kuvataan litistettynä kolmiulotteisina tasoina. Tämä kompromissi mahdollistaa kolmiulotteisen maalauksen rakentamisen sekä ulottuvuuksien ilmentämisen yhdessä teoksessa, säilyttäen kuitenkin matemaattisen logiikan.

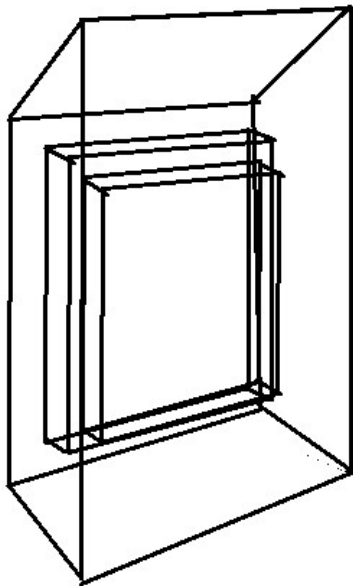

Kun kaksi kuutiota yhdistyvät, ne muodostavat toisen tesseractin. Informaation ja vuorovaikutuksen kuutio (3D) yhdistyy mielen ja ajatuksen (4D) kuutioon, jolloin muodostuu 4D tesseracti. Kun mielen ja ajatuksen tesseracti yhdistyy tietoisuuden tesseractiin, syntyy tietoisuuden (5D) penterakti. Teos kokonaisuudessaan on siis viisiulotteinen kokonaisuus, joka pitää sisällään kolmannen ulottuvuuden informaation ja vuorovaikutuksen, sekä neljännen ulottuvuuden mielen ja ajatuksen.

5D

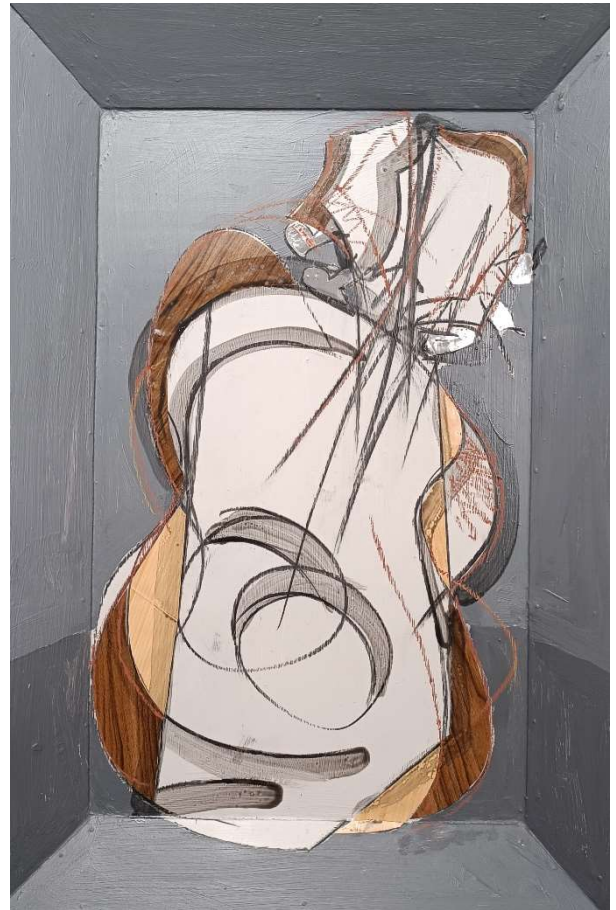
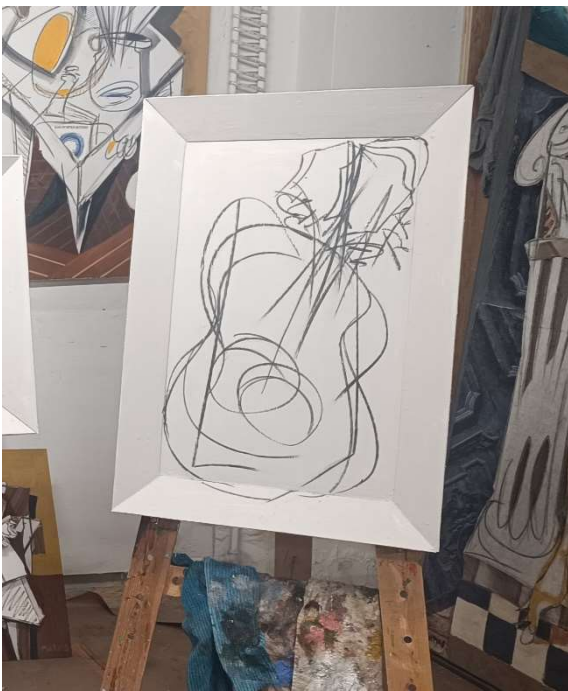
Penterakti

Prosessikuvaus; Guitaar II

Guitaar II -tutkielman prosessikuvaus osoittaa, kuinka hyperkubistinen tutkielma on rakentunut alusta alkaen. Rakenne todentaa kaavioissa osoitetut ulottuvuudet sekä niiden välisen vuorovaikutuksen. Hyperkubistisessa teoksessa kerrokset kuvastavat kolmatta (3D) ja neljättä (4D) ulottuvuutta, ja teoksen pohja viidennettä (5D) ulottuvuutta.

Teoksen kolmiulotteiset pohjat ovat puusta valmistettua käsityötä, jotka olen tehnyt erityisesti näitä teoksia varten. Tämän jälkeen pohja pohjustetaan, jolloin se on valmis luonnostelua varten. Luonnostelu tehdään hiilellä. Luonnosvaiheessa muodostuva kuva on kevyt ja nopea, lähes ajatukseton prosessi. Luonnos syntyy vapaasta käden liikkeestä ja turhasta analyysistä. Tässä kohtaa luonnostelu on läsnäolevaa ja lähes tietoisien tiedostamatonta tekemistä, jossa tekemistä ohjaa kokemus ja ymmärrys kitaran muodosta ja olemuksesta. Luonnosteluvaiheen jälkeen laitetaan pohjaväri ja ensimmäiset kollaasielementit. Kollaasielementteinä toimii puunsiyitä mukaileva DC-fix pinta, joka liimataan kiinni.

Jo alusta alkaen kitara pyritään ilmentämään sen tunnistettavien elementtien kautta. Kollaasien asettelu, erilaiset kollaasimateriaalit sekä luonnoksen viiva muodostavat kitaran olemuksen. Kolmiulotteinen pohja toimii teoksen pohjana konkreettisesti, mutta myös filosofisesti. Lopullinen teos rakentuu pohjaan luonnostellun kitaran mukaisesti ja sen ohjaamana. Tällöin Hyperkubismin filosofia viidennen ulottuvuuden tietoisuudesta saa visuaalisen raaminsa. Kuten elämässä tietoisuus on kokemuksen ja todellisuuden perusta, hyperkubistisessa teoksessa pohja on kokonaisuuden perusta.

Ennen kerroksia pohjaan lisätään konkreettisia paloja oikeasta kitarasta, joka on toiminut alkujaan mallina itse luonnokselle. Kitara, josta havainto on luonnosteltu ja piirretty, muodostuu osaksi teosta. Tämä tuo konkreettisen kolmannen ulottuvuuden informaation ja vuorovaikutuksen osaksi teosta. Teos on samaan aikaan havainto ja kokemus itse maalattavasta kohteesta, mutta myös maalattava kohde itse, purettuna ja uudelleenrakennettuna.

Perinteinen Kubismi käytti kollaasia tuodakseen esiin todellisia piirteitä todellisuudesta, mutta Hyperkubismissa kolmiulotteiset todelliset konkreettisen esineen osat toimivat todellisuuden fragmentteina. Kubismi pysyi kaksiulotteisella pinnalla, kun taas Hyperkubismissa maalaus on kolmiulotteinen. Tämän vuoksi Hyperkubismissa näitä konkreettisia esineiden osia kutsutaan kolmiulotteiseksi kollaasiksi, eli *3D-kollaasiksi*.

Pohjakerroksen valmistuttua on ensimmäisen kerroksen vuoro, joka ilmentää mieltä ja ajatusta (4D). Hyperkubistisessa filosofiassa neljäs ulottuvuus, mieli ja ajatus, on kolmannen ulottuvuuden, informaatio ja vuorovaikutus, ikään kuin ”varjo”. Neljännen ulottuvuuden kerros ilmentää siis viivaa ja ajatusta, tulkintaa kohteesta.

Jokainen taso tehdään siis omaksi teoksekseen. Vaikka alempi kerros jää ylemmän alle, silti se toteutetaan niin, kuin se olisi itsenäinen teoksensa. Näin ollen jokainen taso ilmentää itseään mahdollisimman hyperkubistisen filosofian mukaisesti. Ensimmäinen finfoam kerros ei tuo tähän poikkeusta.

Kun neljättä ulottuvuutta kuvaava kerros on saanut kollaaselementtinsä, siirrytään viimeiseen, kolmannen ulottuvuuden, kerrokseen. Kolmatta ulottuvuutta kuvaava finnfoam kerros asettuu samalle tasolle 3D kollaaselementtien kanssa, ja saa lisäksi kitaran kaulaa kuvaavia elementtejä, sekä ruuvit, joihin kielet kiinnitetään. Kielet risteivät eri ulottuvuuksien välillä, mikä luo jännitteen ja vuorovaikutuksen ulottuvuuksien välille.

Teokseen lisätään vielä öljyvärin päälle tulevat mediumilla lisätyt varjot, jotka ilmentävät jo monistuneiden muotojen varjoja sekä moniulotteisuutta. Hyperkubistisessa filosofiassa varjo on osa teoksen rakennetta. Teoksessa varjot ilmenevät kolmella eri tavalla. Maalattuina, mediumin avulla tehtyinä illuusioina, sekä kolmiulotteisten muotojen vuoksi syntyneistä luonnollisista varjoista. Teos luo siis varjoja varjojen päälle, niin ajatuksellisesti kuin konkreettisesti.

Teoksen viimeistelyyn kuuluvat rautalangasta tehdyt kielet, jotka tuovat viimeistelyn teokselle. Kielten rooli on tärkeä. Ne tekevät ulottuvuuksien välisen vuorovaikutuksen konkreettisesti näkyväksi. Kitaran kaulat yhdistyvät, kielet risteävät pinnoilla ja teos muuttuu omaksi järjestelmäkseen.

Hyperkubistiset tutkielmat

Hyperkubismin ensimmäinen todellinen tutkielma oli lopputyöni *Revelation*, jossa ensimmäistä kertaa kolmiulotteisuus ja ulottuvuuksellinen vuorovaikutus tuli todella näkyväksi. Se ei kuitenkaan toteuttanut Hyperkubismin manifestin mukaisia ajatuksia täsmällisesti, mutta ennakoivat vahvasti tulevaa. Kuten perinteisen Kubismin tutkimuksissa, myös Hyperkubismin tutkimukset ovat olleet sekä maalauksellisia, mutta myös ajatuksellisia.

Tutkielmat ennen manifestia

Revelation

Pieni katsaus menneisyyteen

Vuonna 2023 opiskelin Prahassa paikallisessa taideyliopistossa, AVU:ssa (Akademie výtvarných umění) vaihto-opiskelun merkeissä ja tapasin kesällä tuttavani Kimmo Gustafssonin, jolle oli sattunut välilento Prahaan hänen ollessa jalkapallomatkkoillaan Espanjassa. Tapasimme ja Gustafsson kertoi uudenlaisesta innovatiivisesta akustolevymateriaalista, jota olisi helppo käsitellä ja jolle olisi myös helppoa maalata. Turveakustolevyä valmisti Konto oy. Tämän lisäksi akustolevy olisi täysin suomalaisesta pintaturpeesta valmistettua ja näin ollen hyvin ekologinen vaihtoehto taiteen tuottamiseksi. Olin noihin aikoihin kehitellyt mielessäni uudenlaista tyyliisuuntaa maalauksen suhteen, hyperkubismia, ja yrittänyt etsiä mahdollisuutta lisätä kolmiulotteisuutta sekä reliefimäisyyttä maalauksiini, ja materiaali kuulosti loistavalta vaihtoehdolta näihin kokeiluihin. Sovimme, että kun olemme molemmat takaisin Suomessa, aloitamme materiaalikokeilut välittömästi.

Vuoden 2023 henkilökohtainen näyttelykalenteri oli suhteellisen tiukka, sillä vuoden aikana otin osaa uudenlaisella tavallani maalata pelkästään Prahassa kahteen ryhmänäyttelyyn. Suomeen palatessani odotti yksi ryhmänäyttely, Art Majaalahti 2023, johon vein vanhempia teoksiani. Uudenlaiset maalaukset saivat uutta pontta silloisella työtilallani Salhojankadulla, jossa hiilikynällä tehtyihin ääriviivoihin ja öljyllä maalattuihin taustoihin yhdistyivät vielä kollaasitekniikka kierrätetyistä tapetti, sanomalehti sekä kangasmateriaaleista. Olin käyttänyt kollaasissa kyseisiä elementtejä jo aikasempina vuosina, joten työskentely materiaalien parissa oli tuttua. Luvassa oli vielä näyttely Porin Saskioiden Galleriassa, Porissa, joka kulki nimellä ”Metamorphosis” sekä Galleria Rongassa, Tampereella, jossa ensimmäinen teossarja, joka syntyi kyseisestä pintaturpeesta valmistetusta akustolevymateriaalista, oli nimeltään ”Silenced acceptance”.

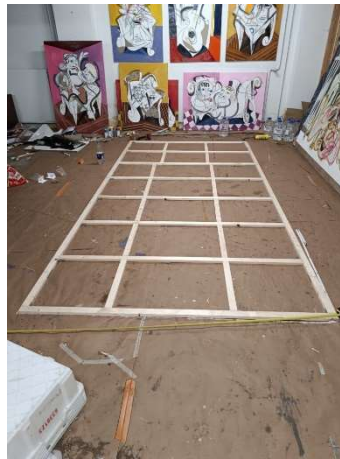
Vuoden 2024 aikana oli määrä valmistua Satakunnan ammattikorkeakoulusta kuvataiteilijaksi. Lopputyö koostui kahdesta osasta, sekä maalauksellisesta lopputyöstä, kuin myös kirjallisesta osuudesta. Lopputyön kirjallinen osuus käsitteli matkaani maalarina, mutta myös kubistisia pohdintojani kokonaisuudessaan. Sain myös kirjoitettua opinnäytetyöhöni pienen maistiaisen pohdinnoistani ulottuvuuksien suhteen, ja kirjoitin henkilökohtaiset näkemykseni teorian muotoon, joka kulkee nimellä *Kuutio, teoria ulottuvuuksista*. Tämä tulisi toimimaan myös tulevien hyperkubististen maalausten sekä manifestin pohjana. Kirjoitus on tarkasteltavissa opinnäytetyössäni nimeltä *Kuution sisällä* (2024).

Tekninen toteutus

Revelation maalaus on kokonaisuus, jossa yhdistyy kollaasi, öljymaalaustekniikka sekä reliefimäisyys kolmiulotteisine muotoineen. Teos on saanut inspiraationsa yhteiskunnassamme vallitsevista teemoista, mutta myös Raamatun kertomuksista ja näkökulmista. Teos on kokoa 200x400cm, ja sen syvyys on noin 10 cm. Painoa teoksella on huomattavasti.

Teoksen valmistus alkoi materiaalilauksilla, jotka onnistuivat helposti tilaamalla akustolevyä Konto Oy:ltä, ja materiaali saapui näppärästi rahdilla työtilalleni. Olin aikaisemmin saanut kierrätysmateriaaleja rakennustyömaalta, kuten pahveja ja aaltopahvia tulevien akustolevyteosteni taustalevyiksi. Minun täytyi siis ensin rakentaa teokselle alusta pahvilevyistä sekä puurimoista akustolevyn pitämiseksi sekä suorana, mutta myös paikallaan. Pahvit liitettiin ensin teipaten yhteen, jonka jälkeen akustolevyt liimattiin puuliiman avulla pahvin päälle. Tämän jälkeen rakennettiin puista kehikko, jonka päälle liimattiin pahvin ja akustolevyn muodostama kokonaisuus. Tämä pitäisi teoksen suorana sekä vähentäisi teoksen elämistä. Teoksen ripustuksen kannalta oli myös tärkeää tehdä kehikosta ja taustalevystä vahva, tulihan teos painamaan useamman kymmentä kiloa.

Kun taustarakenteet olivat kuivuneet, oli aika alkaa hahmottelemaan itse teosta. Teokseen haettujen kolmiulotteisten muotojen vuoksi teoksessa käytettiin kahta kerrosta akustolevyä. Ensimmäiseen kerrokseen hahmoteltiin taustojen tulevat veistokohdat sekä rakenteet, jotka toimivat myös teoksen teknisenä taka-alana. Päällimmäiseen kerrokseen tulivat teoksen hahmot ja etualan elementit. Teos rakensi jo itsessään tässä kohtaa suuren näyttämöllisen vaikutelman, jossa asiat tapahtuivat eri tasoissa. Hahmotelmat tehtiin spray maalilla ja hiilikynällä.

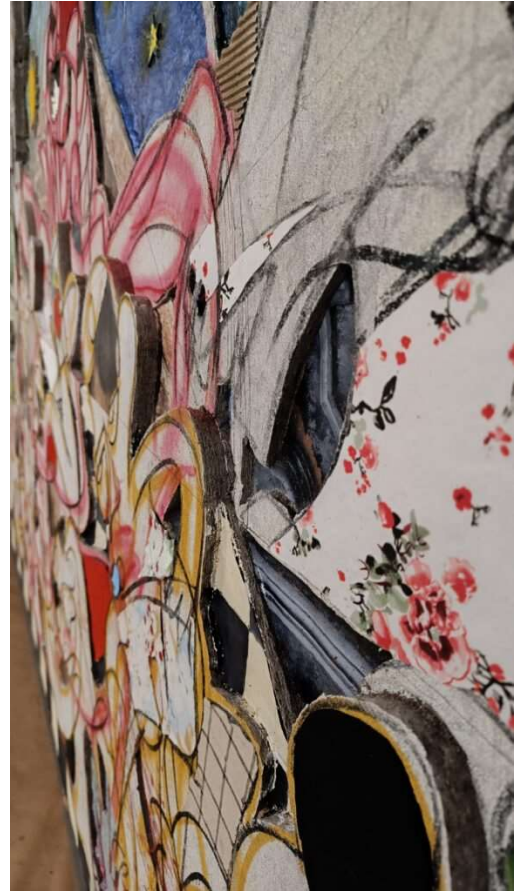
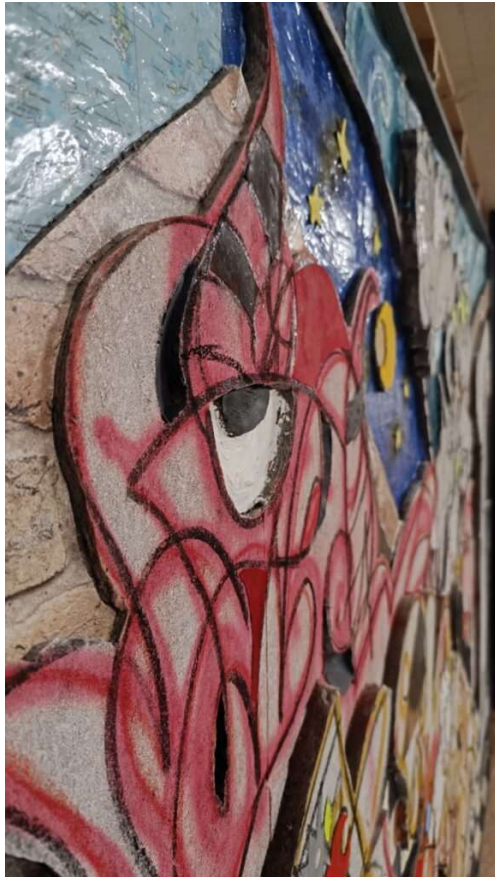

Hahmotelmien ja ääri viivojen jälkeen alkoi teoksen veistäminen, jolloin syvennykset sekä kolmiulotteiset muodot vahvistuivat. Koska akustolevyä leikattaessa levyn pinta rikkoutuu, paljastuu alta haperomaista purumaista materiaalia, joka rapisee irti rakenteistaan. Tämän vuoksi jokainen veistetty kohta tuli käsitellä puuliimaveden avulla, sekä näiden päälle liimattiin kartongista leikattu sopiva palanen, joka myös mahdollisti myöhemmin maalaamisen kyseiseen kohtaan. Ehjälle akustolevyille voi maalata pelkän gessolla käsittelemisen jälkeen, mutta jos materiaalia veistää, täytyy veistetty pinta ”sinetöidä” esimerkiksi liimavedellä, ja tasaisen pinnan saamiseksi käyttää esimerkiksi kartonkia vielä lisäksi.

Teos sai lisäksi vanhoja tapetteja tuomaan illuusion tilasta, vanhoista vaatteista tehtyjä kollaaselementtejä sekä öljymaalauksen kautta lattiaruudukon ja kuvassa näkyvän kupolin päälle meren aallokkoa kuvaavaa tekstuuria. Hahmot saivat myös ihmiskasvojen elementtejä vanhoista julisteista.

Teoksen valmistuttua, teoksen kolmiulotteisuutta ja valon sekä varjon leikkiä vahvistamaan tehtiin komposiittimateriaalista kehykset, joka sopi teokseen kuin luonnostaan. Teoksen valmistaminen oli monipuolinen haaste kokonsa, mutta myös

painonsa suhteen. Valehtelematta kaikkine materiaaleineen teoksen paino saattaa olla sen 50-60 kiloa ja yksin työhuoneella sitä käsitellessä välillä vaakatasossa ja välillä pystyasennossa teki teoksen tuottamisesta jopa fyysisen urheilusuorituksen. Teos oli nähtävillä lopputyönäyttelyssämme nimeltä Liminal, taidekeskus Mäلتinrannassa Tampereella.

Henkilökohtainen pohdinta ja ulkopuoliset näkökulmat

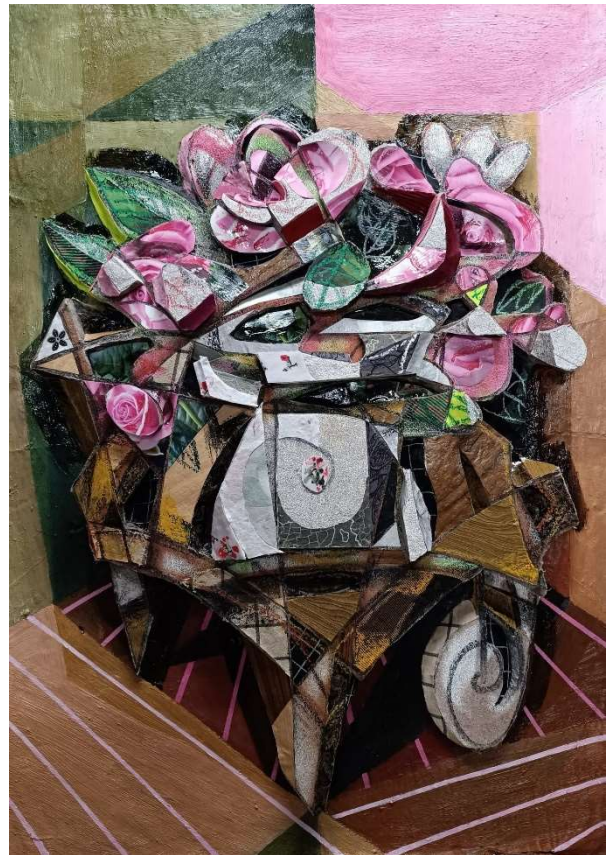
Pakko sanoa, että jälkeinpäin ajateltuna olen kyllä teokseen hyvin tyytyväinen, mutta teosta valmistamassa olisin toki halunnut sen olevan ensimmäinen hyperkubistinen teokseni. Teoksen fyysinen valmistaminen oli ponnistus itsessään, mutta henkinen pettymys jälleen siitä, etten pystynyt ilmentämään ajatuksiani mielestäni riittävällä tasolla, oli valtava. Vaikkakin pidän teoksesta, janoan silti tulevissa teoksissani paljon ulottuvuuksellisempia näkemyksiä ajatuksistani. Onneksi nämä uudet teokset ovat jo tekemässä tuloaan tutkielmin muodossa tällä hetkellä. Hyperkubismin manifesti julkaistaan vuoden 2025 alkuvuoden aikana.

Yleisön reaktio teokseen oli mukava. Ajattelen, että teos tuokoon jokaiselle katselijalle henkilökohtaisen tulkintansa mukaisen lopputuleman.

Teos mainittiin myös Satakunnan kansan artikkelissa, joka lämmitti sydäntäni kyllä. Maalauksessani esiintyvien elementtien vertaaminen aikansa mestareihin toki toi ja tuo edelleen lämpöä, mutta myös vastapainoa muille teoksen maalaamisen aikana kokemilleni hieman kyseenalaisille toimille ja kommenteille. (Miettinen, 2025)

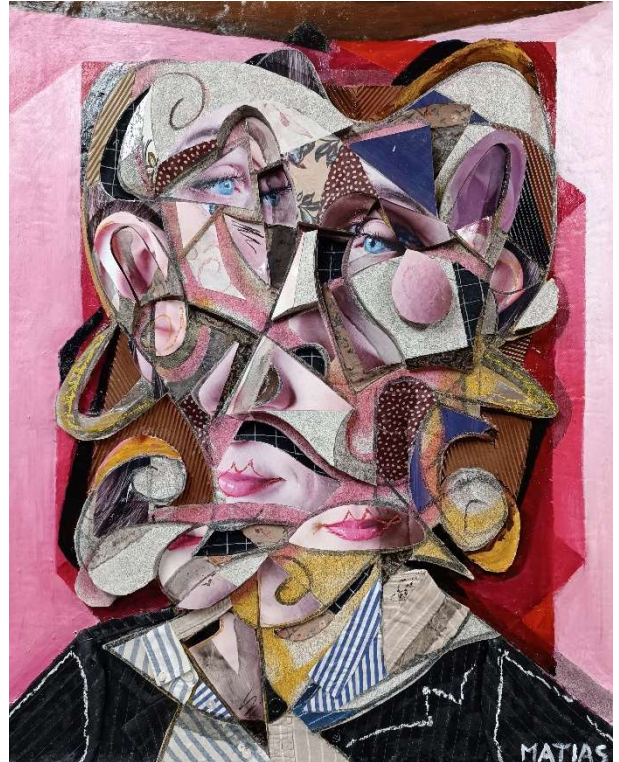
Roses on a bowl at the table, 2025

Roses on a bowl at the table -tutkielma on Revelationin jälkeinen teos, joka jatkaa akustolevylle tehdyn maalauksen teemaa. Tässä tutkielmassa valokuvakollaasi sisälsi ruusuista otettuja kuvia eri kuvakulmista ja eri valaistuksessa, jolloin saatiin eri perspektiivit ja valot ja varjot samaan teokseen. Valokuvakollaasin lisäksi teoksessa käytettiin vanhoja vaatteita, kartonkia, pahvia sekä öljyvärejä ja mediumia. Tutkielma on tehty ennen manifestia.

Portrait of a woman, 2026

Portrait of a woman -tutkielma on aloitettu jo vuonna 2025, samoihin aikoihin edellisen teoksen kanssa, mutta jäi viimeistelyä vaille kesken. Hiljattain valmistuneessa tutkielmassa on nähtävissä naisen kasvokuvat eri perspektiiveistä, aseteltuina piirrettyyn kasvomuotoon, joka on purettu ja uudelleenkasattu. Teoksessa on käytetty jälleen vanhoja materiaaleja, kuten aaltopahvia, vanhoja vaatteita, sekä valokuvakollaasia. Teoksessa käytetty kierrätetty pikkutakki oli myös mallin päällä kuvia otettaessa, joka tuo jälleen teokseen konkreettisen todellisuuden.

Tutkielmat manifestin jälkeen

Siinä missä tutkielmat ennen manifestia jatkoivat samaa teemaa Revelation teoksen osalta akustolevyn käytön ja hieman ekspressiivisen työskentelytavan suhteen, siirtyvät manifestin jälkeiset tutkielmat analyttisempaan ja rakenteellisempaan suuntaan Hyperkubismin filosofian mukaisesti. Kuten teosprosessissa on osoitettu, hyperkubistiset finnfoamille tehdyt tutkielmat ilmentävät Hyperkubismin ulottuvuuksellista ja filosofista rakennetta täsmällisesti.

Manifestin jälkeisissä tutkielmissa on myös mukana kolmivaiheinen prosessi. Jokainen kohde tehdään kolmeen kertaan, joka muodostuu itsessään prosessiksi. Ensimmäinen teos on puhdas havainto ja rakenteen analyysi, toinen teos tuo mukanaan 3D-kollaasin ja rakenteen selkeyden ja kolmannen teoksen tarkoituksena on ilmentää Hyperkubismin filosofiaa täysin jokaisella filosofiassa mainitulla tavalla. Tutkielmat jaetaan seuraaviin vaiheisiin: **vaihe I**, **vaihe II** sekä **vaihe III**.

Vaihe I

Vaihe I pitää sisällään ensimmäiset manifestin jälkeiset tutkielmat: *Guitar*, *Chessboard at the table* ja *Banas, apples and mariskool -bowl at the table*.

Nämä tutkielmat ovat asetelmista maalattuja, ja niiden tarkoituksena on ollut ilmentää havaintoa purettuna ja uudelleenrakennettuna käyttäen finnfoamia sekä kollaasielementtejä. Nämä ovat ensimmäisiä tutkielmia, jotka on pyritty rakentamaan täysin Hyperkubismin filosofian ja periaatteiden mukaisesti. Materiaaleina on toiminut vanhat lipastosta saadut vanerit, pizzariassa käytetyt vanhat finnfoam eristeet sekä vanhat pahvit ja vaatekappaleet.

Guitar, 2025

Guitar -tutkielman tutkimuskohteena on ollut kitaran monistautuminen, valon ja varjon leikki sekä rakenteellisen totuuden etsiminen. Teoksessa ulottuvuuksien välinen jännite ja vuorovaikutus toteutuvat ja materiaalivalinnat tukevat hyperkubistista työskentelytapaa.

Chessboard at the table, 2025

Chessboard at the table -tutkielmassa perehdytään perspektiivin muuttumiseen samalla tasolla. Shakkinappulat ovat yhdellä tasolla nähtävissä kolmesta eri suunnasta, suoraan edestä, viistosta sekä päältä. Shakkilaudan pinta venyy ja asettaa perspektiivin tarkasteltavaksi monesta suunnasta. Shakkinappulat muodostavat filosofiassa kuvatun rakenteellisen varjon ominaisuuden.

Banas, apples and mariskool -bowl at the table, 2025

Banas, apples and mariskool -bowl at the table -tutkielmassa pöytäliina ilmenee kollaasina teoksen yläreunassa. Banaanit ja omenat pyrkivät ulos teoksesta luoden samalla ulottuvuuksien välisen jännitteen. Valot ja varjot leikkivät teoksessa samanaikaisesti niin maalattuina kuin todellisen valon tuoman varjoefektin avulla.

Vaihe II

Tämä vaihe lisää rakenteellisuutta ja ulottuvuuskellisuutta entisestään. Teoksille rakennetaan aiemmin kaavioissa esitetty kolmiulotteinen pohja, joka ilmentää tesseraktin seinämää. Teokset saavat kerrosten lisäksi 3D-kollaasin, joka ilmenee kitaran leikattuina osina, pöydän paloina sekä shakkilaudan pintoina. Tutkielmissa Hyperkubismin filosofian mukainen rakenteellinen totuus ilmenee Vaiheen kaksi teoksissa entistä syvemmällä tasolla. Prosessin vuoksi vaiheen kaksi teokset noudattavat vaiheen yksi havaintoja.

Guitar II, 2026

Guitar II -tutkielma on analysoitu prosessikuvauksessa tarkasti. Teos ilmentää kokonaisuudessaan Hyperkubismin periaatteita. Kitara muodostuu teoksessa omaksi järjestelmäkseen, joka vuorovaikuttaa itsensä kanssa.

Chessboard at the table II, 2026

Chessboard at the table -tutkielma noudattaa samaa vaiheen kaksi logiikkaa kolmiulotteisen pohjan ja 3D-kollaasin kautta. Pöydän palat noudattavat rakenteen rehellisyyttä rakenteineen, pultteineen ja liitoksineen. Shakkilaudan perspektiivi muuttuu monella tapaa vain edestäpäin katsottuna. Kolmiulotteiset muodot luovat varjot varjojen päälle. oikean shakkilaudan palat luovat havainnon sekä mielen ja ajatuksen kautta piirretyn shakkilaudan ja todellisuuden välille.

**Banas, apples and mariskool -
bowl at the table II, 2025**

Banas, apples and mariskool -bowl
at the table -tutkielmassa toistuu
vaiheen yksi rakenne. Banaanit
ulottuvat ulos pinnasta, samoin
omena. Pöytäliina roikkuu
pöytäliina on muodostunut
kollaasielementiksi ja teos asettuu
edellisten kaltaisesti
kolmiulotteiseen tilaan. Teoksen
kolmiulotteiset muodot luovat
varjoja maalattujen
illuusiovarjojen päälle.

Vaihe III

Vaihe III on vielä tutkimuksen alla, ja nämä tutkielmat tulevat yhdistämään ennen manifestia syntyneiden tutkielmien sekä manifestin jälkeisten tutkielmien elementit. Vaiheen kolme teokset tullaan lisäämään dokumenttiin myöhemmin.

Ajatuksellinen tutkimus

Hyperkubismin ajatuksellinen tutkimus ilmenee manifestissa ja filosofiassa. On kuitenkin tärkeää tuoda esille opinnäytetyössä ilmenevä pohdinta, jolloin olin hieman skeptinen sen suhteen, onko mahdollista rakentaa tarkoituksellisesti hyperkubistista teosta niin, että se on myös teoreettisesti selitettävissä. Jatkuva tutkiminen ja työskentely aiheen parissa kuitenkin tuotti tulosta.

Hyperkubismin teoria

Käsitteenä Hyperkubismi tuli minulle ensimmäistä kertaa mieleen ajatellessani hyperkuutio nimistä kuviota, jossa kuution sisällä on toinen kuutio niin, että kuutiot yhdistyvät toisiinsa janoilla. Samankaltainen kuutio kuvaa myös neljättä ulottuvuutta, jossa neljäs ulottuvuus on aika. Tällöin minulla oli palava intohimo ja tarve luoda kyseisen termin mukainen uusi kubistinen tyyliuunta.

Aloitin pohtimalla, kuinka saisin lisättyä jo olemassa olevaan kubismiin yhden ulottuvuuden lisää. Pystyin rakentamaan mielessä kuvioita ja kubistisia kuvia, jotka ikään kuin olisivat limittäin tyhjiössä toisiinsa nähden, ja joissa tasot olisivat limittäin toistensa seassa kerroksittain, ja tämä kokonaisuus olisi vielä erillisessä tilassa ikään kuin asetelmana. Tämä kuitenkin tuotti vaikeuksia, kuinka saisin tämänkaltaisia muotoja kaksiulotteiselle pinnalle, tai jopa kolmiulotteiselle pinnalle niin, että pystyisin ilmentämään ajatusta niin kuin näen sen mielessäni.

Vaikkakin työskentelen nykyään materiaalin kanssa, joka helposti muotoutuu myös kolmiulotteiseksi, ei kuitenkaan vision toteuttaminen ole silti onnistunut toivotun mukaisesti. Hyperkubismin pohjimmaisena ideana oli myös pystyä luomaan teos, jossa olisi kolmas ja neljäs ulottuvuus selkeästi läsnä, mutta viimeaikaisten pohdintojeni kautta olen ymmärtänyt, että se on kuitenkin hyvin haastavaa sillä tavoin kuin yritän sitä järkeillä. Nykytavalla ajatella toki lopputyöni varsinkin sisältää nämä kaikki ulottuvuudet ajatuksellisesti ja teorian tasolla itsessään aiheiden ja rakenteensa kautta, mutta se ei tee siitä kuitenkaan hyperkubistista teosta. Aihetta tutkiessani tapasin sosiaalisessa mediassa Nathan Larkin Coppedge (s.1982) nimisen henkilön, joka oli lanseerannut jo hyperkubismi käsitteen maalauksissaan. Hänen maalauksensa ja piirustuksensa olivat kuitenkin hyvin abstrakteja eivätkä vastanneet omaa näkemystäni siitä, mitä hyperkubismi voisi olla. Kävimme myös pienen keskustelun, missä hän ei sanonut hyperkubismin olevankaan vielä mikään lukkoon lyöty tyyli tai suuntaus, vaan hänen ajatuksensa ilmentyi tällä tavoin. Hän myös lanseerasi käsitteen käyttäen sitä kirjoissaan teoksistaan sekä teostensa yhteydessä.

En tiedä, onko minulla koskaan mahdollisuuksia saavuttaa hyperkubismin tilaa maalauksissani, mutta aion jatkaa tutkimuksia aiheen ympärillä. Siitäkin huolimatta, vaikka ajattelen neljännen ulottuvuuden olevan mielen ja ajattelun ulottuvuus, viehättää minua myös hieman matemaattinen lähestymistapa asiaa kohtaan. (Miettinen, 2024)

Vaikka olin vielä 2024 hyvin skeptinen onnistumisessani Hyperkubismin suhteen, nyt ensimmäiset manifestin jälkeiset tutkielmat ovat kuitenkin saaneet muotonsa. Manifesti itsessään selittää Hyperkubismin.

Muita Hyperkubismin termiä käyttäneitä henkilöitä ovat Cesare Oliva ja Gabriel Shalom.

V. DIMENSIONISMI

Charles Sirató oli unkarilainen runoilija, joka 1900-luvun alun taitellisten ”ismien” vallitessa näki uusissa tieteen inspiroineissa taiteen suuntauksissa samankaltaisuutta. Näihin kuuluivat kubismi, futurismi, konstruktivismi, dadaismi ja surrealismi. Pariisissa maalaukset, jotka sisälsivät syvällisyyttä sekä motorisoituja elementtejä sisältävät veistokset tekivät häneen vaikutuksen. Vuonna 1936 Sirató kirjoitti manifestin, missä hän ilmoitti kaikkien näiden avangardististen suuntausten olevan sivuhaaroja samalle liikkeelle, Dimensionismille.

Uudet taidesuuntauukset ilmaantuivat vuoden 1905 jälkeen, mitä tuskin voidaan pitää sattumana. Tuolloin Albert Einstein julkaisi suhteellisuusteoriaansa. Dimensionismiin vaikuttivat suuresti uudet käsitykset aika-avaruudesta ja modernin tieteen sovellukset. Sirató käytti kaavaa $N+1$, tuodakseen esille kirjallisuudessa, maalaustaiteessa sekä kuvanveistossa ilmenneen uuden ulottuvuuden jo olemassa olevien lisäksi. Maalaus siirtyisi kaksiulotteisuudesta kolmeen, kuvanveisto kolmiulotteisuudesta neljälteen. Liikkeen lopullisena tavoitteena olisi ”kosminen taide”, jota passiivisen tarkastelun sijaan koettaisiin kaikilla viidellä aistilla. Monet merkittävät taiteilijat allekirjoittivat manifestin, hyvin monet henkilökohtaisen tieteeseen kohdistuneen mielenkiinnon vuoksi. Sirat sairastui kuitenkin ennen suurta näyttelyä ja toinen maailmansota sekä kylmä sota tekivät paluun Pariisiin mahdottomaksi.

Dimensionismin tapahtumatta jäämisen Sirató koki suurena pettymyksenä. 1960-luvulla Sirató oli kirjoittanut historiikin, missä hän havainnoi tieteellisten idoiden olleen uskomattoman informatiivisia monilla taiteen aloilla 1960-luvulle asti (Sirató, 1936; McGivern, 2018.)

Dimensionismi ja Hyperkubismi

Dimensionismi pyrki laajentamaan taidetta uusiin ulottuvuuksiin tuomalla mukaan tilan, ajan ja liikkeen käsitteet. Se oli filosofinen ja manifestin omaava suuntaus, jossa ulottuvuuksien lisääminen nähtiin taiteen luonnollisena kehityksenä.

Hyperkubismi jatkaa tätä pyrkimystä kuitenkin eroten Dimensionismista olennaisesti. Siinä missä Dimensionismi esitti ulottuvuuksien kasvun ideana, Hyperkubismi on rakentanut konkreettisen visuaalisen ja geometrisen järjestelmän.

Hyperkubismissa ulottuvuudet eivät ole pelkästään käsitteellisiä, vaan ne ilmenevät rakenteina. Kuten hyperkubististen teosten kaavioista voidaan lukea, rakenteet ilmenevät kuutoiden suhteina, kerrostumisena sekä projektiivisina järjestelminä.

Näin Hyperkubismi voidaan nähdä Dimensionismin systematisoituna laajennuksena, jossa ulottuvuuksien lisääminen ei ole vain tavoite, vaan toteutettu rakenne.

Dimensionismin tavoitteena oli myös, että katsoja olisi osana teosta. Hyperkubistinen teos saattaa tämän ajatuksen loppuun asti. Hyperkubismissa teos pakottaa katsojan prosessiin, purkamaan sekä rakentamaan teoksen sekä integroimaan havaintonsa, ajatuksensa sekä kokemuksensa itse teokseen.

VI. POLYTOPISMI

Polytopismi viittaa ajattelutapaan, jossa monimutkaiset rakenteet ja ilmiöt esitetään polytooppien kautta. Polytopi on yleistys pisteestä, janasta, monikulmiosta sekä kappaleesta korkeampiin ulottuvuuksiin. Näin se toimii rakenteellisena mallina ulottuvuuksien kasvulle. Polytopismissa keskeistä ei ole yksittäinen muoto, vaan muotojen välinen järjestelmä. Tämä tekee polytopismista menetelmän, jolla monimutkaisuutta voidaan rakentaa ja jäsentää.

Hyperkubismissa polytopismi toimii rakenteellisena perustana. Maalaus ei ole pelkkä kuva, vaan polytopinen konstruktio, jossa eri ulottuvuudet ilmenevät kerroksina, projisointeina ja rinnakkaisina rakenteina.

Octavian Iordachen Polytopismi

Octavian Iordachen Polytopismin Manifesti esittää yleisen mallin, jossa kompleksisuus kasvaa ulottuvuuksien lisäämisen kautta. Se määrittelee kehityspolun 0D:stä 8D:hen ja esittää tämän rakenteen universaalina eri tieteen ja taiteen aloilla. Tässä kehyksessä Hyperkubismi sijoittuu 4D-tasolle, jossa kaksiulotteiset rakenteet yhdistyvät moniulotteiseksi kokonaisuudeksi. (Iordache, 2026)

Hyperkubismi ei ole pelkästään esteettinen suuntaus, vaan polytopisen rakenteen visuaalinen ilmentymä. Siinä missä Polytopismi määrittelee ulottuvuuksien kasvun teoreettisesti, Hyperkubismi toteuttaa sen maalauksissa. Näin Hyperkubismi toimii siltana abstraktin polytopismin ja konkreettisen taiteellisen muodon välillä.

Polytopismi ja Hyperkubismi

Polytopismin ja Hyperkubismin välinen suhde on kaksisuuntainen. Toisaalta Polytopismi tarjoaa Hyperkubismille rakenteellisen kehyksen. Se määrittelee miten ulottuvuudet voidaan järjestää, yhdistää ja projisoida visuaaliseksi kokonaisuudeksi. Ilman tätä rakennetta ulottuvuuksien lisääminen jäisi käsitteelliseksi.

Toisaalta Hyperkubismi konkretisoi Polytopismin. Se tuo abstraktit polytopiset rakenteet näkyviksi maalauksessa, jossa ne ilmenevät päällekkäisinä tiloina, sisäkkäisinä kappaleina ja fragmentoituneina mutta yhtenäisinä kokonaisuuksina. Hyperkubismi ei siis vain käytä Polytopismia, vaan myös testaa ja kehittää sitä visuaalisena järjestelmänä. Hyperkubismissa polytopismi ei ole pelkkä matemaattinen viitekehys, vaan tapa rakentaa havaittava todellisuus uudelleen useiden ulottuvuuksien kautta.

Samalla Polytopismi ja Hyperkubismi jatkavat historiallista taiteen ja tieteen liittoumaa, jossa molemmat pyrkivät vuorovaikuttamaan toistensa kanssa pohjautuen samoihin näkymättömiin rakenteisiin.

LOPPUSANAT

Hyperkubismi on saanut raaminsa, ja sen karkeat linjat ovat asettuneet paikoilleen. Usean vuoden projekti saa nyt hetken levätä sekä hengähtää, ja tutkimukset jatkuvat maalaamisen parissa. Teorian kirjoittaminen on ollut vähintäänkin mielenkiintoista.

Vaikka Hyperkubismi ensi istumalta saattaa vaikuttaa hyvin absoluuttiselta, se kuitenkin kutsuu tekijöitä mukaansa tämän uuden tavan ajatella tarkasteluun ja kehittämiseen. Hyperkubismi tarjoaa metodin ja säännönmukaisuuden, mutta ei poista luovia näkökulmia tai sovelluksia sen toteuttamiseen. Jokaisella kun on kuitenkin henkilökohtainen tapa ajatella sekä nähdä ja kokea todellisuus sellaisena kuin sen itselleen parhaaksi kokee. Tämä olisi myös vähintäänkin suotavaa.

Hyperkubismi, osa III, tarjoaa kirjoitetulle filosofialle taiteellisen sovelluksen. On kuitenkin hyvä palata tämän osan jälkeen tarkastelemaan ensimmäistä osaa, ikään kuin prosessin tavoin. Kuten elämä on ympyrän muotoinen, ilmenee se myös Hyperkubismissa kehämäisenä prosessina. Ensimmäiset kirjoitukset näyttäytyvät varmasti erilaisessa valossa tämän artikkelin jälkeen.

Kun viimeiset hyperkubistiset tutkielmat ovat valmiit, alkaa taiteellinen työskentely Hyperkubismin parissa toden teolla. Seuraavana askeleena on myös tutkia Octavian Iordachen ajatusta, Hyperkubismin Hyperkubismia, eli 8D taidetta.

Toivon kaikille antoisia lukuhetkiä, suuria oivalluksia sekä uteliaisuutta.

Allekirjoitus

Anssi Matias Miettinen

21.4.2026

Tampere

LÄHTEET

Aurasmaa, A., Bergström, K., Donner, K., Jokinen, T., Lahti, J., Räsänen, E., Törmä, M., Viljasaari, M. & Väättäin, M. (2015). Perspektiivi kuvataiteen historiassa. Toim. Vakkari, J. Gaudeamus.

Al-Khalili, J. (1999). Mustia aukkoja, madonreikiä ja aikakoneita. Suomentaja Karttunen, H. Gummerus Kirjapaino Oy.

Aydin, A. (2025). Mathematics and geometry: Two central concepts in Plato's theory of ideas. Konuralp Journal of Mathematics, 13(2), 170-174 www.dergipark.gov.tr/konuralpjournalmath

Crane, T. (2004). What is the world? In D. Papineau (Ed.), Philosophy (pp. 11, 13, 14) Duncan Baird Publishers.

CUNY Pressbooks. (n.d.). Atomic bonds. Pressbooks. <https://pressbooks.cuny.edu/gorokhovich/chapter/atomic-bonds/>

Dunderfelt, T., Laakso, J., Niemi, P., Peltola, R., & Vidjeskog, J. (2001). Yksilöllinen ihminen: Psykologia 5. WSOY

Encyclopaedia Britannica. (n.d.). Platonic solid. Britannica. <https://www.britannica.com/science/Platonic-Solid>

Himberg, L., Laakso, J., Näättäin, R., Peltola, R., & Vidjeskog, J. (1995). Kehittyvä ihminen: Psykologia 2. WSOY

Helsingin yliopisto. (n.d.). Platon: anamnesis. <https://www.mv.helsinki.fi/home/olappi/lukionfilosofia/filosofit/platon/anamnesis.htm>

Honour, H., Fleming, J. (1999). A World History of Art (uudistettu laitos). Suom. Itkonen-Kaila, M., Kokkonen, J., Mattila, R., Palin, T. & Sauri, S. Otava.

Häkkinen, I. (2018). Itsetutkiskelu. Prometheus.

Iordache, O. (2006). Polytopism Manifesto. <https://www.polytopism.com>

Kaku, M. (1994). Hyperspace. Oxford University Press, Inc.

Laurikainen, K. V. (1980). Todellisuus ja elämä. WSOY (Laurikainen, 1980)

Lehtovaara, A. (1962). Sielutiede. Gummerus.

LibreTexts. (n.d.). Themes and concepts of biology: Levels of organization of living things. [https://bio.libretexts.org/Bookshelves/Introductory_and_General_Biology/General_Biology_\(Boundless\)/01:_The_Study_of_Life/1.08:Themes_and_Concepts_of_Biology_-_Levels_of_Organization_of_Living_Things](https://bio.libretexts.org/Bookshelves/Introductory_and_General_Biology/General_Biology_(Boundless)/01:_The_Study_of_Life/1.08:Themes_and_Concepts_of_Biology_-_Levels_of_Organization_of_Living_Things)

Lyytinen H., Laine, V., & Himberg, L. (2003). Ihmisen toiminnan neuropsykologia: Psykologia 4. WSOY.

Matias, A. (3.5.2018). Valkoinen huone. Valkoinen huone. <https://valkoinenhuon.blogspot.com/2018/05/valkoinen-huone.html>

Matias, A. (3.5.2018). Kuutioiden keskellä. Valkoinen huone.

Matias, A. (2020). Vain eläin, joka osaa puhua. Kirjapaino Bookcover Oy.

McGivern, H. (2018, November 7). When the avantgarde met $E=mc^2$: The story behind dimensionism. The Art Newspaper.

Miettinen, A. (2023). Mikulandskán tutkimuksia. <https://www.anssimatias.com>

Miettinen, A. (2024). Kuution sisällä (Opinnäytetyö, SAMK). Theseus. <https://www.theseus.fi>

Miettinen, A. (21.10.2019c). Mitä on elämä?. Elämä on ympyrän muotoinen. <https://elamaonympyranmuotoinen.blogspot.com/2019/10/mita-on-elama.html>

Miettinen, A. (12.9.2019d). Yksilö informaation vastaanottajana. Elämä on ympyrän muotoinen. <https://elamaonympyranmuotoinen.blogspot.com/2019/09/yksilo-informaation-vastaanottajana.html>

Miettinen, A. (2019a). Elämä on ympyrän muotoinen, Kuuden vaiheen itsetutkiskelu. Kirjapaino Bookcover Oy.

Miettinen, A. (2019b). Elämä on ympyrän muotoinen, Työkirja. Kirjapaino Bookcover Oy.

Miettinen, A. (2022a). Ulottuvuudet puhuttavat. www.anssimatias.com

Miettinen, A. (2022b). Ulottuvuudet puhuttavat II. www.anssimatias.com

Morton, A. (2004). What is knowledge? In D. Papineau (Ed.), Philosophy (pp. 76). Duncan Baird Publishers.

Näätänen, R., Niemi, P., Laakso, J., & Peltola, R. (2003). Tietoa käsittelevä ihminen: Psykologia 3. WSOY

Oregon State University. (n.d.). Elements: Atoms – Building blocks of matter. Anatomy & Physiology 2. <https://open.oregonstate.edu/anatomy2e/chapter/elements-atoms-building-blocks-matter/>

Peltola R., Himberg, L., Laakso, J., Niemi, P., & Näätänen, R. (2003). Toimiva ihminen: Psykologia 1. WSOY.

Pyhä Raamattu (1938). Yhdennentoista, vuonna 1938 pidetyn yleisen kirkolliskokouksen käytäntöön ottama suomennos. Pieksämäki: Suomen kirkon sisälähetysseura.

Raudsepp, E. (1981). How creative are you?

Rosenberg, E. (1996). Geometria. Limes ry.

Sirató, C. (1936). The Dimensionist manifesto. Paris.